MOARTE ÎN CLAN

Jack Taylor #2

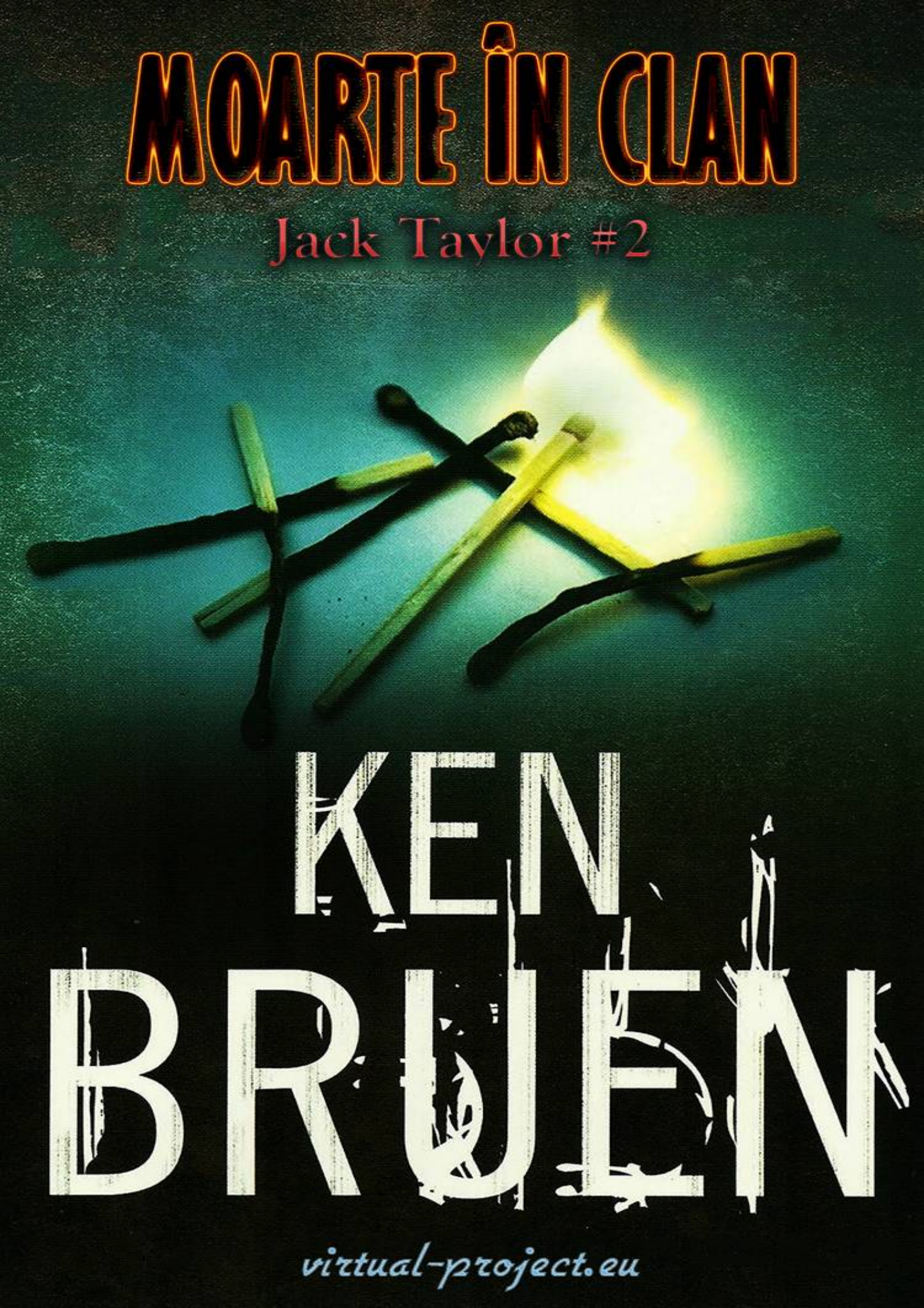

KEN BRUEN

virtual-project.eu

KEN BRUEN

Seria: Jack Taylor #2

MOARTE ÎN CLAN

Original: *The Killing of the Tinkers* (2002)

Traducere din engleză de:
GEORGE ARION Jr.

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2017

1.

Nu te poți întoarce acasă a doua oară.

Thomas Wolfe

Băiatul s-a întors. În timp ce autobuzul intra în Galway, Thin Lizzie îmi răsuna în minte cu *The Boys are Back in Town*. E unul dintre solourile fabuloase ale lui Gary Moore. I-am văzut la ultimul lor concert, în Dublin. Trăsesem chiulul de la o acțiune de împrăștiere a unei mulțimi ca să ajung la cel mai tare concert al anului. Phil Lynott, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, prizase cocaină la greu. Se foia pe scenă ca pantera lui Rilke în cușcă. N-avea să se mai foiască pe scenă vreodată. Și nici eu n-aveam să mai merg la vreun concert. Moartea lui prematură a coincis cu momentul în care eu mi-am spulberat cariera. Fusesem dat afară din *Garda Síochána*, poliția irlandeză, pentru că pocnisem în gură un parlamentar. Nu-mi păruse rău niciodată. Nu-mi doresc decât să-l fi altoit mai zdravăn. Demiterea m-a împins pe spirala lină care duce în adâncul infernului de alcool. Mă stabilisem în Galway și devenisem un detectiv privat apatic, provocând mai mult rău decât înseși cazurile pe care le investigam. Acum mă întorceam din Londra îmbrăcat cu o haină de piele și dependent de cocaină.

Aș fi revenit mai devreme, dar mă împiedicase o veche zicală irlandeză care te îndeamnă să rămâi plecat. Sau măcar să pară că te-ai străduit. Nu știam pe cine încercam să impresionez. Trecuse ceva timp de când impresionasem pe cineva, cu atât mai puțin pe mine însumi. Aproape că se întâmplase un miracol. Plecasem din Galway fără să fiu beat. Fusese o adevărată epifanie. Era uluitor să am mintea limpede și să nu mai simt starea de greață cu care mă obișnuisem. Puteam să gândesc fără să am nevoie de băutură în fiecare moment de respiro. Lectura redevenise plăcerea de odinioară. Credeam sincer că urma să-mi iau viața de la capăt.

Acum devenisem din nou un așa-zis băutor conștient. Ceea ce înseamnă că atunci când eram conștient, eram cu paharul în mână. Un tip pe care-l întâlnisem pe Kilburn High Road mă întrebase dacă eram băutor de societate.

— Nu, dar tu?

— Eu sunt băutor la o societate de asigurări.

Plecasem la Londra cu un plan în minte. Puține lucruri sunt mai periculoase decât un alcoolic care are un plan. Iată care era al meu: să merg la Londra și să-mi iau un apartament în

cartierul Bayswater. Cât se poate de aproape de parc. De preferat cu bovindou, ca să văd veverițele cenușii cum aleargă de-a lungul lacului Serpentine. În planul meu, femeia pe care o iubisem urma să-și vină-n fire și să-și dea seama cât de tare îi era dor de mine. Urma să ia avionul până-n Londra și, cum-necum, să mă găsească. Pur și simplu, într-o bună zi – trebuia neapărat să fie o zi bună – urma să dea de mine ca prin minune, iar fericirea ar fi fost pecetluită. Nu trebuia decât să aștept, iar ea avea să apară. Sau, dacă aș fi rămas suficient de mult timp pe alte meleaguri, aș fi primit o scrisoare de la ea, în care să-mi spună cât de dor îi e de mine și să mă roage s-o primesc înapoi.

În loc de asta m-am căpătuit cu o garsonieră în Ladbroke Grove. M-am împăcat cu decepția. Crescusem cu „Astral Weeks" al lui Van Morrison. Dintre multele lui melodii excelente, „Astral Weeks" ieșea în evidență. Mi-am zis că o trăiam pe propria-mi piele. Realitatea era cât se poate de apropiată de coșmar. Bulevardul e acum o fâșie lungă de putreziciune urbană. Ruinele umane se luptă cu gunoaiele pentru mai mult spațiu vital. Un amestec de mirosuri te lovește imediat ce te aventurezi pe trotuar. De la inevitabilul curry la urină și la izul acela pătrunzător de loc părăsit.

Când am plecat din Galway, am lăsat în urmă un șir întreg de morți. Cazul pornise de la ceea ce părea a fi suicidul unei adolescente. Ancheta dusese la –

Fiți atenți aici:

Trei crime.

Patru, dacă-l punem la socoteală pe cel mai bun prieten al meu.

O inimă sfâșiată – a mea.

Un morman de bani.

Exil.

Închipuiți-vă ce-ar fi ieșit dacă aș fi fost competent!

Ah, da, și mai există posibilitatea ca simpla mea implicare să fi condus la moartea unei adolescente. Trebuia să strâng tare din dinți și să înghit adânc în sec, asta dacă nu voiam să-mi trec și propriul nume pe lista deceselor. Puteam, ce-i drept, să prezint cea mai tare apărare a deceniului:

„Voiam să fac un bine".

Nu-mi ieșea.

În cea mai mare parte a timpului eram oricum prea beat ca să vreau ceva.

În timp ce autobuzul se apropia de periferia orașului, am început să murmur o mantră:

„Încerc să-i dau lumii înapoi o parte din inima ei pierdută”.

Citatul din Louise Brogan trezea în mine un alean pe care nu puteam spera să-l sting vreodată.

Când am coborât din autobuz la Fair Green, primul lucru pe care l-am văzut a fost un titlu cu litere de-o șchioapă:

MAI MULȚI POLIȚIȘTI PE STRĂZILE VIOLENTE DIN GALWAY

Apoi am băgat de seamă hotelurile. Pe Forster Street apăruseră încă patru. Partea asta era cândva haznaua orașului. Aici nu creștea niciodată nimic. Bineînțeles, Sammon’s dispăruse de mult. Era *pub*-ul tinereții mele. Liam Sammon jucase în echipa care câștigase trei campionate ale Irlandei.

Dacă le numeri, te-apucă plânsu’. Măcar am rămas cu expoziția de covoare după ce s-a închis *pub*-ul. Pe un anunț din fereastră zicea „Ne-am mutat pe Tuam Road”.

Iisuse!

Nu mai puteai să spui

„Totul s-a dus dracului”.

Dracul și orice altceva se mutaseră pe Tuam Road.

Înainte de plecare, găsisem un *pub* nou. Nu-i puțin lucru într-un oraș care îmi interzisese accesul în toate localurile demne să fie vizitate. M-am prins că e genul meu de *pub* după anunțul din fereastră.

NU ȚINEM BUDLIGHT

Jeff, patronul, făcuse parte dintr-o trupă de *heavy metal*. Făcuseră vâlvă în anii ’80, în Germania. El scria versurile. O să întrebați: care versuri?

Exact.

Se cuplase cu o punkistă care m-a mai ajutat din când în când. Cathy Bellingham, londoneză, pe vremuri dependentă de droguri, nimerise în Galway. Le făcusem cunoștință și ieșisem din peisaj. La ei urma să poposesc mai întâi.

Zburasem de la Heathrow la Dublin și pornisem spre vest cu autobuzul de prânz. Șoferul zisese:

— *Howyah*?

Tipic Galway. Am știut că ajunsesem acasă.

Fusesem cândva un fumător reformat, dar acum începusem din nou. E cumplit. Lumea nouă e croită pentru nefumători. E aproape imposibil să tragi cocaină pe nas și să nu fumezi. Cele două se completează de minune. Când te lovește primul val de coca, vrei să-i dai în cap cu nicotină. De parcă nu ți-e destul de rău și-așa. Nu știu dacă exact atunci când începe să se instaleze

amorțeala aia rece sau mai târziu, dar până la urmă tot te întinzi după pachetul de țigări. Dar încercați numai să fumați în aeroportul din Dublin sau în oricare aeroport. Multă baftă. Poftim segregare! Există doar câteva camere de izolare pentru congregațiile de fumători rușinați. Parcă ar fi leproșii pustietății moderne. Se salută dând jenați din cap, aprind bricheta și trag otrava în corp. Tre' să-ți faci un control la bibilică dacă vrei să treci cu droguri prin aeroportul din Dublin. Băieții sunt letali. Te simt de la o poștă. Dacă te prind, te-ai ras.

Mi-am încercat norocul.

Nevoia era mai mare decât teama. Parcă și vedeam titlul de pe prima pagină:

FOST POLIȚIST ARESTAT LA AEROPORT

Astea da auspicii sub care să te întorci acasă!

Măiculiță!

Pe Forster Street m-a apucat o poftă nebună să trag pe nas, dar m-am abținut. În față la Nestor's, un tip într-un costum alb murdar cânta *You're such a good looking woman*.

La picioarele lui era o șapcă ponosită. În ea se strânsese uriașa sumă de 50 de pence. M-am căutat prin buzunare și am adăugat câteva monede la cele deja existente. El a zis:

— *Spit on me, Dickie*.

Trecuse de la Joe Dolan la Dickie Rock cât ai clipi. Am râs, iar el a adăugat:

— Ăștia-s bani englezești.

— Scuze.

— N-are ni'ca, intenția contează.

Apoi s-a pus pe cântat *The House with the Whitewashed Gable*.

La tejghea stătea o santinelă singuratică. A exclamat:

— Iisuse, ia te uită cine s-a-ntors!

Irlandezii de pretutindeni întâmpină pe cineva care se întoarce acasă cu exact aceeași expresie:

„Te-ai întors".

Jeff era în spatele tejghelei. A dat din cap și a zis:

— Ce să fie?

— O halbă de Guinness.

Întrebarea îi era întipărită pe chip:

„Te-ai apucat din nou de băutură?"

Dar, cinste lui, n-a rostit-o. Se auzea un cântec pe care nu l-am recunoscut. Am întrebat:

— Care-i șlagăru'?

El a zâmbit și a zis:

— N-o să-ți vină să crezi.

— Jeff, suntem în Irlanda. O să cred orice.

— E *I Saw a stranger* de Tommy Fleming.

După ce a lăsat berea să se așeze, a dat ocol barului și a zis:

— Dă-mi o îmbrățișare.

L-am îmbrățișat.

Nu fără dificultate sau stângăcie. Noi, băieții irlandezi, nu ne îmbrățișăm. Nu fără senzația percutantă că ne rănim în amorul propriu. Arăta bine. Clasicii lui blugi negri erau ca scoși din cutie. Mai purta o bluză cu mânecă lungă, cizme de cowboy și o vestă neagră din piele de căprioară. O coadă legată strâns. Ca și mine, Jeff se apropia rapid de cincizeci de ani. Nu arăta ca un rocker îmbătrânit. O anumită ușurință în mișcări înnobila orice haină ar fi pus pe el. Am zis:

— Arăți foarte bine.

În Irlanda, ăsta e preambulul la „Împrumută-mi niște bani".

Dar eu vorbeam serios.

El a făcut un pas înapoi și m-a scrutat cu privirea. Purtam unicul meu costum, luat la mâna a doua. Între timp, își dăduse obștescul sfârșit. Îmi lăsasem părul să crească și nu-mi îngrijisem barba. A zis:

— Tu arăți ca dracu'.

— Mersi.

Apoi s-a dus să-i facă berii un guler de spumă. M-am așezat acolo unde fusese cândva locul meu: în colț, un scaun tare, o masă și mai tare. Nu se schimbase. Eu mă schimbasem, l-am zis santinelei:

— Îți iau o bere?

Preț de o clipă n-a răspuns. Nu eram sigur că mă auzise. Apoi s-a răsucit pe scaun și m-a întrebat:

— Dup-aia tre' să-ți iau și eu una?

— Nu.

— Atunci e-n regulă.

Am scotocit în valiză și am scos câteva lucruri esențiale. Am pus pe masă un pachet, pe celelalte le-am strecurat în buzunar și am zis:

— Jeff, mă duc până la baie.

— Cum zici tu.

M-am încuiat într-o cabină, am îngenuncheat lângă toaletă, am coborât capacul și am scos o folie de staniol din haină. Am desfăcut-o, am făcut cinci linii, am răsucit o bancnotă englezească de zece lire și am tras pe nas repede. Am simțit imediat arsura. M-a izbit de ușă. Simțeam cum niște limbi de gheață îmi biciuiesc creierul. Am murmurat:

— Doamne ferește!

După zece minute eram ca băgat în priză. M-am ridicat și m-am dus la chiuvetă. Pe oglinda de deasupra ei era un logo:

SWEET AFTON

Îmi curgea sânge din nas. Am zis:

— Doamne sfinte!

M-am curățat cu un șervețel. Mi-am stins fierbințeala de pe față cu apă rece. Sub barbă se vedea o nuanță de cenușiu. Aveam obrajii supți. Mi-am tras pantalonii și am strâns cureaua cu încă un ochi. Pierdusem vreo 12 kilograme. Pe vremea când jucam hurling, eram bine clădit. Cartoafele și sportul te fac să pui pe tine.

Înapoi în bar, Cathy stătea la masa mea. Complet transformată. Când o cunoscusem, era o punkistă de douăjdoi de ani cu urme de ace pe braț. A sărit de pe scaun și a zis:

— Te-ai întors!

Trecând peste salutul irlandez, căpătase o vioiciune în glas. Îmi plăcea mai mult când vorbea precum Kim Carnes.

Iarăși îmbrățișări.

S-a uitat la mine și a zis:

— Coca.

— Alo!

— Nu poți să păcălești un drogălău cu experiență.

— De ce aș încerca s-o fac?

— Pentru că asta fac dependenții… se ascund.

M-am așezat, am luat un gât zdravăn din băutură. Doamne, ce bună era! Cathy s-a aplecat în față, mi-a șters spuma de pe buze și a zis:

— Ți-am pregătit camera.

— Ce?

— E prima ta noapte, trebuie să stai cu prietenii.

— Mă duceam la Bailey's.

— Du-te mâine.

— Bine, OK.

Se împlinise. Fața îi era rumenă, chiar sclipitoare. Am spus:

— Strălucești.

S-a intimidat; aș putea să jur că a roșit, deși cred că e un meșteșug demult pierdut. A zis:

— Sunt însărcinată.

După ce am trecut de partea cu felicitările, i-am spus:

— Ți-am adus ceva.

S-a luminat la față.

— Arată-mi!

I-am dat primul pachet. Ca un copil, a făcut ferfeniță ambalajul. Un inel Claddagh[1] de aur a căzut pe masă. Am zis:

— V-am luat amândurora câte unul.

— O, Jack!

Le manglisem de la un individ dintr-un *pub*.

Cathy a probat inelul. Se potrivea. A strigat:

— Scumpule, vino să vezi ce-a cumpărat Jack!

El s-a apropiat precaut de masă. Cathy i-a arătat inelul de aur și a zis:

— Hai, încearcă-l!

Nu-i venea așa bine. Și-a scos un lanț de sub bluză. Am zărit un medalion făcător de minuni.[121] A deschis clipsul, a strecurat inelul între zale și a zis:

— Daniel Day-Lewis poartă așa ceva, zice că-l face irlandez.

Medalionul rămăsese pe masă, simbol al unui țel de neatins. Cel puțin așa credea cocaina din mine. Jeff a zis:

— Jack, ia-l tu.

— Probabil a fost al mamei tale.

— Ar fi de acord cu o cauză nobilă.

— Dacă pui problema așa, cum să te refuz?

L-am vârât în portofel. Înăuntru era o fotografie, o tânără care zâmbea spre ceva ce nu apărea în poză. Buclele îi încadrau chipul de o frumusețe elegantă. Jeff a zărit-o preț de o clipă și a zis:

— Așa deci.

— A venit cu portofelul.

Noaptea s-a transformat într-o petrecere în toată regula. Am sunat-o pe doamna Bailey de la vechiul meu hotel și ea a sosit împreună cu Janet, menajera/ femeia de serviciu/ ajutorul de bucătar. O ființă cu adevărat atinsă de har. Câțiva polițiști s-au înfățișat și ei și ni s-au alăturat. La nouă, tot localul începuse să joace de-i scăpărau călcâiele. Eu trecusem pe Bushmills și mergea strună. Jeff a dansat cu doamna Bailey, eu am valsat cu Janet. Polițiștii au țopăit pe gigă.

Situația post-petrecere: *pub*-ul arăta ca după bombardament. Mi se rupsese filmul pe scaunul meu tare. Proastă idee. Aveam spatele făcut praf. Mahmureala m-a lovit dureros, rapid și mortal, zdruncinându-mi fiecare părticică din trup. Am murmurat:

— Maică sfântă…

Santinela se prăbușise pe tejgheaua barului. Lângă cap avea nelipsita bere băută pe jumătate. Jeff a apărut și a salutat:

— Ce dimineață frumoasă, băieți!

Ticălos sadic! A pornit televizorul. Butonând, s-a oprit pe Sky News. Am auzit:

— Paula Yates a fost găsită moartă.

Parcă m-a trăsnit. Îmi plăcea la nebunie fătuca aia rătăcită. Odată am auzit că spusese:

„Prima oară când Fifi a căzut din pat când era mică, am alergat într-un suflet la doctor. Nu mai știam ce-i cu mine. Doctorul a zis că singurul lucru în neregulă cu fetița e că poartă prea multe bijuterii”.

Cum să nu-ți placă de ea?

Odată o auzisem pe Mary Coughlan spunând că

„Una e să cânți *blues*; dar să simți *blues*-ul – asta aproape m-a omorât”.

Amin.

Jeff a clătinat din cap, s-a uitat lung la mine și a zis:

— Ce risipă!

Dar mi-am dat seama. Expresia de pe chipul lui era expresia preferată a mamelor din toate colțurile țării. Însemna

„Să-ți fie învățătură de minte”.

Jeff era mult prea stilat ca s-o spună cu voce tare. Santinela s-a foit, s-a întins după pahar, a golit restul, apoi s-a culcat la loc. În fostul meu *pub*, Grogan’s, erau prezenți invariabil doi indivizi. Fiecare la câte un capăt al barului, îmbrăcați la fel

Șepci de postav
Haină de stofă
Pantaloni de fâș

Băuturi identice. De-a pururea și-n vecii vecilor, paharul de Guinness pe jumătate gol, cu gulerul cremos de spumă încă intact. Nu-i lucru ușor. Nu-i văzusem niciodată să-și dea seama unul de prezența celuilalt. Îi cunoșteam doar ca „santinele”. Ce păzeau – nimeni nu știe. Vechile principii, poate. Unul dintre ei căzuse victimă unui infarct. Celălalt schimbase coșmelia când Grogan’s trecuse pe mâini noi.

Mă simțeam bătrân. Cum mă apropiam de cincizeci, fiecare an greu îmi era întipărit pe chip. Mahmureala cotiza și ea cu alți cinci. Jeff m-a întrebat:

— Vrei cafea?

— Are papa mătănii?

— Ăsta-i un „da”?

Am urcat la etaj. Îmi dăduseră camera din pod. Era curată, spartană. Aveai loc să joci și golf în ea. Lumina soarelui intra prin fereastra din acoperiș. Îmi dădea iluzia unei speranțe. Mi-am luat catrafusele pentru toaletă și am pornit în căutarea unei băi. Era liberă, impecabil întreținută. Înăuntru am găsit o piramidă de prosoape pufoase. Am zis:

— O…K.

Am smuls de pe mine costumul distrus și m-am băgat sub duș. Am încercat din toate puterile să nu-mi privesc bustul. Numeroasele bătăi lăsaseră o moștenire deplorabilă. Am dat drumul la apă opărită și am lăsat-o să cadă peste mine cu furie. M-am strecurat afară cu pielea usturându-mă. M-am înfășurat într-unul dintre prosoape și am verificat dulăpiorul din baie.

Nu așa face toată lumea?

Multe chestii pentru cucoane. M-am dat cu un deodorant de la *Mum*. Vaporii aproape că m-au sufocat. Am scuturat un flacon de aspirină, am luat câteva pastile și le-am înghițit pe sec. Un flacon de *aftershave* era înfipt într-un termos țipător din metal. Se numea Harley. Mi-am zis:

„Jeff, pe bune…”

Mi-am masat soluția în barbă și am zis:

— Totul merge mai bine cu niște cocaină.

Am întins niște linii pe chiuvetă, am respirat adânc și le-am tras pe nas. Preț de câteva clipe, nu s-a întâmplat nimic. Mi-am zis că mahmureala încă-și spunea cuvântul. Apoi îngerii au început să cânte. Euforia era strâns legată de starea de greață. Am simțit cum ochii mi se deschid larg. Băi, nu mă mai durea nimic. Am țopăit până-n cameră, murmurând:

— Îmi place viața mea la nebunie.

Am ales o pereche de pantaloni reiați ponosiți de la Levi. Încă o spălare și nu mai rămânea nimic din ei. O bluză pe care scria „Filthy McNasty’s”.[131] Mulțumiri localului din Islington al lui Shane McGowan. Cândva fusese albă, dar o spălasem împreună cu o cămașă bleumarin. În sfârșit, o pereche de pantofi. Am scos o țigară Marlboro și am aprins-o. Eu și Bette Davis ne încăpățânam să le mai fumăm. Am coborât la bar și am luat o gură de cafea. Era desăvârșită, amară ca un zvon. Jeff a zis:

— Tre’ să fie niște picături tari.

— Ce?

— Ochii… îți strălucesc.

Cathy a apărut și ea și a zis:

— Mamă, nu mai beau șpriț, gen, în viața mea.

Jeff i-a spus despre Paula Yates. Ea a făcut:

— Sărmana nenorocită!

Puțin mai târziu, a venit aproape de mine și m-a întrebat:

— Ce parfum e ăsta? Miroși ca Jeff al meu.

I-a rostit numele cu o tandrețe sinceră care mi-a sfâșiat inima.

M-am îndreptat spre scaunul meu și m-am așezat, expirând prelung. Începusem să-mi revin. Ușa s-a deschis, iar în *pub* a intrat un bărbat solid. Avea barbă neagră și o expresie energică pe chip. S-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Putem să schimbăm câteva cuvinte?

— Sigur.

— Între patru ochi.

M-am uitat în jur prin local – niciun refugiu. Mi-am scos zâmbetul la înaintare și am zis:

— Să mergem afară.

Un colț al gurii i s-a mișcat imperceptibil, unicul semn că a apreciat gluma. Dacă te uitai puțin la mâinile lui înțelegeai că trecuse prin multe. Aerul răcoros m-a izbit ca o crosă de hurley. M-am împleticit, dar am simțit cum mă susține o mână fermă. El a zis:

— Aerul proaspăt poate fi al dracului.

Mi-am scos pachetul de țigări, am extras una și am dat să aprind bricheta. Nimic. Am zis:

— Băga-mi-aș!

Celălalt purta un costum închis la culoare, cămașă albă, cravată cu nod îngrijit. A băgat mâna în haină, a scos la iveală un Zippo și mi l-a oferit. Era din argint masiv. Am aprins țigara și i l-am întins înapoi. El a zis:

— Păstreaz-o. M-am lăsat.

— E din argint masiv.

— Să zicem că e un împrumut.

— OK.

M-am așezat pe pervazul unei ferestre și am întrebat:

— Ce te frământă?

— Mă cunoașteți?

— Nu.

— Sigur?

— Nu uit chipuri.

— Eu sunt Coșarul.

M-am uitat la fața lui. Nu glumea.

— Fără supărare, amice, dar să mor de-mi spune ceva.

— Căldărarii?

— Ar trebui să fie o glumă?

— Nu am un simț al umorului foarte dezvoltat, domnule Taylor.

— Spune-mi Jack. Deci… ce vrei?

— Ajutor.

— Nu știu cum aș putea să te ajut.

— Pe Ann Henderson ați ajutat-o.

Numele ei m-a luat pe nepregătite, ca un țipăt ascuțit înăuntrul ființei mele. Probabil că m-am schimbat și la față. El a zis:

— Regret că v-am întristat, domnule Taylor.

— Jack, spune-mi Jack.

Am dat un bobârnac țigării, m-am uitat cum zboară cu boltă și apoi cade. Am zis:

— Ascultă, Coș… Iisuse… ce nume! Nu mai fac chestii din astea.

— Ea a zis că o să vrei să ajuți.

— S-a înșelat.

Am început să mă mișc. Și-a întins mâinile spre mine și a zis:

— Îmi omoară neamul.

La așa ceva rămâi mut. Fără discuție. Eu am rămas. M-am întors cu fața spre el. El a zis:

— Ai fost plecat. Știu asta. În ultimele șase luni au fost uciși patru călători.

A făcut o pauză. În ochi i se citea ura. A continuat:

— Garda n-a mișcat un deget. Am fost la inspectorul-șef, un anume Clancy. Știi ceva de el?

Am dat din cap, iar el a zis:

— Din punctul lor de vedere, e vorba doar de niște amărâți de căldărari… Și toată lumea știe că ăștia se omoară între ei.

— Ce crezi că pot să fac eu?

— Tu poți să afli.

— Ce să aflu?

— Cine-i omoară și de ce.

2.

Children of the Dead End

Patrick McGill

Până la urmă am mai rămas la Nestor's câteva zile. În principal pentru că nu reușeam să mă adun și să plec. Era pe la prânz, încercam să ajung pe linia de plutire. Am strigat la Jeff să-mi aducă o bere. A întrebat:

— Nu-i cam devreme?

— Aoleu, sunt treaz de la opt!

S-a uitat la ochii mei și a zis:

— Ba bine că nu.

Eram pe calmante, așa că am sărit:

— Las-o baltă!

Jeff nu e un tip care să riposteze, așa că a început să umple paharul și a zis:

— Care-i graba?

M-am liniștit și am spus:

— E momentul să mă cazez la Bailey's.

— Mai stai câteva zile. Cathy se bucură de companie.

M-am uitat cum face un guler cremos berii, apoi am îndrăznit:

— Dar tu, Jeff, tu ce părere ai?

— Eu sunt prietenul tău, n-am nicio părere.

Există un răspuns la așa ceva? Dacă da, eu nu-l știam. Ușa s-a deschis și Coșarul a intrat în local. Costum albastru, cămașă și mai albastră și cravată de lână. Dacă n-ar fi avut și un cercel de aur, ar fi putut să treacă drept polițist. Tentația de a face un joc de cuvinte era cumplită.

Ceva de genul

„Ia te uită ce-a căzut pe horn".

În loc de asta am zis:

— Ia loc.

— O apă minerală, vă rog.

Jeff s-a interesat:

— Club Orange?

— Da, vă rog.

Ne-am studiat reciproc preț de câteva clipe, apoi Coșarul a sorbit din băutură. A sfărâmat gheața, dezvelind niște dinți puternici și albi. Am zis:

— Ce te frământă?

— Ai nevoie de-un bârlog?

— Nu… Am atât de multe locuri în care să stau că n-am ce face cu ele!

A zâmbit scurt și a zis:

— Ai o limbă ascuțită.

— Îmi place să trec la subiect.

A scos un mănunchi de chei, le-a așezat pe masă și a zis:

— Probabil știi unde e Hidden Valley.

— Normal… John Arden locuiește acolo.

— Cine?

— A fost nominalizat la Premiul Booker, e un dramaturg foarte apreciat…

A întins o mână.

— Nu sunt un om citit, domnule Taylor.

— Niciodată nu-i prea târziu.

— N-am zis că nu sunt educat… am zis cu totul altceva.

l-am văzut sclipirea din ochi. M-am avertizat singur să nu-l calc pe bătături.

Dar tot l-am călcat:

— Am atins un punct sensibil, nu-i așa?

A ignorat atacul și a răspuns:

— Câțiva oameni ai mei au cumpărat o casă acolo. Dar… nu s-au așezat. Aș vrea să-ți ofer casa. E mică, dar potrivită.

— Și mi-o dai dacă te ajut.

— Da.

— Și dacă nu găsesc nimic?

— Casa e a ta pe șase luni.

Instinctele îmi spuneau:

— Nu.

Eu am zis:

— S-a făcut.

Am luat cheile.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Celălalt a scos un petec de hârtie și l-a întins pe masă. M-am uitat la el.

3 ianuarie …… Christy Flynn (Óg)
19 februarie …… Cion Flaherty
2 aprilie …… Seaneen Brown
9 iunie …… Blakie Ryan

Am întrebat:

— Morți cu toții?

— Da, i-au găsit în Fair Green, lângă Simon House.

— Cum?

— Cum ce?

— Cum au murit?

— Capetele le-au fost zdrobite cu un ciocan.

S-a ridicat brusc, s-a apropiat de bar și i-a zis lui Jeff:

— Un Jameson mic și o bere pentru prietenul meu.

M-am uitat la listă. O stare de letargie șoptea înăuntrul meu:

— Ești foarte obosit.

În minte mi-a venit o replică pe care o auzisem demult:

Începuse să bea nu din cauza întunecimii dinăuntrul său, ci a întunecimii dinăuntrul celorlalți.

Coșarul s-a întors și m-a întrebat:

— Plata?

— Ce?

— Câți bani vrei?

— N-ai zis că-mi dai o nenorocită de casă?

— O să ai nevoie și de bani, toată lumea are nevoie.

Mai zi-i ceva dacă poți.

Mi-a dat un plic gros, ticsit cu bancnote. Am zis:

— Mai bine era o valiză.

Părea pierdut și a zis:

— M-ai pierdut.

— Dacă era o valiză, păream și noi politicieni.

Poanta n-a fost pe gustul lui. A sorbit din Jameson schimonosindu-se ca un om cu arsuri grave. Pe mine, whiskey-ul mă pârjolise de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc. După ce ne-am uitat unul la altul, a zis:

— Trebuie să beau cu rația.

— Hei, sunt ultima persoană căreia trebuie să-i dai explicații.

— Știu.

— Poftim?

— Ann Henderson mi-a povestit despre afecțiunea ta.

Clocoteam de furie și am zis:

— Afecțiune… Așa a zis?

Și-a fluturat mâna stângă, încercând neconvingător să-mi arate că nu era ceva important.

— Neamul meu suferă în același fel.

Am lăsat-o baltă… ducă-se dracului.

Trebuia să-mi fac bagajele. Am zis:

— Lasă-mă zece minute și sunt gata.

La etaj, mi-am făcut valiza și am șterpelit sticla de Harley. Jeff mirosea bine. Eu, în schimb, aveam nevoie de tot ajutorul din lume. Mi-am pus haina de piele pe care o luasem din Londra. Crăpase puțin, dar puteam să spun că-i dă personalitate. Jos în bar, i-am întins mâna lui Jeff și am zis:

— M-am distrat.

— Unde pleci?

Santinela a ridicat capul și a strigat:

— Pleacă cu țiganu'.

Jeff l-a întrerupt:

— Alo!

Coșarul a dat din cap și a ieșit. Am zis:

— Am o casă în Hidden Valley.

— De la omu' tău?

— Da.

— Care-i șpilu'?

— Tre' să verific niște necazuri pe care le-a avut.

— Of, Jack, am crezut că te-ai lăsat de chestia asta… după data trecută.

— Asta-i altceva.

— Da, ești încă și mai puțin în formă. Cathy! Jack pleacă.

Ea a venit într-un suflet.

— Oh, Jack.

— O să fiu pe-aproape, chiar după colț – la propriu.

— Dar aveam un *fillum*.

Exact așa l-a pronunțat. Când englezii ajung să vorbească fluent irlandeza, o iau razna de tot.

— Ce film?

— *Julien Donkey-Boy* de Harmony Korine.

I-am aruncat cea mai seacă privire cu putință. Ea a continuat:

— E ăla cu Dogme #6. A făcut și *Gummo*, nu mai știi?

— Ăăă, nu așa, pe loc.

— Jack, trebuie neapărat să-l vezi. Își râde rău de tot de Lars von Trier.

Jeff, în schimb, râdea singur de partea cealaltă a tejghelei. Până și santinela zâmbea. Am hotărât să pun toate cărțile pe masă și am zis:

— Nu înțeleg absolut nimic.

Descurajată, a scos un pachet mic. Am văzut că pe el scria „Zhivago Records". Ea a zis:

— Ăsta era cadoul de întoarcere acasă.

Am deschis pachetul. Înăuntru, un CD numit „You Win Again" de Van Morrison și Linda Lewis. Am strâns tot entuziasmul pe care eram în stare să-l adun și am spus:

— Wow!

Înveselită, a izbucnit:

— Știam c-o să te bucuri! Mai ții minte că înainte să pleci mi-ai dat albumul ei?

Nu mai țineam minte dar am zis:

— Normal!

Afară, Coșarul a zis:

— Am un microbuz.

— Și eu.

Era un Ford Tranzit, bușit ca vai de el. Când a văzut că ezit, a spus:

— Motoru’ e blană.

Am tras de ușă și mi-am aruncat geanta înăuntru. Cântărețul în costum alb pe care-l întâlnisem când m-am întors s-a apropiat de noi și a întrebat:

— Îmi dați de-un ceai, domnu’?

I-am întins CD-ul. A întrebat:

— Ăsta ce căcat mai e?

— Materiale noi.

3.

Am fost arestat în prima mea noapte la Hidden Valley. Au venit să mă salte pe la opt, trezindu-mă dintr-un somn scurt. Ațipisem lângă focul din șemineu. Hidden Valley e o pantă abruptă care se întinde de la Prospect Hill la Headford Road. Un refugiu de o liniște rară într-un oraș care a luat-o razna. De pe deal poți să te uiți peste tot lacul Lough Corrib până ți se face dor de copiii pe care nu-i ai. La nord e Bohermore. După colț ai Woodquay și Roches Stores. Casa era modernă, cu două camere la parter și două dormitoare la etaj. Și, slavă Cerului, cu podea de parchet și cu un șemineu de piatră. Mobilată complet cu niște fotolii grele și o canapea, toate suedeze. Până și biblioteca era plină. Coșarul îmi zisese:

— Frigiderele și congelatorul sunt ticsite. Băutura e în dulapul din bucătărie.

— Mă așteptai să vin în vizită?

— Domnule Taylor, noi întotdeauna așteptăm pe cineva.

— Ce să zic? Vrei ceva de băut?

— Nu, trebuie să fug.

Dădusem odată peste o scrisoare a lui William S. Burroughs către Allen Ginsberg.

> *Prima oară am fost arestat când am ajuns la țărm, pe o plută din lemn de balsa despre care se bănuia că ar fi plutit în derivă din Peru cu un băiețel și o periuță de dinți.* (*Călătoresc cu puține bagaje, numai strictul necesar.*) *Într-o noapte, după ce dăduse de dușcă șase fiole de metadonă, fostul căpitan m-a găsit stând în hol, pe capacul de la toaletă* (*pe care îl smulsesem din țâțâni*), *gol-pușcă, jucându-mă într-o găleată cu apă și cântând „Deep in the Heart of Texas*”.

M-am uitat în jur în noua mea locuință și mi-am zis că acostaserăm într-un loc chiar în regulă. Am făcut o baie lungă, mi-am lăsat hainele deoparte și am început să scotocesc prin casă. Magazia de cărbune era în spate, așa că am pornit focul. Voisem să închid ochii doar câteva minute, dar adormisem de-a binelea. Bătăile violente în ușă m-au trezit brusc. Frecându-mă la ochi ca să mă dezmeticesc, m-am împleticit până la ușă, am deschis-o și am zis:

— Garda.

Doi agenți în uniformă. Arătau ca de vreo șaișpe ani, dar făceau pe durii. Primul a zis:

— Jack Taylor?

— De parcă n-ai ști.

Al doilea a zis:

— Vino cu noi, te rog.

— De ce?

Primul a zâmbit și a zis:

— Ca să ne ajuți cu anchetele.

— Pot să iau o gură de cafea mai întâi?

— Mă tem că nu.

Mașina de patrulă era parcată chiar lângă ușă. Am zis:

— Mersi pentru discreție, băieți. Chiar voiam să-mi impresionez vecinii.

Exact ca în filme, unul dintre polițiști mi-a pus mâna pe cap când m-a împins pe banchetă. Aproape că pare că au grijă de tine. Am reușit, totuși, să mă pocnesc cu capul de mașină. Polițistul a făcut:

— Hopa!

Pe Mill Street, în timp ce coboram din mașină, Mike Schocks, fotograful de serviciu, s-a apropiat grăbit și a întrebat:

— E cineva de soi?

— Nu, e un nimeni.

Înăuntrul secției de poliție, am fost dus în camera de interogatorii. Mi-am masat încheieturile de parcă fusesem prins cu cătușe. O scrumieră de tablă trona în mijlocul unei suprafețe desenate cu graffiti – un logo: „Player's, please".[4] Am scos un Marlboro roșu și am aprins Zippo-ul. Am tras adânc și am încercat să ghicesc unde era camera de filmat. Ușa s-a deschis și în încăpere a intrat Clancy. Inspectorul-șef Clancy. Mamă, aveam o relație foarte îndelungată, dar nimic din ea nu era bun. Fusese de față la intervenția care mă costase cariera. Pe atunci era scheletic ca un ogar ud. Fuseserăm prieteni. În timpul evenimentelor de dinaintea exilului meu, se purtase ca un dobitoc.

Echipat cu toate însemnele pompoase ale funcției, sărise direct la vârsta a doua. Avea chipul vinețiu, cu pete pe obraji. Privirea, însă, era ascuțită ca întotdeauna. A zis:

— Te-ai întors.

— Bună observație.

— Speram să nu te mai vedem.

— Ce pot să zic, frate?

— Sper doar ca bou' ălălalt, Sutton, să nu mai apară.

— Mă îndoiesc c-o s-o facă.

Sutton era mort. Îmi omorâsem cel mai bun prieten. Cum s-ar spune, cu *postmeditare*. Clancy se proțăpi în spatele meu. Vechiul ritual al intimidării. Regula numărul unu la

interogatorii. Nu apărea în manualul de pregătire, dar era bătută-n cuie. Am zis:

— M-ai prins cu mâța-n sac, patroane; vărs tot.

Am simțit că i se ridică mâna și m-am încordat în așteptarea loviturii. N-a venit. Am mai scos o roșioară și am aprins-o. El a întrebat:

— De ce te-ai încurcat cu țiganii?

— Cu țiganul.

— Nu face mișto de mine. Îți fac fundul arșice până-n Mountjoy înainte să apuci să strigi „avocat”.

— A, te referi la Coșar.

Era gata să explodeze.

— Bine, da’ e-un borfaș!

— Cred că nici el nu te prea are la inimă.

S-a trântit pe marginea mesei, iar pantalonii i-au urcat pe picior. Deasupra șosetei bleumarin se vedea o gambă albă și pleșuvă. Se aplecă fix în fața mea. Gura îi mirosea a ceapă. A zis:

— Nu cumva anchetezi moartea a patru dintre ei?

În colțurile gurii i se strânsese salivă. Aproape că scuipă:

— Țiganii dracului, se omoară întruna între ei!

S-a ridicat, și-a aranjat uniforma și a zis:

— Ieși afară.

— Sunt liber să plec?

— Ai grijă, băiețică!

Când mă îndreptam spre ușă, am zis:

— Doamne-ajută!

4.

După ce mi-au dat drumul de la secția de poliție, m-am îndreptat spre Shop Street. Thom Yorke de la Radiohead spusese odată:

> „În fiecare zi îți zici, mă, poate ar trebui să ne oprim. Poate că *nu mai are sens, pentru că toate sunetele pe care le-ai produs, care te-au făcut fericit, au fost golite de înțeles. E o vraişte totală*”.

Am rămas lângă pod preț de câteva clipe. Peste apă, lângă Claddagh, vedeam Nimmo's Pier. Cadavrul lui Sutton nu fusese descoperit nici până acum. Tablourile lui deveniseră obiecte de colecție. Francezii au un cuvânt care înseamnă „vis urât”: *cauchemar*. Asta da expresivitate. Un alcoolic are vise pe măsura unui veteran din Vietnam. Când închizi ochii începi să murmuri „Păzea că vine…” Și nu-i de glumă. La început – crâncenă ironie – alcoolul le îndepărtează. Sau, cel puțin, te face să nu ți le mai amintești. Apoi, bineînțeles, le alimentează și le face să explodeze. Nu-i o situație în care să vrei să te afli. În irlandeză, la vis se spune *broinglóidí*, un sunet minunat și fin. Dintre multele mântuiri imposibile, un băutor se roagă cel mai tare pentru asta. Inutil. Nu-l visez niciodată pe Sutton. Sigur, mă gândesc la el mai tot timpul, dar imaginea lui apare doar ziua. Slavă Cerului.

Aveam nevoie de Thomas Merton și de-o bere. Nu neapărat în ordinea asta. M-am îndreptat spre Charlie Byrne's, un anticariat. De fapt, anticariatul cu „A” mare. Pe timpul uceniciei mele la el, bibliotecarul Tommy Kennedy, pe lângă faptul că mi-a format și hrănit pofta de lectură, mi-a povestit și despre Sylvia Beach. La Paris, pe vremurile cu adevărat glorioase, librăria ei îi găzduise pe

Joyce
Hemingway
Fitzgerald
Gertrude Stein
Ford Maddox Ford

Vocea domnului Kennedy căpăta o notă de melancolie și dor când începea să-mi povestească toate astea. În timp ce descria atmosfera parcă de legendă, eu simțeam mirosul de Gauloise și aroma de cafea franțuzească pură. Fiind prea mic, întrebam, bineînțeles:

— Ați ajuns acolo, domnule Kennedy?

Cu o durere imensă în ochi, răspundea:

— Nu, nu… n-am ajuns.

Unul dintre poemele în care mă refugiez e *Urletul* de Ginsberg. Niciunul dintre cei cărora le-am spus asta nu s-a mirat vreodată. Bănuiesc că auziseră prea des cum urlam. Poemul a călătorit de la Londra încoace în buzunarul de la haină. Cealaltă carte care mă însoțea în călătorii era *The Hound of Heaven*.[5] Fusese o ediție de colecție, legată în piele de vițel cu margini aurii. Când îi spusesem lui Tommy Kennedy ce carieră alesesem – Garda – fusese profund dezamăgit. Cadoul de rămas-bun de la el a fost cartea lui Thompson. Nopțile de beție mutilaseră volumul acela superb.

Charlie Byrne's se apropie de idealul lui Tommy. Cu câțiva ani înainte, mă aflam în secțiunea de literatură polițistă. Un student ținea în mână o ediție Walt Whitman americană splendidă. Se zgâia la preț. Charlie i-a spus în timp ce trecea pe lângă el:

— Ia-o cu tine.

— N-am destui bani.

— Bine, mi-i dai altă dată.

Și i-a mai dat și o antologie Robert Frost, adăugând:

— O să-ți placă și asta.

Un bărbat cu clasă.

Vinny Brown se uita pe net. A ridicat privirea și a zis:

— Te-ai întors.

Trupa de șoc: Charlie, Vinny și Anthony. Lui Anthony îi făcusem cunoștință cu Pelecanos, iar el îmi dăduse în schimb operele complete ale lui Harry Crews. E american, dar pare să înțeleagă ritmul vieții din Galway. Eu tot nu l-am înțeles. Vinny a întrebat:

— Cum a fost la Londra?

De curând mă răfuisem cu *London*: *The Biography* de Peter Ackroyd. Am încercat să nu par prea cu bățu-n fund și am zis:

— Londra e haotică, e un labirint de neelucidat.

Lui Vinny i-a luat ceva să-și revină, apoi a încercat să ghicească:

— Ackroyd?

Nu știu nimic despre serendipitate. Nu mă refer la melodia sinistră a lui Sting, ci la coincidențe. Atunci când Dumnezeu se dă la fund. La secțiunea pentru copii era o țigancă. Cântărea diferența dintre dinozaurul Barney și *Iepurele de catifea*. Am salutat-o din cap și ea a zis:

— Domnu' Taylor?

„Domnu'" ăla e de milioane. Am întrebat:

— Ești bine?

— Duminică e returul.

— Serios?

— M-am rugat să batem Kingdom. Credeți că e-n regulă?

— Dacă joacă împotriva lui Kerry, mă duc și eu să aprind o lumânare.

M-a scrutat cu privirea. Nici pe departe din curiozitate, ci de îngrijorare. A zis:

— V-ați lăsat barbă.

— Așa e.

— Vă stă bine.

5.

Londra

În jurnalul lui, scris cu șase luni înainte de călătoria în Asia, Thomas Merton zice așa:

> *Îmi dau seama că am un trecut de care trebuie să mă desprind – un amestec de inerție, greșeli, prostie, putreziciuni, mizerii. Că am nevoie să-mi explic niște lucruri, să cuget sau, de fapt, să nu am niciun fel de gând. Am nevoie să mă întorc la verticalitate, la strădaniile îndreptate în direcția corectă. Am nevoie să îndepărtez marea îndoială. Să-mi curăț sufletul. Să mă agăț de lumina limpede*.

Un accident cu un cablu de înaltă tensiune avea să-l ucidă în Bangkok la jumătatea călătoriei.

Haloul celor pierduți.

În Londra am avut tendința să stau pe lângă cei căzuți. Haloul de decrepitudine pe care-l aveam în jurul meu era un far călăuzitor pentru toți aceia care pășeau pe drumul pierzaniei. Bețivii, drogații, borfașii, ratații, îngerii morții. Veniți la mine, voi ce v-ați pierdut, iar eu vă voi da o identitate! Doi oameni am îngrijit în mod special. Ei se află undeva la marginea grupului pe care l-am conturat. Sergentul Keegan era un porc. Mai rău, era mândru de asta. Cu o genealogie irlandeză tulbure, era încartiruit în sud-estul Londrei, iar Brixton și Peckham erau locurile lui preferate în care hălăduia.

Fiind un bigot gălăgios și vulgar, se apropia vertiginos de a fi dat afară din poliție.

Eram pe Railton Road și beam, încercând să dreg o mahmureală și având nevoie de cocaină ca să-mi revin. Clientela era predominant de culoare. Bineînțeles, mai erau și câțiva albi rătăciți. De băut puteai să alegi între rom negru cu cola sau fără. Bob Marley îi zicea de zor în difuzoare. Un tip cu *dread*-uri îmi propusese să-mi vândă un Rolex. Am zis:

— Nu mă interesează timpul.

— *Yo, man*, îl dai la doamna ta!

— N-am doamnă.

Și-a dat *dread*-urile pe spate și a început să-l acompanieze pe Bob la „No Woman, No Cry”.

Îmi place la nebunie melodia aia.

Prin fum, peste muzică, auzisem niște hohote de râs. M-am uitat peste umăr și am văzut un bărbat masiv și gras care stătea aplecat deasupra unui grup de oameni. Sacoul îi zăcea pe podea, iar burta îi rupsese nasturii de la cămașă. Era stacojiu la față, leoarcă de sudoare. Făcea gesturi obscene în timp ce spunea un banc. Am mormăit:

— Țărănoiule.

Poate ceva mai tare decât intenționasem, pentru că individul cu *dread*-uri m-a auzit și a zis:

— *Yo*, cu ăla să nu te pui.

Depășisem cu un rom punctul în care să-mi pese și am întrebat:

— De ce?

— Ăla-i Keegan. Îi belea mare cu el.

— Mie-mi pare doar un puțoi gras.

Individul cu *dread*-urile s-a uitat în ochii mei și a zis:

— *Yo*, ești irlandez, tipule.

Și s-a dus pe pustii. Am făcut un semn să mi se mai aducă de băut. Era nițel cam dulce pentru gustul meu, dar a alunecat bine, ca o minciună reușită. M-am uitat din nou la Keegan. Acum cânta. „Living Next Door to Alice”. Eram sigur că auzisem cuvintele *blow job* pe undeva pe-acolo, ceea ce nu-i puțin lucru, chiar dacă e de pomană. Mi-am zis că una din două: ori e bazat, ori e polițai. Nu că s-ar exclude reciproc.

Mă străduiam să-mi amintesc versurile de la „Philosopher’s Stone”. Mai târziu, în garsoniera mea de rahat, urma să încerc versiunea lui Marianne Faithfull de la „Madame George”. Aia da melodie de jale!

Un umăr m-a îmbrâncit și mi-am vărsat băutura. Am sărit:

— Ce mama dra…

Am auzit:

— Îmi pare rău, amice.

M-am întors și l-am privit în ochi pe Keegan: îi părea orice, numai rău nu. Cuvintele lui însemnau mai degrabă „du-te naibii”. S-a uitat urât la mine, a calculat puțin și a zis:

— Ești copoi.

— Nu mai sunt.

— Copoi irlandez pe deasupra! Să dea dracii… Garda Chikini.

— Síochána.

— Adică?

— Adică ai o pronunție de rahat.

Preț de o secundă am avut senzația oribilă că o să mă îmbrățișeze. Am văzut din priviri că ideea îi trecuse prin minte, dar apoi dispăruse. A zis:

— Îmi plac la nebunie irlandezii ăștia afurisiți. Mă rog, cel puțin unii dintre ei.

— De ce?

A râs în hohote. Mai multe capete s-au întors spre noi, apoi nu ne-au mai acordat atenție. La el totul era animalic, grobian, tâmp. Dar râsul – puteai să-i ierți multe pentru cum râdea. Era un sunet care venea de undeva din profunzimile ființei și lăsa să se întrevadă cicatrice și durere. A zis:

— Odată am fost în concediu în Galway, erau niște curse pe-acolo, da să mor de-am văzut vreun afurisit de cal.

— Eu sunt din Galway.

— Faci mișto de mine.

Nimeni nu pretinde vreodată că ar fi de-acolo; ori ești, ori nu ești. Știam că aș fi putut să pun capăt întregii povești pe loc și să zic pur și simplu:

— Nouă nu ne plac englezii.

Să fi fost de la felul în care râdea, să fi fost de la rom sau chiar din pricina Brixtonului – cert este că am întins mâna și am zis:

— Jack Taylor.

M-a prins în strânsoare și a zis:

— Keegan.

— Doar atât?

— Dacă nu pui la socoteală și „sergent”.

A fluierat spre o femeie. Ea s-a îndreptat țanțoș spre noi. Nicio cantitate de rom n-ar fi făcut-o drăguță. Emana, în schimb, sexualitate. Cu nemiluita. El i-a pus mâna pe fund și a întrebat:

— Cum ai zis că te cheamă, scumpo?

— Rhoda.

— Rhoda, el e Jack Taylor, lucrează sub acoperire pentru Garda irlandeză.

Ea a zâmbit larg. Auzise toată sumedenia de replici obosite pe care le putea scoate vreodată pe gură o sumedenie de bărbați obosiți. A plesnit-o peste fund și a zis:

— Du-te și pudrează-ți nasul, păpușă. Astea-s treburi de bărbați.

S-a uitat cum se îndepărtează, apoi m-a întrebat:

— Ia zi, Jack… vrei s-o călărești?

6.

Londra oferă aproape tot ce ți-ai putea dori vreodată. E.B. White a scris despre New York că

„Mai presus de toate, îți oferă șansa de a fi norocos”.

Londra nu e chiar la același nivel, dar e pe-acolo. Nu încetează niciodată să te surprindă. Eu voiam să studiez.

Lecturile mele, mai curând numeroase decât exhaustive, erau făcute la întâmplare. Voiam ceva structurat. M-am înscris la seral la London College. Am ales literatura și filosofia. Măcar aveam barbă. Mi-am luat un fular din Oxfam și am intrat în modul de student. Nu eram cel mai în vârstă din grupă, dar cu siguranță arătam cel mai zdrobit. În noiembrie, cu Londra nu-i de joacă. Dacă mergi pe Ladbroke Grove cu vântul ăla care-ți suflă-n față – îngheți bocnă. Garsoniera mea era mai mult decât deplorabilă. Un pat, un scaun, un calorifer electric și un duș. A, da, și o plită. Pe pereți avea tapet, vorbesc serios. Ca să completez atmosfera mizeră, citeam Patrick Hamilton, *Hangover Square*. Sumbru. A scris undeva că: „Celor pe care Dumnezeu i-a părăsit le este hărăzită o sobă cu gaze în Earls Court”. Mergea și Earls Court.

Există un cuvânt irlandez magic, *sneachta*. Se pronunță „șneackta”, accent pe guturală. Înseamnă „zăpadă”. În prima mea noapte de facultate a fost șneackta căcălău. Dură și necruțătoare. Purtam blugi negri, izmene, bocanci, cămașă flaușată, jachetă de blugi. Peste asta aveam haina de piele și un fes. Tot mi-era frig. Îl mai țineți minte pe individul ăla sub acoperire din *Hill Street Blues* care le zbiera infractorilor „Îți pute gura ca la câine”? Exact așa arătam și eu. Deloc ofertant dar, totuși, am agățat. Cel puțin, așa am crezut. Numai la asta nu mă gândeam. În Galway, Ann Henderson îmi frânsese inima. Nu credeam că mai eram în stare de încă o femeie.

Proful era un dobitoc. Mai avea și barbă. Ne trata ca pe niște rahați. Mă durea-n cot. Când a început să bălmăjească ceva despre Trollope, am schimbat canalul. Măcar îmi era cald. Ochisem o brunetă în stânga mea. Puțin trecută de patruzeci de ani, un chip puternic, ten pământiu. Sub canadiană am ghicit un trup ofertant. Mi-a prins privirea, a susținut-o, apoi a trecut mai departe. Când s-a terminat ora, individul a împărțit teme. Femeia s-a întors spre mine și a zis:

— *Guten Tag, Gedichte und Briefe zweisprächig*.

— Ce?

— Emily Dickinson, poemele ei.

— Te cred pe cuvânt.

A întins mâna și a zis:

— Kiki.

Îți trădezi imediat vârsta dacă te gândești la Kiki Dee. Am zis:

— Jack Taylor.

— Deci, Jack Taylor, mă însoțești la un pahar?

— O să-ncerc.

Avea accentul de european care a învățat engleza în America. Deloc neplăcut.

Pub-urile englezești au o anume grandoare. Sunt complet diferite de cele irlandeze. Nu-mi place să fiu eu ăla care-o spune, însă par intime. Până la urmă, de la ele a apărut termenul de *snug* – tihnit. Zgribuliți din pricina frigului, nu am vorbit cât am parcurs distanța scurtă până la *pub*. Odată intrați, ne-am dezghețat în toate sensurile cuvântului. Ea s-a proțăpit în fața unui șemineu și a început să se desfofolească. Eu am început să mă destram. De patru zile nu mai trăsesem o linie. Nu era vorba de abstinență: *dealer*-ul fusese băgat la pârnaie. Faptul că-mi trăgeam nasul n-avea nicio legătură cu temperatura. Mi-era frig, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Am întrebat:

— Ce luăm?

— Whiskey fiert, nu-i așa?

— Ba fix așa.

Barmanul/ patronul era mangă. Ce-l dădea de gol: fața roșie, costumul șifonat și ghiuluri prea strânse pe degete. A mugit:

— ’nă șeara, ’omnule.

— A, da, două groguri calde, vezi să fie mari… A, și toarnă-ți și ție un pahar de ceva.

Frumusețea sistemului englezesc: să poți să bei la locul de muncă. Pe mine mă costase cariera. Și-a luat un brandy mare și a zis:

— Să fie primit!

Kiki aproape că se așezase în foc. Am zis:

— Te-ai încălzit.

— Ai vrea tu!

Sunt prea bătrân pentru sex de categorie grea. Dar atunci și acolo am simțit fiorul unei porniri din trecut. I-am dat paharul și am zis:

— *Sláinte*.

— Poftim?

— E în irlandeză.

— E minunat.

În general nu-mi bat joc de whiskey. Îl beau fără gheață, fără apă, curat ca un înger. Dar alea fierte au fost bune de tot. Am

mai luat un rând. Simțeam căldura până-n vârful picioarelor. Am întrebat:

— De unde ești?

— Hamburg.

Sunt convins că pentru asta există un răspuns înțelept, ca să nu mai spun cu miez, dar nu am fost în stare să-l găsesc. Mintea mi s-a fixat pe *Fawlty Towers* cu „nu pomeni de război”. Am zis:

— Ah.

M-a studiat cu atenție, apoi a spus:

— Cincizeci și trei.

— Ce?

— Ai cincizeci și trei de ani.

De data asta am prins substratul german, aproape ceva de genul *o să faci cincizeci și trei de ani*. Am zis:

— Patrușnouă.

Nu m-a crezut. Se întâmpla ceva de-o ciudățenie rară. În capul meu răsunau Furey Brothers cu „When You Were Sweet Sixteen”. Nu doar o bucățică, toată melodia. Preț de o clipă a acoperit orice altceva. Vedeam cum Kiki își mișcă buzele, dar nu auzeam nimic. Am scuturat din cap și zgomotul s-a estompat. Ea spunea:

— Vrei să te culci cu mine?

7.

A mai fost ucis un căldărar. Dormisem până târziu, m-am trezit dezorientat. Unde naiba eram? Un pat comod, o cameră curată, draperii de creton. Hidden Valley. Să mor io, eram proprietar de imobil! Îmi plăcea sentimentul. Am făcut duș pe îndelete și, având doar o mahmureală tolerabilă, nu mi-era chiar rău. M-am îmbrăcat în trening și o bluză de la Brixton Academy. Am rămas cu picioarele goale ca să mă bucur de beneficiile podelei de lemn. Am gătit niște ochiuri cu gălbenușul în jos și, ca bonus, mi-am făcut cafea adevărată. Bucătăria mirosea bine. Mă stropisem cu niște Harley și m-am potrivit de minune cu ambianța.

Am pornit radioul și am dat peste o emisiune cu rock vechi. Am ascultat Chicago și Supertramp. M-au spart.

A sunat soneria. Am deschis ușa. Era Coșarul. Cu furia întipărită pe chip, a zbierat:

— Ai auzit?

— Ce să aud?

— Încă unul dintre ai mei a fost omorât.

— Dumnezeule!

A dat buzna înăuntru. Am închis ușa, am hotărât să continui cu prudență. Se holba la ochiuri. Am întrebat:

— Vrei ceva?

— Ceai, te rog.

S-a așezat și a scos o țigară. Nu dintr-un pachet, ci doar un chiștoc mototolit. I-am pasat Zippo-ul și a zis:

— Mi-a luat șase luni să mă las.

Apoi a aprins-o. I-am dat ceaiul și am aprins o roșioară. Ochiurile se făcuseră bocnă. A zis:

— Ți-am stricat micul-dejun.

— Nu-i nimic, nu suport ouăle.

Nu i-am cerut amănunte, am așteptat să mi le spună singur. A zis:

— Sean Nos era nepotul meu. I-am cumpărat prima lui dubă. Azi-noapte, a fost găsit gol în Fair Green. I-a fost tăiată o mână.

— Iisuse!

— L-au lăsat să sângereze până a murit.

S-a întins și a apucat o geantă Adidas. N-o observasem. A împins geanta pe podea până la mine și a zis:

— Deschide-o.

— Nu prea cred.

— Deschide-o, domnule Taylor!

M-am chircit, am tras aer adânc în piept, apoi am deschis fermoarul. Am văzut mâna însângerată. Cumplit blestem e spiritul de observație. Chiar și în timp ce stomacul îmi forfotea, mintea mea nota detaliile. Unghiile erau curate, avea o verighetă groasă pe inelar, părul negru urca până la tăietura sălbatică. M-am ridicat. Bucătăria se învârtea cu mine. M-am întors pe călcâie, am pornit robinetul de apă rece și mi-am băgat capul sub jet. Nu știu cât am stat așa. Apoi Coșarul mi-a întins un prosop și m-a întrebat:

— Ai nevoie de ceva de băut?

Am dat din cap că da. Am văzut că geanta era închisă și că se întorsese lângă scaun. Coșarul mi-a pus o cană în mâini. Am luat o gură. Brandy. Ultima oară când băusem brandy mă trezisem la spitalul de boli nervoase din Ballinasloe. Dacă reușeam să ajung o clipă la etaj, l-aș fi condimentat cu o linie de cocaină. La dracu', cu multe linii. Stomacul mi s-a încălzit și am simțit cum liniștea artificială se răspândește în mine. Coșarul mi-a scos o țigară din pachet, a aprins-o și mi-a vârât-o în gură. Am zis:

— OK, mersi, sunt bine.

Coșarul a mai făcut niște ceai și a zis:

— Geanta a fost lăsată în pragul ușii mele. Putea s-o deschidă unul dintre copiii mei!

Știam că n-avea rost, dar am zis:

— Polițiștii – i-ai sunat?

A scos un sâsâit printre dinți, de parcă ar fi vrut să pună un scuipat în cuvinte, și a întrebat:

— Nu te-ai întâlnit cu marele barosan chiar deunăzi?

— De unde știi?

— Lucrezi pentru mine, e datoria mea să știu cum lucrezi.

Nu mă omoram după „Lucrezi pentru mine" și n-aveam vreo ocazie mai bună să lămuresc povestea. Am pus cana deoparte și am zis:

— Hai să stabilim o chestie, amice. Eu te ajut. Nu lucrez pentru tine. Nu ești șeful meu. Nu sunt angajatul tău. E clar?

A zâmbit abia perceptibil.

— Ești un bărbat mândru, Jack Taylor. Înțeleg mândria. Poftim, ia asta.

A scos o legătură de cârpe. Am zis:

— Desfă-o tu.

A desfăcut-o. Era un Browning de 9 mm, Hi-Power. A zis:

— E cu buton ca să scoți cartușele, vezi?

Și-a mișcat mâna și încărcătorul a sărit de la locul lui. A continuat:

— Are treișpe gloanțe, unul e în cameră. Aici e siguranța. Ca să vezi dacă e pusă, tragi de cocoș.

L-a așezat pe masă. Am întrebat:

— Și, mă rog, ce se presupune că ar trebui să fac cu el?

— E ca să te protejezi.

— Nu, mersi. Nu umblu cu pistoale.

A împachetat arma la loc, s-a dus lângă chiuvetă și a deschis dulapul de sub ea. Întinzând mâna până în spatele țevilor, a pitit legătura acolo și a zis:

— Cine știe când o să ai nevoie de el.

— Știi de ce ar vrea cineva să-ți ucidă neamul?

— Uită-te la știri. Toată lumea îi urăște pe căldărari.

— Ești de mare ajutor, n-am ce zice.

8.

Aveam nevoie de un costum și aveam nevoie să trag pe nas. Oxfam și-au pus niște prețuri care i-au făcut nefrecventabili. Odată, în Londra, fusesem la un magazin de-al lor de pe High Street, Kensington. Hainele erau prinse cu lanțuri, de parcă eram în cel mai paranoic outlet de pe Regent Street. Ce-nseamnă asta? Nu, mersi. M-am dus la Age Concern și am găsit un costum albastru-închis. Părea el cam larg, da puteam să mai pun carne pe mine. Când ai un pistol la purtător, orice costum se potrivește. Costa cinci lire și venea cu o cămașă bleumarin și o cravată din fire de lână pieptănată. Vânzătoarea – englezoaică, bineînțeles – a zis:

— Îmi cer scuze că e atât de scump.

— Vorbești serios?

Vorbea serios.

— Știți, e nou-nouț, așa că a trebuit să-l facem un pic mai scump.

Am căzut pe gânduri. Bun, o fi fost ea englezoaică, da' au și ei simțul umorului. Am zis:

— E jaf în toată regula.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Știți ce, vă dau și o batistă nouă.

— Mă copleșești!

Pantofi aveam. Kiki îmi cumpărase o pereche de mocasini. După asta, venise momentul să fac rost de droguri. Detestam ce trebuia să fac, dar eram în pragul disperării. Am sunat-o pe Cathy. Mi-a răspuns cu voioșie:

— Jack.

Am zis:

— Fetițo, am nevoie de ajutorul tău.

— Sigur, Jack, ce-ți trebuie?

— Un nume.

— Of, Jack.

Își dăduse seama. Probabil pentru că trecuse și ea prin asta. Mi-am strecurat o notă de disperare în glas:

— Cathy, nu mi-e bine deloc.

Am așteptat – ce era să fac? Stăteam într-o cabină telefonică, ținând costumul albastru într-o mână, ca un polițist în concediu. Apoi am auzit:

— Stewart.

Și mi-a dat adresa. Am întrebat-o:

— O să fie acasă?

— Mereu e acasă.

Click. Am rămas câteva clipe cu receptorul fără ton în mână. N-avea să-i spună lui Jeff, dar călcasem în picioare relația noastră. Urma să rămânem prieteni, dar o pătasem. Am ajuns la locul cu pricina, lângă canal. Casa arăta ca oricare alta. N-avea vreo firmă luminoasă pe care să scrie „Traficant de droguri". Am apăsat pe sonerie. Ușa a fost deschisă de către un funcționar de la bancă. În orice caz, în ochi i se citeau semne de dolari, ca la păcănele. Am întrebat:

— Stewart?

— M-a sunat Cathy. Intră.

O sufragerie obișnuită. N-avea chiar tapet cu rațe zburătoare pe pereți, dar înțelegeți ideea. Avea o *Desiderata* înrămată. Stewart a zis:

— Îți aduc ceva?

— Da, un gram de coca.

A râs politicos, așa că m-am simțit nevoit să întreb:

— Nu lucrezi, din întâmplare, pentru Banca Irlandei, nu?

— Nici pe departe. Dar te cunosc.

— Da?

— Jack Taylor, fost polițai… Te-au dat la ziar anul trecut.

— Stew, cum stăm cu cocaina aia?

A cerut permisiunea să plece, apoi s-a întors cu un plic maro. Țara e plină de plicuri din astea. A zis:

— Poftim unu și jumătate.

— Minunat, cât e întristarea?

Era cam mare. În timp ce mă conducea spre ieșire, mi-a zis:

— Sună-mă oricând.

9.

Hotărâre a autorităților locale din Londra:

„*Niciun țigan, negustor ambulant, cerşetor, tâlhar sau vagabond nu va călca pe locurile de îngropăciune*”.

Înmormântarea a fost uriașă, probabil cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. Slavă Domnului, am văzut destule. Uneori mă simt ca un cimitir vechi, ticsit cu sicrie. Nimic nu se compară cu o înmormântare la țigani. Aproape depășește limitele imaginației. Dacă e vreun dram de adevăr în ce se zice, că nimic din viață nu ți se potrivește mai bine decât ieșirea din ea, atunci ei se descurcă de minune în ambele privințe. Dacă spui că te lasă cu gura căscată, că e spectaculoasă, că e opulentă, nici măcar nu te apropii de adevăr. Primul lucru pe care trebuie să-l știi e că banii nu contează. În al doilea rând, aproape niciodată n-o să mai ai parte de o asemenea exprimare fățișă a durerii. Pe vremuri, arăboaicele erau maestrele indiscutabile ale bocitului în public. Nici măcar nu se apropie de țigănci. Nu e vorba că-și rup veșmintele de pe ele: își sfâșie sufletele. Dylan Thomas, când a scris despre furia împotriva dispariției luminii, și-ar fi văzut cuvintele prinzând viață.

Am fost ușurat să aflu că înmormântarea urma să aibă loc la cimitirul Bohermore pentru că niciunul dintre-ai mei nu era îngropat acolo. Noi suntem sădiți în Rahoon, alături de amantul mort al Norei Barnacle. La un moment dat trebuia să merg în vizită.

Mersul în spatele dricului e un obicei care a dispărut aproape cu desăvârșire. Nu și atunci. Coșarul a venit lângă mine și a zis:

— Ți-am făcut rost de o mașină.

— O să merg pe jos.

A fost foarte încântat. La groapă, mai mulți corturari au dat mâna cu mine și m-au bătut pe umăr. Umbla vorba că eu eram OK. Nu eram nici orășean stabilit, nici căldărar – eram suficient de în afara legii ca să fiu acceptat. Au zis:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnu’, mulțumim că ați venit. Maria Maica Lui aibe grijă de matale.

Exact așa. Căldura sufletească era transpusă în cuvinte. Băgasem suficientă cocaină cât să nu simt durere. Am început să mă plimb printre pietrele de mormânt și am găsit ce căutam.

Tommy Kennedy
Bibliotecar
1938-1989

Iisuse, periculos de aproape de vârsta pe care o aveam eu acum. Eu nu cred în semne, dar cocaina – da. Am tresărit involuntar. Nu l-am auzit pe Coșar când s-a apropiat din spate. A zis:

— Jack.

Am sărit ca ars. A făcut un semn cu capul spre piatra de mormânt și a zis:

— Era prieten cu cei din neamul meu.

— Și cu mine.

— Cei mai buni pleacă primii.

— Mai mare jalea.

Mi-a aruncat o privire plină de afecțiune. Nu-i o chestie de bărbați. Noi nu facem așa ceva. Nici nu voiam să încerc să ghicesc ce gândea despre mine. A zis:

— Facem ceva simbolic la hotel.

— Mersi, o să vin.

— Știu, Jack.

Și a dispărut. Am pus o mână tremurândă pe piatra lui Tommy. Puțini oameni îmi arătaseră atâta bunătate sau mă învățaseră atât de multe. Plecasem la Templemore pentru pregătirea de polițist și uitasem cu totul de el. Spre veșnica mea rușine, murise deja de doi ani când am aflat. Dumnezeu poate că avea să mă ierte, doar se ocupă cu asta. Eu n-aveam să mi-o iert. Preotul care oficia era vechiul meu dușman, părintele Malachy. Era prieten cu maică-mea și mă ura. Fuma țigări Major, care se bucuraseră de un scurt moment de glorie când Robbie Coltrane le-a fumat în *Cracker*. Adevărate cuie de sicriu, mai puternice decât *poitín* și de două ori mai letale. Îmbătrânise urât, dar ce fumător îmbătrânește frumos? Malachy s-a apropiat de mine și a zis:

— Te-ai întors.

— Așa e.

— Aș ucide pentru o țigară.

— Te-ai lăsat?

— Doamne ferește, nu, le-am uitat în sacristie. O să le fure băieții de altar.

I-am întins pachetul roșu și moale. S-a uitat urât la mine.

— Și tu de când te-ai apucat?

— Iartă-mă, părinte, vrei sau nu vrei?

Voia. A rupt filtrul. I-am dat un foc și a tras cu nesaț, apoi a zis:

— Al dracului de bune.

— Frumos limbaj pentru un preot.

— Le detest.

— Atunci lasă-te.

— Nu țigările… înmormântările, mai ales ale ăstora.

— Cu toții suntem copiii Domnului.

A azvârlit țigara cât colo și a zis:

— Căldărarii ăștia nu-s copiii nimănui.

A plecat înainte să-i răspund.

Evident, am ajuns primul la hotel. După cum a spus cândva un om mai bun ca mine:

„Bravo lor că-i primesc și pe țigani”.

De curând, căldărarii își reveniseră după ani întregi de discriminare și dăduseră cu succes în judecată *pub*-urile care nu-i lăsau să intre. Patronii trebuiau să se regrupeze. Fiind eu însumi o persoană căreia i se interzisese să pătrundă în majoritatea localurilor, nu-mi pare rău de ei. M-am dus la tejghea. Barmanul arăta ca Robbie Williams. Nu puteam decât să sper că se purta altfel. A zis:

— Bună ziua, domnule. Ați venit pentru parastas?

— Da.

— Toate băuturile sunt gratis până la ora 14:30. Ce ați dori?

— O bere și un Jameson.

— Vă invit să luați loc. Vă aduc imediat comanda.

Am ronțăit din alunele de pe masă. Dintre toate chestiile la care puteam să mă gândesc, în minte îmi răsăreau doi autori. Tommy Kennedy îmi făcuse cunoștință cu ei. Walter Macken, bun și atunci, și acum, și Paul Smith. Cândva aveam în bibliotecă *Esther's Altar, The Stubborn Season* și cartea mea preferată, dar tristă, *Summer Sang in Me*. Nu cu mult timp în urmă găsisem *The Countrywoman* într-o bibliotecă din Lambeth. Publicată în 1961, în opinia mea bate detașat *Strumpet City* sau *Angela's Ashes*. Prin Paul Smith o descoperisem pe Edna St. Vincent Millay, un mega-bonus. Barmanul a venit cu băuturile și a zis:

— Sănătate!

— Cum zici tu.

Berea era aproape desăvârșită. Are dreptate Flann O'Brian: „O halbă de bere e singura bază”. A spălat cocaina ca o rugăciune. Când eram tânăr polițist, am fost să-l văd pe Eamonn Morrissey în *The Brother* și îmi propusesem să-l văd pe Jack McGowran în *Așteptându-l pe Godot*. În loc de asta, m-am făcut praștie. Mare greșeală. Am luat o gură de Jameson și aproape am ajuns în Rai. Căldărarii au început să se strângă. Coșarul a venit la mine și a zis:

— Nu sta singur.

— E cumva o poruncă? Ia zi, ce-ai făcut cu mâna?

— Am îngropat-o.

Am luat o gură zdravănă din băutură. Ardea ca dracu', ceea ce era bine. Locul se animase deja. Am zis:

— Mișto lumea.

— Noi ne cinstim oamenii. Nimeni altcineva n-o s-o facă.

— Coșare, nu mă-nțelege greșit, dar trebuie să știu cum să vă spun.

— Nu pricep.

— Cortari, căldărari, țigănuși… cum? Nu mă simt în largul meu să vă zic *căldărari*.

— Așa ni se spune.

— Nu asta te-am întrebat, nu? Ce nume vă dau?

— Clanurile.

— Să știi că sună bine.

A privit absent spre un punct din cameră. A zis:

— După Marea Foamete, dacă apăreau lupte între clanuri, ne dădeam reciproc foc la cocioabe, așa că se poate spune că ne-am ars.

Câteva glasuri l-au strigat și a revenit brusc în prezent.

— Trebuie să plec.

— Du-te la clanuri.

A zâmbit scurt. Eu am mai luat un rând și mi-am dat seama că mă simțeam în largul meu printre ei. Aș fi băut găleți întregi, dar trebuia să pară măcar că-mi păstram concentrarea. Mi-am zis: „Cazul e simplu. Tot ce tre' să fac e să aflu cine și de ce".

Am terminat whiskey-ul.

„La dracu' cu *cine*. Mi-ajunge și *de ce*".

Am ajuns în Fair Green. Mai la nord e Simon Community. Eram la puține pahare distanță de un pat acolo. Asta dacă m-ar fi primit. În spatele meu era ispita clanurilor. Doamne, cum îmi făcea semne să vin, stăruia pe lângă mine, mă chema la ea:

„Vino înapoi, fă-te praf cu noi, o să avem grijă de tine".

Sunt sigur că asta urmau să facă. Să aibă grijă de mine, adică. Bineînțeles, am luat-o spre est, am trecut de cel puțin patru *pub*-uri unde, dacă nu eram binevenit, eram măcar tolerat. E expresia cea mai potrivită. Întotdeauna, după ce beau o anumită cantitate de băutură, îmi chiorăie mațele. Dar nu vreau decât cartofi prăjiți serviți în hârtie de ziar, scăldați în oțet, mirosind până-n înaltul cerului. Un paradis în doze mici.

Ecourile unei copilării pe care îmi doresc s-o fi avut. Când eram mic, cea mai mare plăcere era să știu că vineri seara primeam cartofi prăjiți. Școală nu se făcea în weekend, duminică era meci și mereu găseai în buzunar o monedă de șase penny ca să te duci la magazinul de pește și cartofi prăjiți. Când sosea clipa, nu erai aproape niciodată dezamăgit. Alergai

până la magazin, te puneai la coadă și absorbeai prin toți porii aroma aceea fermecată de ulei încins și oțet. Aproape că leșinai de nerăbdare. Apoi îți venea rândul și cereai:

— O porție, la pachet, cu oțet și sare.

Ți-i dădeau înveliți în ziar și erau prea fierbinți, așa că savurai mirosul. Dintre toate promisiunile din copilărie, cel mai cu foc îți jurai să trăiești din cartofi prăjiți și când ajungeai adult. Printre multele motive pentru care urăsc *fast-food*-urile se numără și acela că le răpesc celor mici taina magazinului de pește și cartofi prăjiți. În Bohermore încă mai e un loc din ăsta de unde poți să cumperi câte „o porție" și într-acolo m-am și îndreptat. Țineam pachetul fierbinte în mâini în timp ce mergeam pe St Bridget's Terrace. Apoi am traversat în dreptul clădirii cu apartamente de lux și m-am cocoțat în vârful dealului. Chiar deasupra Hidden Valley. Din locul ăla poți să vezi râul Corrib, în toată imensitatea lui. Noaptea, luminile de la universitate scânteiază pe suprafața apei și te fac să simți în tine un dor uriaș. Dar după ce tânjești?

Încă n-am aflat.

În fața casei am respectat cinstita tradiție de a cotrobăi prin buzunare după chei. Am auzit:

— Scuzați-mă.

M-am întors ca să încasez un drug de fier peste gură. Am simțit că îmi cedează dinții și am auzit o voce:

— Du-l pe alee.

Cea de lângă casă. Am fost târât până acolo, apoi am primit un șut înfiorător în boașe. Am vomitat cartofii prăjiți și băutura, apoi am auzit:

— Bă, să-mi bag picioarele, a borât fix pe mine.

— Sparge-i nasu'.

Zis și făcut. Cu drugul. Și cu asta cam gata. Zăceam sprijinit de perete. Am auzit un glas în dreptul urechii:

— Îți place cu țiganii, hă?

Apoi a tras aer în piept și m-a lovit cu piciorul în tâmplă. Mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, nu știam dacă trecuseră câteva minute sau câteva ceasuri. Un cuplu în vârstă a trecut pe lângă mine, iar doamna a zis:

— Nu-i e rușine, e strigător la cer!

Dacă aș fi putut, aș fi zbierat:

— Și ce voiați? Sunt căldărar!

În cele din urmă, am intrat în casă, am mers la baie și am scuipat. În chiuvetă au zburat dinți și sânge. Am ajuns cu chiu, cu vai în sufragerie, am înșfăcat o sticlă de whiskey și am băut direct din ea. Alcoolul pur mi-a ars gingiile făcute chisăliță, dar și-a continuat drumul. Costumul era distrus, cămașa albastră era ferfeniță. În ciuda a ce se vede prin filme, e nevoie

de ceva forță să sfâșii o cămașă. Mi-am găsit pachetul de țigări mototolit și mi-am aprins una. Țineam Zippo-ul greu ca pe un talisman. Am mai tras un gât de whiskey. De data asta a fost mai bine. După îndelungi căutări, i-am găsit numărul Coșarului. Mi-a trebuit încă o veșnicie să reușesc să mă concentrez, apoi în cele din urmă:

— Alo?

— Sunt Jack. Ajută-mă.

Mi-am pierdut cunoștința. Când am deschis ochii, n-am înțeles nimic. În pat, în pijama, primul gând a fost:

— Băga-mi-aș, nu iar la spital!

Dacă spitalele ar fi făcut cadou mile de zbor, aș fi putut să călătoresc în lung și-n lat. Inima mi-a stat o clipă. Lângă ușă era o siluetă. Am încercat să focalizez. Am simțit că-mi explodează capul. Era Coșarul, care adormise într-un scaun. Făcea rondul de noapte. Nu simțeam mahmureala. De ce nu puteam s-o simt? Îngrijorător. Coșarul ținea pistolul de 9 mm în poală. Nu trebuia să fac mișcări bruște. Am tușit ușor. S-a foit și am întrebat:

— Unde mi-e mahmureala?

S-a scuturat ca să se dezmorțească și a părut surprins să descopere pistolul. L-a așezat pe podea și a zis:

— Ești plin de calmante.

Îmi simțeam gura amorțită, dar nu mă durea. Începea să-mi placă amorțeala. Am întrebat:

— Cine m-a pus la nani?

A zâmbit cu jumătate de gură, apoi:

— Te-am găsit pe podea. Nu erai deloc în formă, prietene. Am adus un medic și a meșterit la tine. Asta se întâmpla acum două zile.

— Iisuse!

— Cei din clan te-au păzit în ture. Evident, o să ai nevoie și de-un dentist.

— Deocamdată am nevoie de niște ceai.

S-a ridicat, iar eu am făcut un semn din cap spre pistol. A zis:

— Dacă ai fi avut ăsta cu tine, n-ai mai fi rămas fără dinți.

— Aveam cu mine niște cartofi prăjiți. Dacă aveam ăla, mi l-ar fi băgat pe gât.

— Te-au luat prin surprindere?

— M-au uluit de-a dreptul.

S-a dus să se ocupe de ceai, iar eu m-am dat cu grijă jos din pat. Amețit, dar funcțional, m-am îndreptat încet spre toaletă, evitând să mă uit în oglindă. N-am fost niciodată vreo capodoperă dar, fără dinți, eram de-a dreptul hidos. Mi-am zis: „Îți dă personalitate”.

Sigur. Cu asta și cu pistolul de 9 mm, n-o să se mai pună nimeni cu mine. Când, într-un final, am coborât la parter, aveam pe mine un hanorac de la National University of Ireland și blugi spălăciți. Aveam boașele negre și vineții și umflate. Am reușit să beau niște ceai călduț, dar am zis „pas” feliei de pâine prăjită. Coșarul mi-a dat niște capsule roșii și gri și a zis:

— O să țină durerea departe.

Eu mă întrebam dacă mai puteam să prizez cocaină cu nasul rupt. El a zis:

— Am scăpat de cocaină, în caz că vine Garda.

Când a văzut că nu răspund, a zis:

— Tiernan.

— Ce?

— Frații, cei care te-au mătrășit. Nu suportă căldărarii. Acum s-au dat la fund, dar când o să iasă din nou… îți dau de veste.

10.

Sfârșitul, după câte se pare,
A fost o discuție; *politicoasă, civilizată*
Aproape banală; *tu ai luat cafea cu lapte*
Fără zahăr. Asta alegeai
De obicei. Nu-i nimic ciudat în asta.
Dar eu am luat un ceai…
O alegere neobișnuită;
Potrivită pentru o răbufnire.

Jeff O'Connell

În afară de consultația la dentist, nu m-am aventurat prea mult pe-afară în următoarele săptămâni. Am rămas acasă, semi-rangă. Dentistul a făcut:

— O, Doamne…

Nu era de bine. A întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Încăierare la rugby.

S-a uitat neîncrezător la mine, dar n-a insistat. Am stat o oră și jumătate în scaun, în timp ce el făcea lucruri cumplite. Aveam gura atât de plină de ustensile că puteam să pun bazele unui magazin de bricolaj. Într-o pauză, am zis:

— Să nu-mi spuneți ce-ați făcut.

— Am scos majoritatea fragmentelor și…

— Hei, doctore… credeți-mă, chiar nu vreau să știu.

Am trecut înapoi în scaun, înapoi la excavații. În cele din urmă mi-a luat amprenta și a zis:

— Ar trebui să vă pot pune proteza peste două săptămâni.

— Nu puteți să băgați ceva temporar până atunci?

Clătinând din cap, a zis:

— Credeți-mă, domnule Taylor, când o să dispară efectul anesteziculuí, până și limba o să vi se pară prea mult.

Când eram pe picior de plecare, m-a întrebat:

— Aveți asigurare medicală?

— Nu. Nici asta, nici dinți: sunt masculul irlandez în toată splendoarea lui.

— Ei bine, măcar nu v-ați pierdut simțul umorului. Cred că o să aveți nevoie de el.

— Mersi, doctore, mi-ar plăcea să spun că mi-a părut bine să vă văd.

— Aș lua-o mai ușor cu rugby-ul o vreme.

În timpul ultimului meu caz mă încurcasem cu un polițist pe nume Brendan Flood. Mă bătuse măr și îmi rupsese degetele

de la mâna stângă. Asta când ne-am întâlnit prima oară. Apoi a dat pioșenia peste el și s-a schimbat radical. Ba chiar mi-a rezolvat cazul și m-a făcut să-mi ucid cel mai bun prieten. Aveam, cum s-ar zice, o relație pestriță. Îi păstrasem numărul și l-am sunat în seara aceea.

— Alo?

— Brendan, Jack Taylor la telefon.

Pauză lungă, apoi a inspirat adânc:

— Te-ai întors.

— M-am întors.

— Nu l-au mai găsit pe prietenul tău.

— Nu, așa e.

— Cu ce pot să te ajut, Jack?

— Informațiile tale au fost de milioane data trecută: mă întrebam dacă te-aș mai putea deranja cu ceva.

— Câtă vreme se potrivește cu voia Domnului.

— Tot mai crezi, hă?

— Da, Jack, Domnul crede și el în tine.

— Mă bucur.

I-am povestit despre uciderea căldărarilor. M-a întrebat:

— Dar Garda n-a deschis o anchetă?

— De asta apelez la tine. Poți să mă ajuți?

— Dă-mi numărul tău, întreb primprejur.

— Excelent, dar fii discret.

— Domnul este discreția mea.

Click.

Beam Robin Redbreast. Să mor de nu-i un tabiet de anii ’50. Lui taică-miu îi plăcea un pahar lângă prăjitura de Crăciun. Slavă Domnului, la cum o făcea maică-mea, aveai nevoie de tot ajutorul disponibil. A fost un om bun. Mama – o scorpie pe două picioare, și atunci și acum. Nu mai știam nimic despre ea de mai bine de-un an. Poate că murise. Pur și simplu adora reușita mea cea mai de soi: eșecul. Cu așa un fiu, putea fi văzută cum îndură greul vieții. Femeia asta se născuse ca să fie martiră, dar numai în fața unui public. Dai banu’ și te uiți.

Înlăturarea mea din Gardă, alcoolismul meu, ratarea mea în viață: nu putea să-și fi dorit mai mult. Luase în stăpânire domeniul ăsta.

Ce dracu’, de-a ce mă jucam?

Am ridicat telefonul și am sunat-o pe Kiki. Numărul ei îl memorasem.

— Sunt Jack.

— Jack, ce faci? De ce n-ai mai dat niciun semn? Când pot să vin?

— Iisuse, ia-o mai ușor. Sunt OK și… mi-e dor de tine.

— Deci pot să vin?

— Sigur, dar mai lasă-mă două săptămâni.

— De ce, Jack?

— Motive estetice.

— Nu înțeleg.

— Uite ce e, am vești bune, am o casă și-o slujbă.

— Dar, Jack, știi că am nevoie de spațiul meu personal.

Voiam să strig: „Dacă ai nevoie de spațiul tău personal, de ce mama dracului ai vrea să vii în Irlanda?”

Dar m-am abținut și am zis:

— Stai aici câteva zile până te obișnuiești.

— Irlanda e chiar așa diferită?

— Crede-mă, după cincizeci de ani, încă sunt în faza de adaptare.

— Și pot să vin în două săptămâni?

— Absolut.

— Și, Jack, mă iubești?

— Sigur.

— Și eu te iubesc.

Am pus jos telefonul și m-am gândit la discuție. Nu, n-o iubeam. Am dat vina pe Robin Redbreast.

În dimineața în care mi-am primit dinții cei noi, eram un detectiv privat fericit. Îi mai știți pe Dire Straits? Le mergea bine, erau pe val, îi plăcea toată lumea. Nu-i puțin lucru. Apoi Lady Di a declarat că erau trupa ei preferată și – poc! *Sayonara*, fraierilor. Acum erau la același nivel cu Duran Duran, iar de-acolo nu mai scapi. „Money for Nothing” suna cum și era – înfumurat. Ca multe alte staruri rock, Mark Knopfler a fost nevoit să se smerească și a fondat Notting Hill Billies. Da, deveniseră doar niște tipi oarecare. Trupa s-a dus pe apa unei toalete oarecare. Treceam în revistă toate datele astea ca să-mi țin mintea ocupată în timp ce dentistul îmi punea noile măsele la locul lor. A zis:

— O să dureze puțin să vă obișnuiți cu dinții noi.

— La fel și cu noua Irlandă.

A zâmbit și mi-a spus cât costa. Am făcut:

— Doamne sfinte, n-aș putea doar să-i împrumut?

Ideea nu-i era pe plac.

În timp ce mergeam pe Shop Street, am zâmbit la toată lumea ca să scot dinții la înaintare. Am auzit un boschetar care a zis:

— Tâmpitu’ ăsta a luat la bord.

Era cât pe ce să intru în Grogan’s, vechiul meu *pub* preferat. Sean, patronul ursuz, îmi câștigase o mare parte din inimă. Și el fusese ucis, tot din cauza mea. Asta mi-a știrbit serios zâmbetul. Când am ajuns în Hidden Valley, Coșarul mă aștepta la masa din bucătărie. Am zis:

— Da’ te rog, poți să vii și să pleci oricând vrei, nu te simți obligat să suni înainte.

Colțurile gurii i-au coborât și a zis:

— Dinți, hă?

I-am zâmbit cu gura până la urechi. A dat din cap și a zis:

— Boașele ce-ți mai fac?

— Nu mai sunt umflate.

A clătinat din cap, apoi:

— Nu mă refeream efectiv la scrot.

— A, zici metaforic. Dă-mi cocaina înapoi și sunt în stare să mă bat cu hoarde întregi.

— Doar cu doi – frații Tiernan. Au scos capul din ascunzătoare.

Mi s-a strâns stomacul. A băgat mâna în buzunarul de la costum. Coșarul purta mereu un costum închis la culoare și o cămașă albă. De cele mai multe ori arăta mai degrabă a chelner grec decât a țigan. A scos o punguță mică de piele. Era legată cu un șiret tot de piele. Am întrebat:

— Care-i treaba cu costumele? Nu e ca și cum tre’ să ajungi la birou.

A zâmbit cu amărăciune, apoi:

— Trebuie să arăt respectabil. Se așteaptă să fim țigănoși, dar eu le dau peste nas cu prejudecățile lor.

— OK, da’ nu vrei niciodată să te relaxezi, s-o iei mai ușor?

A dat din mână în semn de dispreț, apoi a atins punguța și a zis:

— Deschide-o.

— Glumești. La cum te știu, probabil că înăuntru e un cap micșorat.

Acum a râs, în sfârșit, și a zis:

— Ești pe-aproape.

A întors punguța cu fundul în sus și a scuturat-o. Pe masă s-au rostogolit patru dinți însângerați. Am făcut:

— Ah, băga-mi-aș!

— În caz că ai nevoie de motivație să-i aranjezi pe frați.

I-a cules, i-a pus la loc și mi-a întins punguța.

Fără tragere de inimă, am tras șiretul peste cap și i-am făcut loc drăciei sub cămașă. Am zis:

— Acum sunt Brando în Apocalypse Now.

S-a ridicat și a zis:

— Vin să te iau la șapte. Ia-ți arma.

— Ce să port, dacă tot mergem să ne răzbunăm?

S-a gândit puțin, apoi:

— Ceva rece.

La prânz am primit un pachet prin poștă. Fără timbru, fără nimic. L-am deschis. Cocaina. Am zis cu voce tare:

— Coșare, ești tare.

Am întins o linie. Nasul mi se vindeca, dar tot mă durea ca dracu'. Am reușit să trag de trei ori. După o abstinență de două săptămâni și jumătate, m-a lovit ca un trăsnet. Slavă Cerului. Gingiile mi-au înghețat și am simțit fiorul acela ca de gheață cum îmi urcă prin gât și îmi congelează creierul. Acum eram în stare să înfrunt oglinda. Nu era bine. Nasul era îndoit spre stânga. Poate că data viitoare când îl sparg o să se așeze la loc. Urma să existe o altă ocazie, întotdeauna există. Cearcănele mari, albăstrii, de sub ochi se asortau cu o uniformă de polițist. Riduri noi pe lângă colțurile gurii. Ce dracu', cât de repede îmbătrâneam? Nu suficient de repede încât să-mi placă George Michael. Am zâmbit scurt – era beton. Parcă eram un bec de 100 de wați în pustie. Nu puteau să iasă din casă numai dinții? Mi-am amintit de un cântecel din copilărie:

„O să vă întrebați cariile unde-au plecat/ După ce cu Pepsodent v-ați spălat".

Ah.

Cocaina începea să-și facă efectul bine de tot. Trebuia să ies. Trebuia să-mi afișez zâmbetul de douăzeci de ani de pe fața de cincizeci. Aproape că era un *haiku* dacă n-ar fi fost o rușine. Am tras pe mine o cămașă albă, pantaloni *casual* și mocasinii. A urmat geaca de piele din Londra. Devenisem cel mai bătrân amant din oraș. Punguța mi se lovea de piept ca un semn de rău augur. Când am ieșit la lumină, nu-mi venea să cred că soarele era strălucitor. Nu dădea căldură, dar puteam să mă prefac că dădea. Un vecin a zis:

— Am pierdut returul.

— Ei nu zău?

— Nu putem să-i batem pe nenorociții ăia din Kerry.

— Poate la anu'.

— Poate pe dracu'!

Genul meu de vecin!

M-am dus la Zhivago Records. Declan a ridicat privirea și a zis:

— Te-ai întors.

— Câtă perspicacitate.

— Câtă ce?

— Las-o baltă. Am nevoie de Rege.

— Elvis?

— Mai e vreun altul?

— *Greatest Hits*?

— Exact.

— CD?

— Declan, departe de mine să-ți spun cum să-ți conduci afacerea, dar, dacă ai un client de peste patruzeci de ani, atunci

nu e vorba de un CD.

— Chiar ar trebui să treci pe digital.

— Ar trebui pe naiba. Îmi dai odată discul?

— Doamne sfinte, Jack, da sensibil mai ești! Ce-ai pățit la nas?

— I-am zis cuiva să treacă pe digital.

Mi-a făcut o reducere de câteva lire, așa că în mare parte l-am iertat.

Știam că ar fi trebuit să merg în vizită la cimitir, mă întorsesem de atâta timp și nu mă dusesem decât o dată. Mă simțeam vinovat? Doamne, da! Suficient de vinovat încât să mă și duc? Nu tocmai.

M-am întâlnit cu un irlandez român pe nume Chaz. Cândva fusese român get-beget, dar se naturalizase. M-a întrebat:

— Vrei o bere?

— Sigur.

Am intrat în Garavan's. Era neschimbat și neatins. M-am așezat pe un scaun dintr-un colț, iar Chaz s-a dus să ia băutura. Mi-am scos țigările și am aprins una. Chaz a venit cu berile și a zis:

— *Sláinte*!

— Cum zici tu.

A luat o țigară din pachetul de Marlboro și a folosit Zippo-ul. S-a uitat la el și a spus:

— E argint bătut.

— Și?

— E făcută de un țigan.

— Ai ghicit.

— Vinde-mi-o!

— E împrumutată.

— Atunci împrumută-mi-o și tu!

— Nu.

Berile au mers ca unse și am cerut încă un rând. M-am uitat bine la Chaz. Purta un pulover Aran și pantaloni de armată. Am întrebat:

— Cum îți merge?

— Sper să primesc o bursă de la Centrul de Artă.

— Pentru ce?

— Încă nu știu, dar mă gândesc io la ceva.

— N-ai ce pierde.

— Știi, Jack, în Irlanda, oamenilor nu prea le plac românii.

— Îmi pare rău.

— Dar în Galway e altfel.

— Bun.

— Nu, în Galway ne urăsc de-a dreptul.

— Ah.

— Împrumută-mi cinci lire, Jack.

I-am dat. Am zis „Pe curând” și am ieșit. M-am ciocnit de maică-mea. S-a uitat deasupra capului meu, la un semn pe care scria *pub*. Cu greu ar putea să treacă drept un halou. Pielea îi era, ca de obicei, fără riduri, de parcă viața n-ar fi afectat-o. La fel și cu măicuțele. Ia aminte, Estée Lauder: uită-te la călugărițe. Iar ochii – dacă te uiți în ochii ei, vezi Polul Nord. Sunt de gheață albastră. Mereu același mesaj:

„O să te conduc la groapă”.

A zis:

— Fiule!

Conștient de mirosul de Guinness și de nasul rupt am zis:

— Ce mai faci?

— Te-ai întors.

— Așa e.

Apoi tăcere. Cei ca ea se hrănesc din asta. Fiind obișnuit cu jocul și îmboldit de băutură, am intrat și eu în horă. Am așteptat. Ea a cedat prima. A zis:

— Hai să-ți iau un ceai.

— Nu prea cred.

— La brutărie au niște pateuri foarte bune.

— Nu azi.

— Nu te-ai gândit și tu să scrii?

Aceeași placă. N-avea decât să se plângă mai departe. Am zis:

— Ba da, m-am gândit să scriu. Doar că nu m-am gândit să-ți scriu ție.

Am lovit în plin. A oftat. Dacă se organizează vreodată o probă olimpică la așa ceva, ăilalți n-au nicio șansă. Între timp, pe lângă noi treceau oameni grăbiți, care nu ne băgau în seamă. Am zis:

— Trebuie să plec.

— Asta e tot ce ai pentru mama ta?

— De fapt, nu. Am și asta.

Am smuls punguța de la gât și i-am pus-o în mână. Era să adaug:

„Arunc-o unde-ai lăsat și inima lu’ taică-miu”.

De ce să pun platină peste aur?

11.

„Vara îmi cânta în suflet ”

Edna St Vincent Millay

Coșarul a venit să mă ia la ora stabilită. Era într-o dubă albă, imaculată. M-am așezat pe scaunul din stânga șoferului. În spate, patru tineri în treninguri negre. Am zis:

— Salut, băieți.

Ei n-au zis nimic. Coșarul a băgat într-a-ntâia și și-a făcut loc în traficul de seară. Am zis:

— Ți-am luat un cadou.

A fost surprins, nu glumă. A zis:

— Ce?

I-am dat pachetul. A deschis punga, cu un ochi la drum, și a zis:

— Elvis Presley!

— La fel ca tine, el e șefu’.

Băieții au aprobat amuzați din spate. Tocmai coteam la Nile Lodge. El a zis:

— Cei doi stau în Taylor’s Hill.

— Au ceva parale!

S-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Vreo rudă de-a ta?

— Ce?

— Hill… Taylor?

Am clătinat din cap și am zis:

— Eu sunt din partea proastă a orașului.

A cumpănit puțin și a întrebat:

— Ești gata?

— Pentru?

— Să faci ce ți se spune.

— Ăăă, asta a fost întotdeauna o problemă.

— Încearcă.

— Păi, slavă Domnului, încerc de când mă știu!

Am oprit într-o zonă liniștită din cartier, pe un refugiu, la o aruncătură de băț de Threadneedle Road. Coșarul a dat aprobator din cap și băieții s-au strecurat afară ca niște fantome. Am întrebat:

— Casa asta e a fraților Tiernan sau cum?

A zâmbit sinistru.

— E moștenită. Nu sunt căsătoriți. Împrumută filme, iau curry și bere și petrec în draci. Fără femei. Crema masculinității irlandeze – sunt burlaci și sunt mândri de asta.

Am zis:

— Tu ești căsătorit, nu?

— Da, și am copii mici, dar nu vorbim despre familie acum.

— OK.

— Când se aprinde lumina, pornim.

— O ultimă întrebare.

— Ce e?

— De ce ți se spune Coșarul?

— Poporul meu curăță hornuri.

— Ah, iar băieții ce fac între timp?

— Astea-s două întrebări.

— Ții socoteala?

— Băieții ne pregătesc drumul.

— Înțeleg.

— O să-nțelegi mai bine.

Lumina s-a aprins. Aveam pistolul de 9 mm prins în talia pantalonilor, la spate, ca-n filmele șmechere. Iisuse, habar n-aveam dacă era încărcat măcar. N-am simțit că era momentul oportun să întreb. Casa era în stil fals Tudor. Kilometri întregi de iederă acopereau fațada. Ușa era deschisă și l-am urmat pe Coșar înăuntru. Am mers de-a lungul unui coridor ticsit cu piese de schimb, biciclete, motoare dezasamblate. Apoi am intrat într-o sufragerie imensă. Băieții erau stăpâni pe situație. Doi dintre ei stăteau călare pe un grăsan întins pe podea. Un individ mai uscățiv stătea așezat într-un fotoliu, cu un cuțit în dreptul gâtului. Ambii erau în șort și în maiou. Coșarul a zis:

— Ăla gras de jos e Charlie. Ăstălalt, creierul operațiunilor, e Fergal.

Auzindu-și numele, Fergal a zâmbit. Pe obraz îi apărea deja o vânătaie. A scuipat și a zis:

— Taylor, jigodie proastă ce ești!

Băiatul din stânga i-a ars un pumn în ureche. L-a zgâlțâit, dar atitudinea sfidătoare nu i-a dispărut. Am zis:

— Băieți, la o parte.

S-au uitat la Coșar, care a aprobat din cap. Am scos pistolul de 9 mm, m-am dat mai aproape și am întrebat:

— Fergal îți zice, nu?

— Du-te-n pizda mă-tii!

— Iisuse, Ferg, mai ușor cu înjurăturile.

Simțea că aproape recăpătase controlul și a zis:

— Vezi pistolu' ăla? Ți-l îndes în cur!

Charlie, întins pe podea, deși avea fața făcută chisăliță, a chicotit batjocoritor și a strigat:

— Zi-le, Ferg!

Încurajat, Fergal a mugit:

— Ce-o să faci, căcănare?

Am zis:

— Mai întâi asta…

M-am întors și l-am împușcat pe Charlie în genunchi. Am continuat:

— Apoi o să te castrez.

Charlie a urlat de durere și eu am zis:

— Puneți-i un căluș.

Lui Fergal i se făcuse frică. Sudoarea îi curgea șiroaie peste ochi. Am zis:

— Fii atent.

I-am înfipt țeava pistolului în boașe și l-am întrebat:

— Mai ai ceva de zis?

— Doamne sfinte, Taylor… Te rog… Lucrurile au scăpat de sub control, ne pare rău!

Am zis:

— Îmi datorați cât pentru o dantură nouă.

— Sigur, s-a făcut, Iisuse, orice vrei! Îți plac casetele? Avem niște filme demențiale!

— Îți vreau dinții.

L-am pocnit cu pistolul în gură, m-am aplecat deasupra lui și am zis:

— Nu vreau să mai aud de voi niciodată.

Cu mâinile ținându-se de gura însângerată, a dat din cap. M-am întors la Coșar și am zis:

— Am terminat.

Când am urcat în dubă, am încercat să aprind o țigară. N-am reușit. Mi-a aprins-o Coșarul și mi-a înfipt filtrul în gură. A băgat într-a-ntâia și ne-am strecurat afară din cartier. După un timp, Coșarul a zis:

— Chiar credeam că o s-o faci. Că o să-i arunci boașele în aer.

Am tras un fum adânc în piept și am zis:

— Și eu la fel.

Râsete ușoare din spate. Ar fi trebuit să fiu mai atent la băieții ăia. Neatenția avea să mă coste cât n-aș fi crezut vreodată.

12.

Kiki a venit într-o după-amiază ploioasă. Am luat un taxi până la aeroport ca să mă întâlnesc cu ea. Șoferul zicea:

— Câțiva sportivi de la Paralimpiadă au fost testați pozitiv pentru doping.

Nu-i normal să-i încurajezi pe șoferii de taxi. Chiar și cea mai neutră onomatopee e interpretată ca

„Ești absolut fascinant, te rog, spune-mi toate părerile tale despre orice imediat și nu mă mai lăsa să scot niciun sunet!”

Torentul a început.

— Acuma, OK, la olimpiadele obișnuite te aștepți să trișeze. Da handicapații și toate astea, te gândești că au integritate, nu?

Apoi urma să ajungem la vina cui era. A întrebat:

— Știi pe cine dau eu vina?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Pe arabii voștri.

— Aha.

— Bagă droguri în apă.

Când am ajuns la Carnmore, am întrebat:

— Poți să aștepți aici?

— Sigur. Vrei să vin cu tine să bem un ceai?

— Nu.

Când Kiki a trecut de poartă, inima mi-a stat o clipă. Nu a fost entuziasm, mai degrabă ceva care aducea vag cu el. Arăta superb. Haină bleumarin, blugi albaștri spălăciți. Am zis:

— Arăți superb!

M-a luat în brațe, m-a sărutat cu foc și a zis:

— Jack, roșești.

— Mă străduiesc din răsputeri.

I-am luat bagajele. Spre ușurarea mea, erau mici. Nu-și plănuise o călătorie lungă. Am intrat în taxi și am zis:

— Să nu pomenești nimic legat de sport.

În timp ce ne îndepărtam de aeroport, șoferul a zis:

— Câțiva sportivi de la Paralimpiadă…

În Hidden Valley, în timp ce îi căram lui Kiki bagajele de la taxi, un vecin a trecut pe-acolo. Mi-a făcut cu ochiul și a zis:

— Fustangiule!

Englezii ar spune „Neastâmpăratule!”, dar n-are același farmec. I-a plăcut la nebunie casa. Am pregătit ceva de băut și am zis:

— *Sláinte*!

— Oh, îmi place cuvântul ăsta! Îmi placi tu. Ce-ai pățit la nas, la dinți?

— O neînțelegere.

— Ai necazuri, Jack?

— Normal că nu.

Ne-am dus în dormitor. Aș vrea să pot spune că am încântat-o. N-am încântat-o. A zis:

— Ce s-a-ntâmplat, Jack?

— Nimic, doar că nu sunt obișnuit cu tine.

— Poate e de la alcool, de la cocaină… Te-au furat cu totul.

— Nu… Of, peste câteva zile îmi revin, o să vezi.

Niciunul dintre noi nu credea asta. În seara aceea am zis:

— Hai să faci cunoștință cu niște prieteni de-ai mei.

Am mers la Nestor's. Santinela ne-a ignorat. Jeff deretica prin bar. Am zis:

— Jeff, ea e Kiki, o prietenă din Londra.

Ea mi-a aruncat o privire ucigătoare. Jeff a strigat-o pe Cathy și a întrebat:

— Ce să-ți aduc ca să-ți urez „Bun-venit!" În Irlanda?

— Un Guinness mic.

— Eu o să iau unul mare, Jeff.

Cathy a venit și ea. Pe chip i se citea o curiozitate uriașă. Sarcina era într-o fază foarte avansată, iar ea și Kiki au început să discute chestii de femei. Stăteam cu toții pe taburete, Cathy în spatele barului, împreună cu Jeff. Deodată a întrebat:

— Jack, cum de n-ai zis nimic despre doamna asta fabuloasă?

Kiki s-a uitat la mine, apoi a întrebat-o pe Cathy:

— Nu v-a zis Jack?

— Nu, nicio vorbuliță.

— Sunt soția lui.

Până și santinela a făcut:

— Ce?!

Jeff a fost primul care și-a revenit și s-a grăbit să aducă o sticlă de șampanie. Cathy a rămas înmărmurită. Kiki a zis:

— Eu plec.

Am ieșit afară după ea și am zis:

— Dar se pregătesc să ne sărbătorească!

— Dă-mi cheile, Jack!

I-am întins brelocul pe care intenționasem să i-l dau mai târziu. A întrebat:

— Unde-i zic șoferului să meargă?

I-am spus, iar ea a făcut semn unui taxi. Aproape că speram să fie tot tipul cu olimpiadele. Apoi a plecat. M-am întors în bar. Cu toții s-au ridicat, așteptând ceva. Am zis:

— Pune șampania aia înapoi în frapieră.

Santinela a zis:

— Prima lor ceartă.

Cathy a adăugat:

— Mă îndoiesc.

Am cerut un Jameson mare și m-am așezat pe taburetul meu. Cathy mi l-a adus la masă și m-a întrebat:

— Pot să stau cu tine?

— Sigur.

Am aprins o țigară și mi-am învârtit paharul. Cathy m-a întrebat:

— Crezi că e o idee bună să bei?

— Dar căsnicia e o idee bună?

— Doamne sfinte, Jack, de ce n-ai zis nimic?

— Nu știu. Bănuiesc că am crezut că era doar o chestie londoneză. Adică speram să vin acasă, să las în urmă garsoniera și toate celelalte, știi.

— Dar, Doamne… adică… ai iubit-o… ce?!

— Mi-am făcut puțin de cap pe-acolo.

— Ce schimbare!

— Da, da, mă rog, am crezut că o să mă potolească. Are doctorat în metafizică.

— Și asta ar trebui să-mi spună ceva? Nici măcar nu pot să pronunț cuvântul.

— Studiază ființa.

— Da, Jack, chiar m-ai lămurit.

— Am crezut că putea să se uite în sufletul meu și să vadă vreo speranță de mântuire.

Cathy s-a ridicat și a zis:

— Copilul a început să se zbată, mă duc să mă întind. Va trebui să te lași de cocaină, știi asta, nu?

— Clar.

Puțin mai târziu, un bărbat a intrat, m-a zărit și a venit lângă mine. Arăta cunoscut, dar atât. A zis:

— Jack.

— Da?

— Sunt Brendan Flood.

— Bineînțeles. M-am căsătorit de curând. Se pare că încă sunt puțin tulburat. Ceva de băut?

— Apă minerală, te rog.

Am rezolvat comanda. Măcar n-a cerut și un pai. Îmbătrânise urât. Purta o haină de stofă cu niște petice de piele. A deschis-o ca să scoată la iveală o cruce grea de argint. Am zis:

— Am o brichetă din același material.

A clătinat din cap și a zis:

— Nu te înalță cu nimic dacă-ți bați joc.

— Îmi pare rău.

— Nu e prea târziu să-ți afli mântuirea.

— M-ar ajuta să știu metafizică?

— Mă refer la credință, Jack, la credință. Cunoașterea e unealta Satanei.

— Cum m-ai găsit?

În sfârșit, s-a detensionat un pic. A zis:

— Am fost polițiști, Jack.

Am făcut semn pentru încă o băutură, iar Brendan a zis:

— Există, într-adevăr, un tipar în felul în care au murit sărmanii nenorociți.

— Ia zi.

— Cu toții au fost găsiți goi. La toți există un anume grad de sălbăticie, de mutilare. Toți aveau peste douăzeci și cinci de ani, dar niciunul peste treizeci.

— Altceva?

— Garda a pus crimele pe seama răzbunărilor între familii.

— Tu ce crezi, Brendan?

A sorbit din apa minerală. Dacă îi făcea vreun fel de plăcere, o ascundea bine. A zis:

— Cred că cineva pândește și ucide sistematic tineri țigani.

— Iisuse!

— Nu lua numele Domnului în deșert! S-ar putea să vrei să vorbești cu Ronald Bryson.

— Ăsta cine mai e?

— E asistent social la Simon Community. Au un adăpost în Fair Green. Toate cadavrele au fost găsite în zona aceea.

Mi-am băgat mâna în buzunar, am scos un teanc de bancnote și i l-am așezat lângă băutură. A întrebat:

— Asta ce e?

— Pentru timpul și ajutorul tău.

A cumpănit o vreme, apoi a băgat banii în buzunar și a zis:

— O să-i dau pentru misiuni.

— N-ai familie?

— Domnul e familia mea.

S-a ridicat și a zis:

— Prin urmare, trebuie să te felicit.

— Ce?

— Ai o soție.

— Nu, ăla-i doar un zvon care se vrea adevărat.

— Domnul să te aibă în pază, Jack.

Târziu, mult mai târziu, Jeff a zis:

— Hai, Jack, du-te acasă.

— Nu vreau să merg acasă. Vreau să stau aici.

— Ai nevastă, du-te-acasă. Cathy cred că o să nască foarte curând. Tre' să mă odihnesc.

— Bine, sună-mă când vine momentul.

— Sigur.

— Promite-mi.

— Promit. Acum du-te.

Când am ajuns în fața ușii, m-am uitat în jur după frații Tiernan. Nu, nici țipenie. M-am împleticit înăuntru și am zis:

— Kiki, ești trează?

Cum-necum, am ajuns la bucătărie și m-am uitat la ceas. Trei jumate dimineața. Asta cum s-a mai întâmplat? Mi-am zis: „Trag o linie de coca, îmi limpezesc mintea, pe urmă văd dacă doamna e pregătită să facem dragoste în toată regula”.

Zâmbeam. Era un plan bun. Kiki urma să afle că puteam fi și armăsar. Dacă mă pornea, rezistam cât a rezistat cariera lui Sting. Pe ibric era prins un bilețel. Lângă el erau gloanțele de la pistolul de 9 mm. Străluceau de parcă fuseseră lustruite. Am hotărât să prizez cocaina înainte să citesc bilețelul. Pitită în frigider, între lapte și iaurtul degresat, ca să stea la rece. Am făcut linia, mai groasă decât intenționasem, și am tras pe nas. M-a izbit de perete, m-am simțit de parcă mi-ar fi dat o gaură în stomac. Am făcut:

— Wow.

Apoi:

— Hopa, mai ușor, lumea mai și doarme pe-aici.

Mintea mi s-a limpezit. M-am apropiat de bilețel… doar-doar îl luam prin surprindere. Zicea așa:

Jack.

Nu „Dragă Jack”. Deja era de rău-augur. Am citit mai departe.

M-am cazat la un hotel. Mă întorc la Londra mâine. Ticălosule, tu m-ai umilit și eu tot te mai iubesc. Nu vreau să te văd. Am găsit pistolul când am căutat detergent. Mă sperii de moarte. Ți-am lăsat cadoul în patul nostru… ba nu… al tău.

Kiki

Am zis:

— Nașpa.

M-am prăbușit pe parchet. Mi-am revenit în simțiri târziu a doua zi. Paranoia urla în mine. Gâtul îmi amorțise, vomitasem pe haina de piele, iar nasul mă durea îngrozitor. Am murmurat:

— Se putea și mai rău!

Apoi am văzut din nou biletul. M-am târât până sus, iar pe pat era un pachet. L-am deschis și am găsit o pereche de ghete de la Bally. Confortabile rău de tot. Puteai să le faci orice, tot rezistau, și își păstrau demnitatea. Dacă o fi să fiu îngropat cu

ghete, vreau să fie de la Bally. Mi s-a făcut milă de mine însumi și aproape m-a podidit plânsul. Am reușit să fac un duș, apoi mi-am aruncat toate hainele în mașina de spălat, chiar și haina de piele. Am pornit sărăcia și mi-am zis: „E prea târziu să mai pun și balsam”.

A sunat telefonul. Am pus de-o țigară, am răspuns și am făcut:

— Alo!

Nu era Kiki, dar am auzit:

— Te caută Londra.

— Ce? Keegan?

— Exact, băiețaș!

— De unde-ai făcut rost de numărul meu?

— Am sunat la Gardă, am vorbit cu un bou pe nume Clancy. Nu te prea place, amice.

— Doamne sfinte, wow, adică, salut!

— Salut și ție. Am permisie.

— Permisie?

— Concediu, bravul meu scutier. Am de gând să mă sui într-un avion.

— Acum?

— Cum să nu. Vrei să vin la tine, nu?

— Sigur.

— OK atunci, diseară la unșpe. Mă găsești în *pub*-ul ăla, Quays.

— Diseară?

— Pune-ți centura de siguranță, prietene. O s-o facem lată.

A închis. M-am gândit la venirea lui, apoi mi-am zis:

„La dracu’, de ce nu?”

13.

Și, cu mult înainte de cel din urmă strigăt,
O șoaptă firavă, încordată,
Își croiește drum prin zgomot
Cerând un ultim cântec.

K.B.

Dacă am visat, n-am visat nimic plăcut. M-am trezit în sudoarea pe care mi-o provocase cocaina și am murmurat:

— Păzea că vine!

Groaza groazelor, am dat să mă întind după Kiki și am atins ghetele Bally. Am șoptit:

— *Och, ochon*.

Ceea ce în irlandeză înseamnă „Vai, să-mi bag picioarele!” Ba bine că nu. M-am târât în duș, am dat drumul la apă opărită și am lăsat-o să mă ardă din cap până-n picioare. M-am uitat în dulap și am auzit refrenul pe care drogurile i-l șopteau lui Richard Pryor:

„Ești cam trist, Rich”.

Mi-am pus un tricou alb – în fine, albicios –, blugii și ghetele noi. Îmi veneau perfect, chestie de care îmi părea rău pentru că mă făcea să mă simt vinovat față de Kiki. Alcoolicii probabil că sunt cele mai ciudate animale de pe planetă, vorba cântecului, sunt o contradicție ambulantă. Kris Kristofferson a scris cele mai bune rânduri despre disperarea din băutură. Era „Awareness” al lui De Mello în carne și oase. Dacă asculți cu atenție „Sunday Morning Coming Down” constați că e imnul alcoolicilor. Mai ales când cineva prăjește pui și îi simți mirosul. Aproape că e versul care exprimă însingurarea absolută. Imaginează-ți că ești în Londra, într-o după-amiază ploioasă, când toate *pub*-urile sunt închise, că înfrunți vântul pe bulevard și, preț de numai o clipă, simți aroma unei mâncări gătite în casă. În momentul ăla ai pus-o grav.

Am coborât în bucătărie și m-am uitat la ceas: opt patruzeci și cinci. Am pus de ceai, mi-am prăjit o felie de pâine și am reușit să mănânc. Ceva nu-mi dădea pace. M-am gândit că mai bine încerc. Pagini Aurii, dragele de ele! Am început să dau telefoane.

— Alo?

— Bună seara, Imperial Hotel, cu ce vă putem ajuta?

— S-a cazat la dumneavoastră o anume… doamnă Taylor?

— O clipă, vă rog, verific.

O secundă am avut impresia oribilă că maică-mea urma să ridice receptorul. Apoi:

— Îmi pare rău, nu s-a cazat nimeni sub acest nume.

Click. Am mai sunat la încă o jumătate de pagină de numere. Ceaiul s-a răcit și pâinea s-a-ntărit. Asta da melodie country. Începusem să sun mecanic, când deodată:

— Da, doamna Taylor a fost cazată la noi, dar între timp a plecat.

— A lăsat cumva o nouă adresă?

— Cred că a luat un taxi spre aeroport.

N-o mai prindeam. Am îndesat hainele ude în uscător, inclusiv geaca de piele, și am zis:

— N-ai decât să te topești, mă doare-n cot.

Singura altă haină groasă pe care o aveam era Articolul 8234,[61] bun pentru orice fel de vreme. Cei de la poliție îmi scriau în continuare că îl vor înapoi. Poate că poliția călare din Canada găsea întotdeauna făptașul, dar Garda n-avea să-și găsească haina, nu încă. Am împăturit-o. N-am prizat cocaină, n-am băut, dar le simțeam gustul. Un ultim telefon. Am format și am auzit:

— Simon Community, cu ce pot să vă ajut?

— Aș putea vorbi cu Ronald Bryson?

Am auzit un strigăt, un răspuns, apoi:

— Ron e plecat până mâine după-amiază.

— Aș putea să mă întâlnesc cu el atunci?

— O să fie aici.

Click. Gata cu activitățile detectivistice pe ziua de azi – să mai și petrecem! Mi-am controlat portofelul și am ieșit. Am făcut cinci minute până la Nestor's. Mai ușor nici că se poate! Am hotărât s-o tai prin St Patrick's Church și să zgândăr câteva amintiri. M-am oprit în fața grotei artificiale. Dacă tot aveam de gând să mă rog, măcar să mă rog pentru Kiki. Deodată am auzit:

— Măi să fie! Jack Taylor la rugăciune.

Era părintele Malachy, în toată splendoarea lui plină de îngâmfare. Chiar dacă mi-ar fi plăcut popii, de el tot nu mi-ar fi plăcut. Niciodată. Trăgea până și ultimele firicele de tutun dintr-o țigară aproape consumată. Am zis:

— Încă fumezi.

— Tocmai m-am întâlnit cu mama ta.

— Vai, șocant!

— Șocant, zici? Biata femeie e profund traumatizată de când a dat nas în nas cu tine. I-ai oferit… dinți!

— Dinții mei.

Și-a dat ochii peste cap în stilul ăla învățat temeinic la școala de popi, vrând parcă să spună „Doamne, dă-mi putere!"

— N-o să-i treacă vreodată.
— Mmm, ba eu zic că-i trece.
— Ce-a putut să-ți umble prin minte?
— Băutura, părinte, băutura m-a împins s-o fac.

Mâna dreaptă i s-a ridicat brusc, un gest pe care popii îl fac automat când sunt luați peste picior. Atâta amar de vreme au avut voie să lovească în stânga și-n dreapta fără să pățească nimic, că le-a intrat în reflex. Am zâmbit, iar el s-a chinuit să se controleze. M-am întors ca să mă uit la statuie și am întrebat:

— Dacă aș pretinde că s-a mișcat, ar fi profitabil pentru afaceri?

— Ești copil.

A scos pachetul de Major, și-a aprins o țigară, a tras cu disperare, de parcă și-ar fi putut înghiți și furia. Am zis:

— Am vești bune pentru maică-mea.
— Pleci din oraș?
— Nu, m-am căsătorit.
— Ce?
— Dar pleacă ea din oraș. De fapt, a plecat deja.
— Ai nevastă și deja a plecat?
— Foarte pe scurt, da.

A aruncat țigara în grotă și a zis:

— Ești scrântit de tot.
— Dar niciodată plictisitor, nu, Malachy?
— Du-te naibii!

Și a plecat tropăind. Am strigat după el:

— Asta nu-i o binecuvântare!

O femeie de-a locului a trecut pe-acolo și a zis:

— Mai bine de tine. Ăsta nu-și mai vede lungul nasului.

M-am rugat pentru Kiki, chiar dacă scurt.

În Nestor's, Jeff m-a întrebat:

— Ai găsit-o?
— A plecat.
— A plecat?
— Înapoi la Londra.
— Aoleu, Jack!
— Unde-i Cathy?
— E supărată pe tine. Mai las-o câteva zile.

A pregătit o bere și a zis:

— Din partea casei.
— Mersi, Jeff.
— Care-i planul?
— Mă întâlnesc cu Keegan.
— Cine?
— Sergentul Keegan de la Poliția Londoneză.

— În Londra?
— Nu, în Quays, peste vreo oră.
— Ce figuri mai puneți la cale?
— El însuși e o figură.
— Las-o baltă, las-o baltă.
Santinela era la post și se uita urât la mine. Am întrebat:
— Ce e?
— Îmi plăcea de doamna ta.
— Doamne sfinte!
Am pornit pe Shop Street. Era frig, dar asta nu oprea reprezentațiile stradale. Erau în surdină, ciuntite, dar existau. În față la Eason's era un jongleur, la brutăria Griffin – un scamator, lângă Feeney's – un Charlie Chaplin. Un cuplu de nemți a întrebat:
— Cum ajungem la Krak?
Mi-am fluturat mâinile în direcția din care am venit și am întrebat:
— Cum se zice la asta?
În Quays n-aveai loc s-arunci un ac. Deasupra vacarmului am auzit plutind un glas cu accent britanic:
— Un whiskey fiert, drăguță, și o halbă de bere neagră!
Cine altcineva putea să fie? Chaz, amicul meu român, a ieșit din mulțime înainte să apuc să-l sun pe Keegan și a spus:
— Mai ții minte cele cinci lire pe care ți le-am împrumutat ieri?
— Nu, Chaz, eu ți le-am împrumutat ție.
— Ești sigur?
— Da. Mai vrei încă cinci?
— Ești cel mai tare, Jack.
— Spune-i asta lu' nevastă-mea.
Keegan purta o bluză albă cu imprimeul „Póg mo thóin",[171] pantaloni de golf roșu-aprins și o pălărie cu Blackpool cu îndemnul:

„Pupă-mă repede".

A răcnit:
— Jack Taylor, bunul meu prieten!
Mi-a proptit o halbă în mână și a zis:
— Pe tejghea ai whiskey fiert și mai sunt și altele.
Mi-am zis: „Chiar sunt în stare de asta?"
Am întrebat:
— Unde-ți sunt bagajele?
— În Jury's.
— Te-ai cazat acolo? Poți să stai la mine.
— Da, sună mișto, da' s-ar putea să vreau să regulez.

Mai zi ceva de poți! M-am lăsat în voia sorții. Keegan e o forță a naturii: brutal, urât, puternic și de neoprit. În Eyre Square există un club de noapte, Cuba. Nu cred că există vreo variantă celtică a numelui. La două dimineața eram acolo alături de Keegan și de două femei pe care le agățase. Păreau să-l placă la nebunie. Și-a pus brațul în jurul uneia dintre ele și a zis:

— Jack, îmi place la nebunie țara asta!

— Ea cu siguranță te place la nebunie.

— Că bine zici, fiule! Sunt un bastard din Fenian.

Dacă auzi chestia asta spusă cu accent britanic înseamnă că ai trăit foarte mult. Directorul clubului a venit la noi și mi-am zis: „Hait!"

Eroare. Venise ca să ne ofere șampanie din partea casei. Keegan a zis:

— Ad-o-ncoa', bravul meu scutier. La micul-dejun mâncăm sângerete!

Mă retrăsesem în Zona Crepusculară. În următoarea oră i-am povestit lui Keegan tot ce pățisem în ultimele săptămâni. A zis:

— Nebunu' naibii, te iubesc!

Poți să spui orice despre el, numai nu că te judecă. A fluturat un teanc de bancnote în fața fetelor și a zis:

— E doar părerea mea, dar cred că vreți niște băuturi din alea lipicioase cu umbreluțe… nu-i așa?

Așa era, iar ele îl adorau. S-a întors la mine și a zis:

— Pe bruneta aia vreau s-o călăresc de să-i meargă fulgii… OK?

— Ăă… da.

— Pe aia tăcută o iei tu, OK?

— Mersi, cred.

Apoi a devenit serios. Tot teribilismul, vulgaritatea, apucăturile de Hunter S. Thompson au dispărut într-o clipită. A zis:

— Jack, sunt polițai bun, e singura chestie pe care pot s-o fac, dar nenorociții încearcă să scape de mine. E doar o chestiune de timp până mă dau afară-n șuturi.

— Am trecut și eu prin asta.

— Așa că o să zic un singur lucru, amice.

— OK.

— Nu te lăsa de caz! Nimic altceva nu contează.

— Nu mă las.

Apoi a redevenit un soi de John Belushi și le-a zis fetelor:

— Deci, care dintre voi vrea să mă lingă prima pe față?

A doua zi de dimineață am deschis ochii, apoi i-am închis și i-am redeschis brusc. Lângă mine era o fată. Amintirile din

noaptea trecută au venit de-a valma, dar s-au oprit în Cuba. Arăta de vreo șaișpe ani. Am dat cearșaful puțin la o parte și, la dracu', era goală. Pușcăria mă-nghițea. S-a foit, s-a trezit și a zâmbit. A zis:

— Bună!

Am avut parte și de începuturi mai urâte. Am răspuns:

— Bună și ție.

S-a cuibărit lângă mine și a zis:

— E minunat!

Apoi s-a tras înapoi și a spus:

— Mulțumesc că ai profitat.

— Ăăă…

— Ești un adevărat domn.

Ca să vezi! Căldura pe care o emana mă răscolea, așa că am zis:

— Mă duc să aduc niște ceai și pâine prăjită.

— Putem să mâncăm în pat?

— Sigur că putem.

— Jack, ești cel mai tare!

Când m-am dat jos din pat mi-am dat seama că eram gol-pușcă. La cât de rufos și bătrân sunt, nudul nu e cea mai fericită ipostază a mea. Am înșfăcat o cămașă și niște chiloți, iar ea a zis:

— Nu ești într-o formă proastă, să știi.

— Mersi, cred.

Unde mi-era mahmureala? Meritam una clasică. Încă nu mă lovise. La parter i-am găsit poșeta și am cotrobăit prin ea. Șervețele, brichetă, ruj, chei, prezervative. Iisuse, fetele astea umblau pregătite! Buletinul era în portofel și am descoperit că o chema Laura Nealon, avea douăzeci și opt de ani și lucrase ca agent de vânzări prin telefon. Un pachet nou de Benson & Hedges. L-am desfăcut cu frenezie și am aprins una. Am pregătit chestiile pentru micul dejun. Am găsit o tavă. Era cu nunta Dianei și a lui Charlie. Am găsit chiar și șervețele de masă. Am manevrat toate astea cu grijă până sus. Ea a zis:

— Oh, Jack, facem un picnic!

A bătut ușor cu mâna pe pat. Am refuzat și m-am așezat pe margine. Dacă era mahmură, n-o arăta. A mâncat cu poftă pâinea prăjită și m-a întrebat:

— Pot să fac un duș?

— Bineînțeles.

— Vrei să vii cu mine?

— A, nu, mersi.

— Ești de treabă, Jack. Îmi place de tine.

Mi-era foarte greu să mă obișnuiesc cu atâta energie pozitivă dintr-odată. Doamne, sunt atât de obișnuit cu

amărăciunea! E familiară, aproape confortabilă.

Ea s-a întors înfofolită în prosoape. Am întrebat:

— Prietena ta unde s-a dus?

— Cu domnul Keegan. E înnebunită după el. Am fost așa norocoase să ne combinăm cu voi!

Voiam neapărat să știu, așa că am întrebat:

— Vorbești serios?

— Absolut. Nici nu-ți vine să crezi ce animale sunt pe-acolo. N-o să-ți dau drumul, Jack!

Apoi mi-a sărit în poală și a început să facă lucruri. Cât ai clipi m-am trezit că mi se face felația vieții mele. După aia m-a întrebat:

— A fost bine?

— Genial.

— O să te fac fericit Jack, o să vezi.

Am auzit cum se deschide ușa din față și mi-am zis: „Rahat, s-a întors Kiki”.

Mi-am tras pantalonii pe mine și am coborât tiptil. Coșarul era în bucătărie. Am zis:

— Cred că tre’ s-o lași mai moale cu venitu’ și plecatu’ ăsta când ți se năzare.

— Am sunat la sonerie.

— A, cred că eram la duș.

Apoi s-a uitat în spatele meu. M-am întors. Laura coborâse și ea, îmbrăcată cu una dintre cămășile mele. A zis:

— Scuze, țigările mele sunt pe-aici?

Coșarul a întrebat:

— Ea e Kiki.

— Nu… ăă, ea e Laura.

— Bună.

— Bună.

I-am dat țigările și a zis:

— Mă duc să mă pregătesc, întârzii la birou.

După ce ea a urcat, Coșarul m-a întrebat:

— Nu-i soția ta?

— Nu.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea, și de altfel nici eu. Am zis:

— Am o pistă clară.

— Spune-mi.

I-am spus. A zis:

— Dacă te întâlnești cu Bryson ăsta, vin cu tine.

— Nu.

Ne-am contrazis o vreme. Până la urmă a fost de acord cu mine și s-a oferit s-o ducă pe Laura la serviciu cu mașina. Eu m-am dus în centru. Am intrat în Vincent de Paul și am

cumpărat un costum, pulover, cămăși, blugi, blazer. Totul la măreața sumă de 35 de lire. Vânzătoarea a zis:

— Știați că fiecare articol e curățat chimic?

— Nu, nu știam.

— Magazinele mari fac asta gratuit în locul nostru.

— Destul de tare.

— Chiar e.

Am luat un taxi și m-am întors în Hidden Valley cu încărcătura. Șoferul a zis:

— Mișto țoale!

— Mai sunt și curățate chimic.

— Aia e!

Eram un bărbat care avea o iubită nouă, o garderobă nouă – măcar să-mi fabric și atitudinea corespunzătoare! Mi-am pus blazerul peste o cămașă albă imaculată și m-am încălțat cu mocasini gri. Când am ieșit, vecinul mi-a zis:

— Arăți ca scos din cutie!

Îmbătător compliment.

Simon Community e la capătul bulevardului Fair Green. La vest e gara, la sud e autogara. Poate că le place să audă zgomotul asurzitor al motoarelor. Centrul Simon a salvat nenumărate vieți de pe străzile din Galway. E curat, îngrijit, eficient și mereu disponibil. Într-un oraș în care cei mai mulți oameni au ceva de comentat despre orice, Simon e singurul lăudat de toată lumea. Am intrat, iar recepționera a zis:

— Salutare.

— Bună, aș dori să vorbesc cu Ronald Bryson.

— Un moment.

Nu simțeam energie negativă din partea ei. Într-un loc care e martor la atâta nefericire și mizerie, te-ai aștepta la o atmosferă deprimată. Nici urmă de așa ceva. Un tip înalt, deșirat, de peste unu nouăzeci, apăru mergând agale. Purta blugi, un tricou negru și vestă din piele de căprioară. Purta părul prins în coadă și avea un ten mâncat de acnee. Emana energie, ca un indian care luase urma prăzii. Nu se grăbea, pentru că știa unde urma să o găsească. Cu un glas tărăgănat zise:

— Eu sunt Ron.

M-am ridicat, am întins mâna și am zis:

— Jack Taylor. Vă mulțumesc că m-ați primit.

Mi-a făcut cu mâna, ignorând-o pe cea întinsă de mine, și a zis:

— N-ai de ce, Jack. Hai să vorbim între patru ochi.

Englez. Vocea lui avea inflexiunile londoneze care demonstrează lejeritate calculată. Chiar dacă nu le înțelegeam, îmi plăceau.

A întrebat:

— Cafea?

— Nu, e-n regulă, mulțumesc.

Am intrat într-un birou mic. El a înconjurat masa de lucru, s-a așezat confortabil pe scaun și și-a pus picioarele pe tăblie. Mocasini vechi, ponosiți, cu siguranță cumpărați din Nepal. Eu m-am așezat pe un taburet. A început să ruleze o țigară folosind tutun dintr-o punguță de piele. A ridicat din sprâncene – voia să-mi ofere și mie una. Am clătinat din cap și mi-am aprins un Marlboro roșu. M-am aplecat în față, i-am dat un foc, și a zis:

— Frumoasă brichetă.

— Da.

— Înainte să începem, Jack, dă-mi voie să-ți spun funcția mea aici. Eu nu sunt angajat al azilului. Sunt agent social, ultracalificat.

A făcut o pauză și m-a lăsat să cântăresc greutatea spuselor sale. Am afișat zâmbetul standard, cu jumătate de gură. Semn că mă minunasem așa de tare că amuțisem.

El a continuat:

— Așa că, deși le stau la dispoziție, nu fac parte din organizația lor.

S-a oprit, așa că am zis:

— Sunteți un fel de consultant.

A râs cu amărăciune.

— Nici pe departe. Mai curând un fel de sfetnic.

— Am înțeles.

— Bun, deci, care-i problema, Jack?

Am scos lista cu numele țiganilor, am pus-o pe masă și am zis:

— Problema mea e că cineva îi omoară pe căldărari, pe căldărarii ăștia.

Și-a dat picioarele jos de pe masă cu o mișcare bruscă. Acum luase atitudinea de afacerist. S-a uitat pe listă și a zis:

— Îi știu… știam pe oamenii ăștia. Nu înțeleg de ce e problema ta, Jack. Nu ești polițist și sunt sigur că nu ești nici vreo rudă.

A rânjit cu gura până la urechi. Voia să-mi arate că știe de glumă. Că și dacă era super-instruit, tot putea să stea pur și simplu la o caterincă, ca băieții. Am zis:

— Am fost rugat să arunc un ochi.

Cu o notă de neîncredere în glas, a zis:

— Ca un detectiv privat, douăzeci de lire pe zi plus cheltuieli? Genial. Numai în Irlanda se putea! Nu m-am născut ieri. De ce-ai venit la mine, amice?

— Îi cunoșteai.

— Asta era! Wow, păi o să ai de vorbit cu o grămadă de oameni. Erau căldărari. Îi știa juma de țară.

— Dacă există ceva…

— Hoo… șezi domol, amice, mai rotunjește-ți câștigurile. Stai să văd dacă am priceput.

— Ce e de priceput, Ron? Poți să mă ajuți sau nu?

— Ei, și-acuma scoate la iveală latura de copoi dur. Genial! Nu, ce încerc să pricep e asta: ai vreo putere legală?

— Nu.

— Deci, dacă eu vreau să te-arunc de-aici ca pe-un gunoi, tu tre' să zbori.

Se distra pe cinste.

— Așa e, Ron. Fac apel la bunătatea ta.

În clipa aia i-a trecut ceva peste față. Nici măcar o umbră, a fost prea rapid, prea imaterial, dar cu siguranță a fost ceva întunecat. Cu dinții încleștați, a zis:

— Nu vrei să faci greșeala asta, Jack. La mine nu vii cu apeluri. Nu e… Niciodată nu procedezi așa cu mine.

— Scuze, Ron, cred că m-a luat valul. Am uitat că ești asistent social.

Din nou fiorul acela. Habar n-aveam pe ce buton tot apăsam, dar nimeream în draci potul cel mare. Știam, bineînțeles, motivul pentru care o făceam. Ca să-l scutur pe dobitocul ăla fățarnic. Încă nervos, a zis:

— Văd că nu-ți prea place să ți se vorbească de sus, Jack. Stai să ghicesc, n-ai avut niciodată o slujbă pe bune, corect?

Așa mai mergea. Așa puteam să mă joc. Am zis:

— Am fost polițist.

L-am luat prin surprindere, dar a ripostat cu:

— Dar nu unul prea important, aș zice. Nu ți-au scăpărat călcâiele pe scara succesului, nu?

— Ești foarte perspicace, Ron.

Țanțoș, a zis:

— Fac asta cam de multișor, Jack.

— Se vede. Pentru mine, necazul a fost că și de la noi se așteptau să fim asistenți sociali. Eu, unul, sperasem să fiu om.

N-a mușcat momeala. Momentul de furie trecuse, iar Ron era din nou pe felie. Mi-a zâmbit cu gura până la urechi și a zis:

— E posibil să te fi citit greșit, Jack. Sincer să fiu, te catalogasem drept un alcoolic dement. Am văzut o groază și doar câțiva sunt coerenți.

— Ceea ce, însă, nu ți-a știrbit compasiunea.

Nu, *game over*. A început s-o bage pe aia cu lipsa de interes și a făcut vânt listei cu unghia.

— Tinerii ăștia au fost alcoolici cu toții. Stilul ăla de viață e nemilos. Sunt puțin uluit că tu ai supraviețuit atât de mult.

S-a ridicat și a adăugat:

— Nu-ți mai pierde vremea, Jack. Sunt doar victime ale unui război nepăsător. E ceva obișnuit.

Și-a întins mâna, iar eu am ignorat-o. A zis:

— Lasă-mi numărul de telefon. Dacă îmi trece ceva prin minte, te sun.

— Mersi, Ron. Am învățat multe.

— Eu nu, Jack. De fapt, mi-am irosit șocant de mult din timpul meu prețios.

La ieșire, i-am zis recepționerei:

— Mersi mult. Ron e grozav.

— Toată lumea spune la fel.

Când am ajuns afară, am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi alung neliniștea sinistră care începuse să-mi șoptească în ureche. M-am uitat în urmă. Bryson stătea lipit de fereastră. Geamul îi schimonosea trăsăturile și îi dădea zâmbetului său un aer straniu și amenințător. Mâna o avea între picioare și o mișca înainte și înapoi, mimând că se masturbează. Cel puțin, sper că doar mima. Ce era să fac? Am făcut ce ar fi făcut orice irlandez de vază. I-am arătat degetul mijlociu. Apoi am plecat dracului de-acolo.

14.

„*To do is to be*”.

Platon

„*To be is to do*”.

Socrate

„*Do be do be do*”.

Sinatra[18].

M-am îndreptat spre Quays. Keegan îmi spusese că avea de gând să se dumirească în privința vânzărilor pe care le făceau la prânz. Chiar era acolo. Și încă la turație maximă, explicând unui cuplu de americani că da, câmpurile rămân verzi și în decembrie. Apoi a început să cânte. Era ceva de-a dreptul odios. Mi-a întins o bere. Am zis:

— Mamă, rapid mai ești!

— E o țară rapidă.

Din difuzoare se auzeau U2 cu „Angel of Harlem”. Keegan a zis:

— Să mor io, cât de tradițional e!

— Pentru unii, mai tradițional de-atât nu se poate.

— Da, da’ unde sunt mărunțișurile, tobele *bodhran* și cimpoaiele *uileann*?

— Bună pronunție.

— Am exersat.

— Se vede.

— Hai, Jack, pe bune, așa ceva e fredonabil?

— Păi, dintre toate chestiile pe care le-ai putea spune despre U2, iar George Pelecanos le-a spus pe majoritatea, nu cred că „fredonabil” s-a strecurat printre ele.

— Cine e Pel… ecan… os?

— Unul dintre cei mai buni autori de romane polițiste.

— Vorbești prostii. Există doar Ed McBain.

A luat o gură imensă din berea lui. O jumătate de halbă a dispărut dintr-o înghițitură. Chiar și barmanul a rămas cu gura căscată. Keegan a așteptat, apoi a râgâit și a zis:

— Era să-ți dau plocon sângeretele.

— Ai mâncat așa ceva?

— Cum să nu. La Jury’s îți dau masa irlandeză tradițională, cu tot cu cârnați, roșii prăjite, două ochiuri, bucăți de bacon…

— Fâșii?
— Ce?
— În Irlanda spunem „fâșii” de bacon.
— De ce?
— Pentru că așa vrem.
— Mă gândeam să-mi fac un tatuaj.
— Ce?
— Să scrie Éire, cu un trifoi lângă, ce crezi?
— Iisuse, Keegan, greu mai ține omu’ pasu’ cu tine!
— Hai, bea, acolo. Așa, bravo!
Am luat o masă și a întrebat:
— Cum te-ai înțeles cu pipița aia?
— Pipiță… Serios? Nimeni nu le zice așa în afară de Terry Wogan.
— Și?
— A fost bine. A fost excelent.
— Și la mine! Am călărit juma de noapte!
Vocea cu accent londonez i-a sunat ca un tunet, așa că tot *pub*-ul a aflat despre cum a „călărit” el. Părea într-atât de porc încât nimeni n-a comentat. A întrebat:
— Nu ziceai că ai fost să te vezi cu asistentu’ ăla social?
— Bryson.
— Numele îmi sună cunoscut.
— Există și Bill Bryson, cel care scrie despre locurile prin care-a călătorit.
— Nu citesc decât McBain. Și, cum a mers?
L-am pus la curent. Când am terminat, a întrebat:
— Instinctul ce-ți zice?
— El le-a făcut de petrecanie.
— Alo, stai așa, e cam mare saltul, băiețaș!
— El e.
— Și acum ce-ai de gând să faci?
— Trebuie să aflu tot ce se poate afla despre el.
A scos un stilou. Spre uluirea mea, părea să fie un Parker de aur. A zis:
— E cadou de la Unsworth.
— Unsworth?
— O polițistă negresă din ograda mea.
M-am mirat și am zis:
— Ești prieten cu o persoană de culoare, cu o negresă?
A ridicat privirea și a zis:
— Mai știu și eu câte ceva. Nu sunt cum mă arăt… Semăn nițel cu tine, Jack.
— Beau pentru asta!
Am băut amândoi. I-am spus tot ce știam despre Bryson. A zis:

— Îi dau pe goarnă inspectorului. Dacă maimuțoiu' ăsta e băiețaș de Londra, îi dăm de cap.

— Apreciez.

— Ei nu zău? Atunci cum de nu te ocupi să mai vină cu udătură?

Mai târziu a zis:

— Care-i planul imediat?

— Cum aflu unde stă, mă duc să-l jefuiesc.

— Mă bag și eu.

— Ești sigur?

— Jaful și spargerile sunt specialitatea mea, te-ai prins? Mă duc să-mi fac tatuajul… Am văzut în *Home and Away*.

— Te uiți la chestia aia?

— Nu se uită toată lumea?

În clipa aceea, nu știu de ce, dar am simțit un val de afecțiune pentru el. Îl vedeam cum stă acolo ca un Popeye Doyle rupt în gură, transpirând și gâfâind. Din fericire a plecat înainte să apuc să zic ceva. Barmanul a spus:

— Jack.

— Da.

— Spice Girls au ajuns pe locul 1 din top cu a noua melodie.

— Iisuse, de ce-mi spui asta?

— Nu-ți place să fii bine informat?

— Doamne sfinte!

Ultima oară când le văzusem pe Spice Girls, aveam mai multă cocaină-n mine decât sânge. Posh semăna dubios de tare cu un Cliff Richard tânăr. Încă nu m-am prins pentru care dintre ei era o veste proastă; pentru Beckham cu siguranță e.

Când am ajuns la Hidden Valley, eram spart. Într-un final am scos și hainele din uscător. Nu erau atât uscate, cât coapte. Haina de piele putea să stea dreaptă de una singură, ceea ce îi dădea un avantaj asupra mea. Am călcat-o. În general nu te sfătuiește nimeni, ți se zbiară de-a dreptul în față

„Nu călca vreodată articole din piele!"

Să-i ia dracu' pe toți.

Cu o zi înainte de Duminica Cimitirelor, am mers, în cele din urmă, să-mi vizitez morții. Coșarul mi-a împrumutat duba lui. Venise dimineața devreme și mă întrebase ce planuri aveam. Am zis:

— În Rahoon zac toți cei pe care i-am iubit cel mai mult și cu care m-am purtat cel mai urât. A trecut mai mult de-un an și nu m-am dus să spun Kaddish.

— Ka… ce?

— Să trec pe la ei.

A dat solemn din cap – de data asta înțelesese. Dacă e ceva pe care clanurile îl înțeleg mai bine decât noi, asta e durerea. Slavă Domnului, au parte de ea din plin. A întrebat:

— Vrei să te însoțesc?

— Nu, mai bine merg singur.

— Îți dau duba.

— Are taxele plătite?

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Ei, Jack Taylor, acum parcă ești polițist din nou. Se spune că ai fost bun.

— M-aș bucura să fie adevărat măcar douăzeci la sută.

După o oră, duba fusese lăsată pe aleea de lângă casă. Ticsită de flori. Ca și Keegan, Coșarul știa și el câte ceva. Purtam costumul de la Vincent de Paul. Îmi venea satisfăcător. Cu alte cuvinte, se vedea că nu fusese cumpărat pentru mine. Coșarul îmi ascultase povestea cu Bryson și întrebase:

— Crezi că el e?

— Da.

— Atunci îl omor!

— Doamne sfinte, stai puțin! Trebuie să mai fac niște verificări.

— Apoi îl omor.

— Coșare, pentru Dumnezeu, potolește-te odată! M-ai rugat să te ajut, trebuie să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine.

A zis-o cu părere de rău în glas.

— Deci fără omoruri?

— O să aștept.

— OK.

Am condus până la poarta cimitirului Rahoon și am scos un braț de flori. Doi copii băteau mingea chiar la intrare. Unul dintre ei a întrebat:

— Nenea, ești căldărar?

— Ce-ți pasă?

— Aia-i dubă de căldărari.

— De unde știi?

— N-are taxele plătite.

— Ah… chiar crezi că ar trebui să vă jucați pe-aici?

Al doilea copil a îndreptat un deget spre cimitir și a zis:

— Lor nu le pasă.

M-am uitat în ochii lui cu o privire ucigașă și am zis:

— Ești sigur?

Au plecat. Mai întâi am trecut să-l salut pe tata. Pot să spun cu mâna pe inimă că a fost un adevărat domn. Ca pe vremuri. O femeie îmi zisese cândva:

— Tatăl tău a fost un bărbat galant.

Ce lume minunată! Merita complimentul. Ceva mai încolo am dat de mormântul lui Padraig. Boschetarul-șef, cu o domnie scurtă, dar glorioasă. Și-a condus haita cu fler și umor până când a fost călcat de autobuzul de Salthill. Trebuie să existe un soi de ironie îngrozitoare în chestia asta, dar mie-mi scapă. Am turnat o sticluță de Jameson în pământ. Era genul de rugăciune pe care ar fi apreciat-o. Apoi Sean, fostul patron de la Grogan's. Era peste puterile mele să-mi amintesc de bucuria lui din timpul scurtei perioade în care nu pusesem gura pe pahar. A fost omorât din cauza mea. Vina mă copleșea. Am lăsat trandafirii și nu am zis nimic. Cât timp încă beam, n-ar fi vrut să audă nimic. Iar eu n-aș fi putut să rostesc nimic.

Asta e ticăloșia alcoolismului. Voiam așa de tare să beau ceva că simțeam gustul licorii în gură.

Al patrulea și ultimul mormânt: Sarah Henderson. O adolescentă. Mormântul ei era imaculat, fără buruieni, îngrijit și încărcat de poezii puse în ramă și jucării de pluș. Erau păpuși de toate felurile, de la Britney, la Barbie, la Barney. Mama ei venise la mine și mă implorase să dovedesc că fiica ei nu-și luase singură zilele. Mai multe fete muriseră într-o aparentă „epidemie de suicid". Cazul fusese rezolvat. Fetele fuseseră ucise. Nenorocirea era că Sarah chiar își curmase singură viața. Bineînțeles, nu i-am zis asta mamei ei. Până să aflu, mă îndrăgostisem nebunește de ea. Aruncasem totul pe apa sâmbetei. O voce a zis:

— Jack!

Preț de o clipă, am crezut că mă chemase Sarah. Apoi, o umbră a căzut asupra mea. Era Ann Henderson. Superbă. Chipul îi strălucea, iar ochii ei mă priveau. Făcând apel la darul meu de a da răspunsuri spirituale, am zis:

— Ann!

S-a uitat la mormântul fiicei ei și a zis:

— Ai adus șase trandafiri albi.

— Ei…

— Ți-ai amintit, ce frumos!

Habar n-aveam ce să fac. Am încercat să-mi pun creierul în funcțiune, dar a ajutat cu ceva? Pe dracu'.

Ea mă privea cu luare aminte. A zis:

— Iar ți-a fost spart nasul. Of, Jack, ce ne facem cu tine?

„Ne"!

Din partea mea, putea să facă orice îi voia inimioara. Sunt slab? Vai de mine… Iar ea zicea:

— Dar ai dinți superbi. Sunt coroane?

— Mmm… oarecum.

V-ați aștepta să mă fi liniștit, să-mi fi revenit. Nici poveste. În maniera îngrijorată, rezervată exclusiv persoanelor pe care

le-ai pierdut, m-a întrebat:

— Ce mai faci, Jack?

Eram ameţit şi, mai rău, nesăbuit. Să spunem că eram muci de beat. Am zis:

— De fapt, m-am căsătorit.

Asta nu v-ar face să căderi pe spate? Pe mine m-a lăsat lat. M-am rugat din tot sufletul să nu se bucure pentru mine. Voioasă, a zis:

— O, Jack, e minunat! E de-a locului?

— Nu… Ăăă… M-a părăsit.

— Jack!

Voiam să aflu ceva despre viaţa ei şi, chiar dacă mă temeam să aflu, am întrebat-o:

— Tu ce faci, te mai vezi cu, ăăă…?

— Da, am stabilit data undeva în iunie. Trebuie să vii şi tu, promite-mi că vii!

Nu ştiu ce-am zis. Am plecat în grabă, împleticindu-mă, lovindu-mă de pietre de mormânt, înjurând, aproape bocind. Pe o laterală a dubei, unul dintre copii zgâriase vopseaua şi scrijelise:

„ŢIGAN”.

15.

„Și m-ai ținut de mână din motive care nu există”

Vorbisem la telefon cu Laura. A fost cam așa:

— Jack, mi-e dor de tine…

— Doamne sfinte, e…

— Putem să ne vedem?

— Sigur.

— Nu de alta, dar Keegan iese cu prietena mea. Adică, pe bune. O să încerce să-i facă un copil.

— Asta sigur o să-i atragă atenția. Hai, ce zici să luăm masa mâine seară?

— Mă duci la restaurant, serios?

De ce aveam senzația că mă întărâta? Imediat ce mă entuziasmam, lumea începea să-mi sară-n cap și să țipe:

„Boule!”

Așa că m-am stăpânit.

— Ne întâlnim la opt în Garavan’s. Pornim de-acolo.

— O să fiu foarte frumoasă pentru tine, Jack.

— Nu mă îndoiesc.

Ușor-ușor, îmi revenisem de pe urma dozei zilnice de cocaină. Ăsta nu putea fi decât un lucru bun. M-am dus la culcare devreme și, când telefonul a sunat, mi s-a părut că de-abia ațipisem. M-am uitat cât e ceasul – era patru. Am făcut:

— Sper să fie al dracului de important.

— Jack! Te-am trezit?

— Cine e?

— Am crezut că o să sugi whiskey toată noaptea!

— Bryson.

— Ce s-a-ntâmplat de nu-mi mai spui pe nume? Hai, Jack, fii prietenos.

— Voiai să-mi zici ceva.

Simțeam din glas că avea chef de caterincă, chiar dacă încerca să vorbească mieros.

— Voiam să-mi bat joc de tine, Jack, cum ți-ai bătut tu azi de mine.

— Amice, îți iese!

— Ți-ai făcut temele în legătură cu mine, Jack?

— De ce? Ai ceva de ascuns?

— Am ajuns, gen, „suspectul principal”? Dar tu, vai, nu ești Helen Mirren!

— Ți-ar plăcea asta, Ron? Să fii suspect?

— Nu face pe deșteptul cu mine, gunoi împuțit!

— Hopa… Te excită alcoolicii… Am dreptate, Ron?

— Cum îndrăznești să pretinzi să mă analizezi? Gândește-te la asta, Domnu' Sculă Privată… Ann Henderson.

Mi s-a tăiat respirația. El a auzit și a zis:

— Te-am speriat puțin, nu-i așa, Jack? Acum poate ai priceput o idee mai bine cu cine ai de-a face.

Aveam nevoie urgent de ceva cu care să contraatac. Aveam nevoie și de-o țigară, dar să mă ia dracu' dacă le vedeam pe undeva. Am zis:

— Știu foarte bine cu cine am de-a face.

— Și cu cine anume, mă rog?

În falset.

— Un dobitoc bolnav care și-o freacă la geam.

— Hidden Valley, 8 B. Am zis bine, Jack?

M-a prins din nou. A continuat:

— Poate trec pe la tine și te iau prin surprindere.

— Mă amenințăcumva, Ron? Nu prea înghit amenințările.

— O să te obișnuiești. Vai mie, mă duc să trag nițel la aghioase, mâine am un șir nesfârșit de bețivani ordinari pe care tre' să-i repar.

— Să-i repari?

— O, da, Jack. Îi repar bine de tot. O să vezi curând.

Click.

M-am dat jos din pat și am înjurat:

— Unde pizda mă-sii sunt țigările alea?

N-am putut să dau de Keegan a doua zi pentru că făcea turul regiunii Connemara. *Dumnezeu să-i apere*, mi-am zis în gând. Coșarul își apăra poziția de conducător al clanului său. La propriu. Din când în când, un armăsar tânăr îl provoca, iar chestiunea se rezolva cu pumnii goi. Spectacolele se țineau în general pe lângă Mullingar și atrăgeau un public uriaș. Atracția principală erau pariurile. Se jucau averi întregi. Nimeni nu scoate bani din piatră seacă mai bine decât clanurile. Garda era bine informată în privința momentului, datei și locului. Tot Garda reacționa exagerat și năvălea într-o cu totul altă parte a țării. Ziariștii, în mod special, se distrau de minune și îi puneau în *prime time* pe polițiștii care opreau șoferi nevinovați. Promisesem că aveam să mă alătur lor cândva mai târziu. Una peste alta, nu eram prea sigur că urma s-o fac.

Am stabilit să mă întâlnesc cu Brendan Flood. A sugerat să mergem la Supermac's. Am ajuns primul și am luat o masă. Semn al noii Irlande: doi bărbați de culoare curățau mesele. Am vrut să-i salut, dar se pare că i-am speriat, Iisuse, stai să vadă ce puteau să vomite *pub*-urile și cluburile pe la patru dimineața! Să vadă atunci frică. Și polițiștii, și taximetriștii evitau zona pe timp de război. Ei au înțeles cum stătea treaba.

Brendan a sosit îmbrăcat la costum, unul foarte asemănător cu acela pe care eu însumi îl achiziționasem de curând. Am zis:

— Au curățarea chimică gratis.

— Cine?

— Vincent de Paul.

— De unde știi?

— Sunt detectiv.

S-a uitat în jur, iar eu am întrebat:

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

— Fac niște cartofi prăjiți cu curry delicioși.

— Vrei o porție?

— Ah, nu. Am renunțat la ei pentru canon.

N-am insistat. Aș fi deschis o cutie plină cu haos ecleziastic. Î-am întins un teanc de bancnote și am zis:

— Pentru misiuni.

— Ce îți trebuie de la mine?

— Adresa lui Ronald Bryson și orele la care e plecat de-acasă.

A dat din cap și a întrebat:

— Te-ai întâlnit cu el?

— Da.

— El e?

— El e.

16.

Mi-am luat telefonul mobil la întâlnire. Rareori îl luam pe undeva. Trebuie să ies din casă mai des. Când sună, îmi vine să mă urc pe pereți și îmi jur mereu că „e ultima oară”. Numai Jeff, Coșarul și Keegan îmi știau numărul. Îmi dădeau senzația artificială că țineam situația sub control. M-am îmbrăcat de ocazie. Purtam geaca de piele, care acum scârțâia. O zi de ploaie de Galway urma să-i bage mințile-n cap. Mai aveam o cămașă albă și blugi spălăciți, moi spre foarte moi. Când îi pui pe tine, corpul începe să danseze singur în semn de mulțumire. Erau albicioși, undeva în zona dintre culoarea pietrei și dezintegrare. Apoi ghetele Bally. Of, Kiki!

În timp ce mergeam spre centru, doi polițiști s-au apropiat de mine. Dacă aveau douăzeci de ani împreună. În limba vernaculară din Galway am zis:

— *Min*.

Ei au zis:

— Să trăiți!

Ce învechit!

Garavan’s se animase binișor. Vechiul Galway își mai face încă veacul pe-aici. Un prieten din școală a zis:

— Jack.

Am zis:

— Liam.

Atât. Căldura irlandeză în toată splendoarea ei. Adică subînțeleasă. Mie-mi convine. Laura era undeva în spatele localului și s-a ridicat ca să mă salute. Purta ceva ce nu putea fi numit decât foaie de ceapă. Lăsa să se vadă tot. Ea s-a învârtit pe loc. Am zis:

— Wow!

— E de wow?

— De mai mult chiar.

M-am întrebat dacă materialul urma să se destrame când se așază. A zis:

— E o rochie mulată.

— Aici nu te contrazic.

Mi-a venit să-i spun că e o batistuță, dar n-am insistat. Mirosea excelent, și i-am zis asta. A spus:

— Paris.

— Fără îndoială. Ce bei?

— Metz.

Am crezut că făcea mișto și am zis:

— Faci mișto?

— Nu, mereu beau asta.

— Asta beau boschetarii, are 50% alcool.

Era nedumerită. A zis:

— E într-o sticlă argintie, cu schnapps și portocale, scrie „Metz” cu litere negre.

— Oh.

M-am dus la tejghea simțindu-mă ca un dobitoc. Rafturi întregi de Metz, lângă toate celelalte poșirci cu arome. E al dracului de scârbos. M-am întors cu băutura ei și cu o bere. Am întrebat:

— Ai nevoie de pahar?

— A, Doamne, nu.

Pe vremea mea, lumea bea din sticlă pentru că nu existau pahare. Mobilul a început să sune. Nu aveam de gând să răspund, dar dacă pățise ceva Coșarul? Era Jeff. Avea un glas îndurerat.

— Jack.

— Jeff, ce mai faci?

— Cathy a născut.

— Oh, super. Ea e bine?

— Nu știu. Poți să vii pe-aici?

— Am pornit.

I-am zis Laurei. Ea a întrebat:

— E băiat sau fată?

— Ăăă…

— Ce greutate?

— Ăăă…

— Jack!

— Doamne sfinte, Laura, astea sunt întrebări pentru femei! Bărbații nu întreabă niciodată așa ceva.

Cel puțin nu cei pe care-i știam eu.

Ea a zis:

— Cred că trebuie să mergi.

— Tu ce faci?

— Pot să te aștept în Hidden Valley?

— Sigur.

I-am dat cheile. A zărit medalionul făcător de minuni și m-a întrebat:

— Te rogi la Fecioară?

Femeile irlandeze te iau mereu pe nepregătite. Jonglează cu un amestec de pragmatism brut și simplitate dezarmantă. Când crezi că ai reușit să le citești, te lasă cu gura căscată. Am zis:

— Jeff mi l-a dat.

— Atunci copilului o să-i meargă bine.

S-a aplecat în față, m-a sărutat cu putere și a zis:

— Te iubesc, în puii mei!

Cum am zis: te lasă cu gura căscată.

17.

Vremea Serenei May

Am luat un taxi de pe Dominic Street. Șoferul a început:

— Știi care-i buba cu Man United?

Când am coborât la spital, tocmai zicea:

— Știi cine cred io că e de vină?

Jeff era la recepție. A zis:

— Hai afară, tre' să trag un fum.

— Dar te-ai lăsat.

— Jack… mai faci mult pe lupu' moralist?

Mi-a zis-o. Arăta groaznic. Am fost sfărâmat pe dinăuntru de atâtea ori că mă mir de fiecare dată când o pățește și altcineva. N-am pomenit nimic despre asta. Am scos țigările, le-am aprins cu Zippo-ul, iar el a înghițit hulpav fumul și a zis:

— Dacă aș avea cocaină, aș băga în mine ca disperatu'.

De când îl știam pe Jeff, el fusese Domnul Calm. Fără scandal, fără toane, își vedea doar de treabă. De data asta, viața îi trăsese un șut în boașe. Am zis:

— Și acum ce fac, te felicit… îți cumpăr un trabuc, ceva?

— Ea a născut.

— E băiat sau fată… A și… Ce greutate are?

— E fată. De unde să știu cât de grea e? E o mogâldeață.

Asta era! Exact aici era diferența. Jeff din *Marele Lebowski* era tată. Se simțea în tonul vocii. Trecuse de la rolul de hipiot la ipostaza de protector în doar câteva cuvinte. De-a dreptul uluitor. Acum începuse să-și dea drumul la limbă.

— Am fost aici toată ziua. Cathy, să-mi bag picioarele, omule, e bună ca pâinea caldă. Apoi, la șase au zis c-o să-i facă o incizie. Să mă-mbolnăvesc, nu alta, Jack. Dup-aia coboară asistenta și-mi dă bijuteriile ei, de credeam că a murit. La dracu', omule, am simțit că e sfârșitul lumii! Dac-o pierd pe ea îmi iau câmpii de-a binelea!

O clipă chiar și i-a luat, apoi a revenit brusc.

— La șapte fără zece îmi zice o tipă „Felicitări, sunteți tată", dar în surdină, omule. M-am prins că ceva nu-i bine! Îmi arată ghemotocul ăsta mic. Fetița mea. Nu știu nimic despre bebeluși, Jack, dar mi s-a părut… oloagă. Dup-aia vine pediatrul și zice: „Îmi pare foarte rău, fetița dumneavoastră are sindrom Down".

Mi s-a părut că urma să leșine.

— Jeff, hei, amice, vrei ceva, ceai, cafea… o băutură?

A mai scos o țigară dar n-a aprins-o, și a zis:

— Eu nu pricep o iotă, îl întreb dacă a zis că are fibroză chistică sau dracu' mai știe ce grozăvie. Îmi dă niște nume de boli, dar fără amănunte. Pe principiul „asta-i melodia, frate, dar nu te putem ajuta cu versurile".

O pauză lungă. Trage cu nesaț aer în piept, apoi:

— Bun, tipu' îmi explică: are un cromozom în plus; e o chestie moderată, adică o să aibă nevoie de șase luni să-i prindă din urmă pe copiii ceilalți. Mă duc la Cathy și ea știi ce zice, Jack?

Am clătinat din cap. Să vorbesc?… Nu mai puteam nici să fumez.

— Zice „Scumpule, te-am dezamăgit". O să iau cu mine în mormânt cuvintele astea. Asistenta mi-a dat copilul, iar Cathy mă întreabă „O iubești, dragule?"

Apoi s-a adunat, mi-a întins țigara și a zis:

— Nu, nu le vreau.

— Foarte bine. Ai o fiică pe care tre' s-o crești.

l-au pus numele Serena May. Serena pentru povestea aia karmică veche, iar May de la „*May all her dreams come true*". M-au rugat să fiu naș. Jeff mă invitase sus să le văd pe mamă și pe fiică. M-am simțit ca un intrus în rezerva aia de spital. La început am șovăit:

— Nu sunt genul care să fie naș.

Cathy s-a uitat urât la mine, așa că am adăugat:

— Dar aș fi onorat să-i fiu tutore.

Jeff a vrut să-mi dea mie copilul, iar eu am început să protestez ca orice bărbat până când Cathy a zis:

— Ei, hai, începe odată s-o influențezi negativ!

Am luat-o-n brațe. Apoi ființa asta minusculă, care nu era mai grea decât o jumătate de halbă de bere, și-a deschis ochii și a început să se uite-n jur. Am zis:

— Se benoclează la mine.

Jeff a zis:

— Știe despre „Gardă".

Într-o clipă fugară mi-am dat seama ce aflase Thomas Merton. Serena nu avea un cromozom în plus. Nouă, celor normali, ne lipsea scânteia în plus. Ce n-aș da să mă fi putut agăța de clipa aceea, să mă fi bucurat încă puțin de energia aia! N-aș mai fi avut nevoie să găsesc uitarea. O astfel de cunoaștere e șocantă, puțini sunt în stare s-o manevreze cu grijă. Eu eram mai incapabil decât îmi închipuisem.

M-am întors în Hidden Valley pe la patru. Lumina din bucătărie era aprinsă. Laura era ghemuită într-un fotoliu și a sărit imediat:

— Era aici, mă aștepta când am intrat! La început nu l-am văzut și m-a speriat îngrozitor! I s-a părut că era amuzant! A

zis că e asistent social și că-și ia munca în serios și a simțit că trebuia să facă o vizită la domiciliu pentru că tu bei foarte mult. M-a întrebat dacă sunt soția sau dacă sunt Ann Henderson, apoi a zis că tu, pentru un alcoolic, reușești să agăți o grămadă de femei și că nu înțelegea de unde atracția. M-a întrebat dacă nu puteam să găsesc și eu un tip normal sau dacă totul nu e decât o toană ciudată!

Faptul că începuse să tremure incontrolabil mă sfâșia pe dinăuntru. Am venit lângă ea, m-am aplecat și am zis:

— Totul e-n regulă! Sunt aici și nu te las singură.

S-a agățat de mine, m-a ținut strâns lângă ea și a spus:

— Mi-a zis că e prieten cu tine, Jack.

— OK… a pus mâna pe tine?

— Nu.

— Ești sigură?

— Jack, m-a speriat!

— E-n regulă, serios. Mergem la culcare și te țin lângă mine și niciodată n-o să se mai întâmple așa ceva.

M-a crezut. Când a adormit, lipită strâns de mine, nu mi-am dorit decât să iau pistolul de 9 mm, să mă duc la el și să-i zbor creierii ăia bolnavi. Clipele acelea au avut fără îndoială o influență asupra felului în care s-au desfășurat mai departe lucrurile. Dacă ar fi să pun degetul pe momentul în care am făcut cea mai mare greșeală de judecată din viața mea, aș zice că ăla a fost.

Brendan Flood a sunat a doua zi pe la amiază. Avea adresa lui Bryson și programul lui de lucru. Am întrebat:

— Cum ai făcut rost de chestiile astea?

— Domnul e bun.

— Chiar că e.

— Te-am pomenit la întâlnirile noastre.

— Aveți un grup?

— Ne întâlnim ca să ne rugăm, să spunem rozariul, să cerem vindecare sufletească.

— Înțeleg.

Chiar înțelegeam?

— Numele tău va fi rostit în următoarele nouă săptămâni.

Nouă săptămâni, 9 mm… Muniție de toate felurile.

— Mersi, cred.

— Nu huli, Jack! Minunile chiar se întâmplă. Uită-te la mine cum m-am pocăit!

Exact asta mă și îngrijora. Am sunat la Jury’s și am dat de un Keegan foarte abțiguit. Am întrebat:

— Putem să ne vedem?

— O, Doamne, cât e ceasul? În ce țară suntem?

— Irlanda.

— Rahat, am crezut că plecasem acasă!
— Poți să ajungi la GBC la trei?
— E un *pub*?
— Cafenea.
— Nu e *pub*?
— Avem treabă.
— Atunci ar trebui să fie *pub*.
Și a închis.
Nu eram sigur dacă să-mi iau pistolul sau nu. Nu era Keegan o armă suficient de bună? A întârziat. Am comandat ceai. Chelnerița a zis:
— Avem pateuri excelente.
— Așa zice și mama.
A făcut ochii mari, s-a arătat foarte interesată și a zis:
— O cunosc?
Era momentul s-o opresc.
— Mă îndoiesc, a murit.
Adio vrăjeală. Când a ajuns Keegan, l-a tratat cu răceală. El a zis:
— E prima persoană antipatică peste care dau în Irlanda.
— Ți se pare? Mie mi-a oferit pateuri.
— Dă-o-n mă-sa!
Totuși, părea considerabil mai vioi. Mă rog, cine vorbea! În mână i-a apărut o ploscă argintie. Avea pe ea stema orașului. A zis:
— Mi-a luat-o gagică-mea. Are potiin.
— Poitín.
— Și eu ce-am zis?
— Da, exact la fel ai zis.
A luat un gât zdravăn, apoi:
— Așa… Chelnerița deja a început să arate mai bine. Vrei o gură?
— Nu, mersi. Bryson a intrat la mine-n casă.
I-am povestit întâmplările din ultimele zile, inclusiv despre fetița lui Jeff. A zis:
— Sindrom Down. Aveam un mafiot prin zonă pe la mine, avea o fetiță tot așa.
— Cum era?
Și-a aprins o țigară.
— Chelsea, da, îmi amintesc cum o chema. Oh, era o frumusețe, de toată stima. Din păcate am folosit-o ca să-l dobor pe taică-su.
— Ce?
— Nu-mi ține mie predici, Jacko. Sunt polițai, nu-s un tip prea simpatic, doar de-aia suntem aici și-mi iau nasoale de la o pocită de chelneriță.

S-a uitat la ea. Tocmai se pregătea să-i aducă meniul dar, când i-a văzut fața, s-a răzgândit.

— Dacă un gunoi infect ca Bryson intra la mine-n casă și-mi băga femeia în sperieți, îl băgăm eu pe el în pământ.

Părea turbat. Îi apăruseră bale la colțurile gurii. A continuat:

— Anul trecut am avut un violator în serie în Clapham. Ăi de sus au folosit-o pe subalterna mea pe post de momeală. Idioții inconștienți au aruncat-o în groapa cu lei. Cel care trebuia s-o acopere a întârziat. Dar nu și eu.

— Ce s-a întâmplat?

— O trântise pe jos, îi rupsese pantalonii, îi ținea un cuțit la gât și urla înjurături. L-am smuls de pe ea și știi ce-a făcut?

— Nu.

— Mi-a râs în nas și a zis că oricum o să scape în șase luni și că o s-o reguleze atunci.

— Chiar ar fi… ieșit?

— Poate chiar mai repede.

— Și ce-ai făcut?

— L-am ajutat să cadă pe cuțit.

— Ce?

— M-ai auzit. N-ar trebui să ne mișcăm?

Am zis:

— Aruncă un ochi la masa din colț, de lângă ușă.

M-a ascultat.

Un bărbat îmbrăcat elegant, vizibil la ananghie, turna o poveste lacrimogenă unui cuplu de vârstă mijlocie. Cei doi ascultau cu atenție, sorbindu-i fiecare cuvințel. Keegan a întrebat:

— Care-i faza? Înșelătorie?

— Dacă și compătimirea poate fi înșelătorie, atunci da. Le povestește într-o engleză stricată, dar răspicată, cum și-a uitat borseta într-o cafenea de pe colț. Dar e necăjit, sunt multe cafenele și toate arată la fel. Avea acolo toate obiectele de valoare, bilet, pașaport, cărți de credit.

— Ce javră nenorocită. Îi merge?

— Normal, pe vremuri a fost polițist.

— Cineva ar trebui să-i dea vreo două.

— De ce? Ai de-a face cu mult-trâmbițata „infracțiune fără victime” în toată splendoarea ei. Nu le fură decât timp și sentimente de compătimire.

Am ieșit în stradă și am zis:

— Bryson are un apartament-studio lângă docuri.

Keegan rămăsese încă la sentimentele de compătimire.

— E o țară tare ciudată, iar tu, Jack, s-ar putea să fii cel mai ciudat cetățean al ei.

— Keegan, pe bune, să nu-mi zici că n-ai personaje ca el pe-acolo pe la tine!

— Cu zecile. În Londra, însă, cei ca el fac rost de adrese apoi, într-o zi liniștită, trec pe-acolo, o violează pe femeie și îi taie capul bărbatului.

— Chiar s-a întâmplat așa ceva?

— La un moment dat am avut un câine, Meyer Meyer. E numele unui personaj al lui Ed McBain, o javră. Am auzit că atrag puicuțele.

— Și a atras ceva?

— A atras numai bunăciuni. Eu am atras câinii, unii mai latră încă și-acum.

Am râs.

— Tot pe-atunci era în libertate un psihopat. În ziare l-au poreclit „Torța”. L-a stropit pe Meyer cu benzină și i-a dat foc.

— Iisuse!

— Îmi plăcea de bătrânul Meyer, era o companie plăcută.

— Ce i-ai făcut Torței?

— Nimic.

— Hai, Keegan, pe bune!

— Nu l-am prins nici până-n ziua de azi.

— A…

18.

„*Fiecare frântură de adevăr pe care am spus-o,*
am spus-o doar pe jumătate”.

Phyl Kennedy

Christopher McQuarrie, scenaristul filmului „Suspecți de serviciu”, care și-a început cariera de regizor cu filmul „Calea armelor”, a zis odată:

„Mi-a fost frică să-l angajez pe James Caan pentru că auzisem tot soiul de povești ciudate despre el. Apoi mă trezesc că primul lucru pe care mi-l spune e «*Nebunu’ dracului*!»

Bănuiesc că și el auzise tot soiul de povești ciudate despre mine”.

Îi spuneam cele de mai sus lui Keegan în timp ce ne apropiam de Merchants Road, la o aruncătură de băț de docuri. L-am întrebat:

— Cum procedăm?

A zâmbit sardonic și a zis:

— Cum trebuie.

A scos de undeva un rând de chei și am intrat pe ușa din față. Am urcat un etaj până la apartamentul 107. Keegan a folosit din nou cheile și am ajuns înăuntru. Prima impresie a fost un miros, de fapt o duhoare, de tămâie. Keegan a zis:

— Amicului nostru îi place să fumeze.

— Fumează tămâie?

— Hai, scoate copoiu’ din tine.

Am încercat.

Era o sufragerie imensă care arăta ca o groapă de gunoi. Covoare aruncate alandala pe jos, haine împrăștiate peste tot. Keegan a zis:

— Tipu’ nu-i prea ordonat.

Bucătăria era un dezastru. Cutii de carton de la *fast-food* tronau peste tot. O grămadă de vase era stivuită în chiuvetă. Keegan a poruncit:

— Tu ocupă-te de sufragerie, eu scotocesc în dormitor.

Am găsit un morman de reviste *Time Out*. Pe paginile cu gay erau urme de degete. Pe masă era *Gore Vidal* al lui Fred Kaplan. I-am comunicat asta lui Keegan și am adăugat:

— Rahat, e semnată!

— De Fred sau de Gore?

Am fost plăcut impresionat de întrebare. A ieșit din dormitor cu un teanc de reviste și a zis:

— Chestii sado-maso hardcore, gay, fetișuri și, favorita tuturor, durerea.

— Dar nu constituie o dovadă, nu?

— Se pune prea mult preț pe dovezi.

— Nu și la tribunal.

— Asta crezi tu. Nu te-ai uitat niciodată la *The Practice*?

Am scotocit mai departe, dar n-am mai găsit nimic. La plecare, am vârât cartea cu Vidal în buzunar. Keegan a zis:

— O să-i lipsească aia.

— Știu.

— Și iarba?

— Heroina ai luat-o tu?

— Putem să facem schimb dacă vrei.

19.

În seara aceea m-am apucat să-mi burdușesc biblioteca. Îi mai făcusem o vizită lui Charlie Byrne și plecasem încărcat de-acolo. Nu mă pricep la arhive și n-am nevoie să țin volumele în ordine alfabetică sau să le fac vreo altă sortare. Nu, îmi place să le amestec. Să-l pun pe Paul Theroux lângă Sf. Vitus. Asta chiar era o răutate. Pe Jim Thompson să-l așez în rând cu Pelecanos, pe Flann O'Brien cu Thomas Merton. În ultimele șase luni, citisem *House of Leaves, Heartbreaking Work of Staggering Genius* și îl descoperisem pe David Peace.

La îndemână aveam poemele Annei Sexton, *To Bedlam and Partways Back*. Altă scriitoare al cărei suicid și a cărei viață tulburată aruncau asupra mea umbre în care mă regăseam. Soneria a sunat. Coșarul aproape a căzut prin ușă. Avea un ochi vânăt, vânătăi pe față, costumul rupt și sânge în păr. A șchiopătat până la un scaun și a zis:

— Rogu-te, un whiskey, Jack Taylor.

I-am turnat unul dublu. L-a înghițit cu nesaț și i-am dat o țigară. Am zis:

— Te-ai bătut în costum?

— Asta n-a fost o provocare.

— A fost ceva deosebit?

— Ceva deosebit – da, poți să spui și-așa.

M-a țintuit cu ochii lui negri și m-a întrebat:

— Ce părere ai despre noi, căldărarii?

— Chiar trebuie să mă întrebi?

— Astăzi – da.

— Lucrez cu voi și mă bucur că o fac.

Ochii nu i s-au clintit.

— Și dacă am fi vecini, Jack Taylor, cum ar fi?

— Foarte animat.

A zâmbit scurt.

— Hai să vedem cât adevăr e în spusele tale.

— Nu mă crezi?

— Haide.

Duba era parcată pe alee. Caroseria era îndoită peste tot. Am întrebat:

— Iisuse, ce s-a întâmplat, au dat cu pietre-n tine sau ce?

— Exact.

A demarat. M-a întrebat:

— Știi ce e un loc pentru caravane?

— Sunt amenajate pentru clanuri, ca un soi de camping.

Asta l-a amuzat. A mormăit:

— *Camping*, cât de banal sună.

Cuvintele lăsau să se vadă de la o poștă atitudinea de superioritate. Am zis:

— Ascultă, Coșare, las-o mai moale cu tonu'. Orice s-a întâmplat, eu n-am nimic de-a face cu asta. Sunt de partea ta, sau ai uitat?

Amărăciunea i-a coborât din ochi până în gură, făcând să-i tremure buzele. S-a scărpinat și a zis:

— Tu faci parte din comunitatea așezată. Oricât de în afara legii te crezi, ești de-al lor.

N-am insistat, dar să mor de mi-a plăcut. Am scos o țigară. Coșarul a poruncit:

— Aprinde două.

Copilul din mine voia să zbiere:

„— Cumpără-ți!"

Le-am aprins și i-am întins una. A zis:

— Te-am jignit, Jack Taylor.

— Stai liniștit, amice.

S-a concentrat la drum. Nicotină s-a contopit cu norul de tensiune. A oprit la Dagan Heights și am coborât din mașină. A făcut semn cu capul spre vale și a zis:

— Uită-te.

În mare parte puteam să văd numai fum. Am zis:

— Focuri. E un incendiu natural. Și ce-i cu asta?

— Ăla e… *camping*-ul.

M-am uitat mai bine. Am văzut oameni care umblau năuci prin fum. Bărbații, împleticindu-se, cărau inutil apă de colo-colo în încercarea zadarnică de a stinge flăcările. Copiii, desculți, plângeau și se agățau de mamele lor. Nicio caravană nu rămăsese neatinsă. Cele care nu luaseră foc erau răsturnate sau înnegrite. Am întrebat:

— Garda unde e?

A pufnit disprețuitor și m-a întrebat:

— Te uiți la știri, nu?

— Da.

— Ai auzit ceva despre asta?

— Nu.

— Pentru că nu-i subiect de știri.

— Cine a făcut-o?

— Cetățenii respectabili și pioși.

M-am gândit la maică-mea și nu l-am contrazis. M-am uitat la părul lui, la hainele lui și am zis:

— Ai fost acolo.

— Da, dar am ajuns târziu. Nu că ar fi contat. I-am oprit pe doi indivizi înainte să-l castreze pe văr-miu.

— Parcă suntem în *Soldier Blue*.

— Parcă suntem în Irlanda zilelor noastre.

— Și-acum ce-o să faceți?

— O să reconstruim. Asta facem mereu.

— Nu știu ce să zic.

M-a bătut pe braț și a zis:

— Hai, te duc înapoi acasă.

— Să cobor și eu, să ajut cu ceva?

— Nicio persoană de la oraș n-o să fie primită cu bineție azi sau multe zile de-acum încolo.

Drumul de întoarcere l-am făcut în tăcere. Când am ajuns la casă, am zis:

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Am nevoie de un singur lucru, Jack Taylor.

— Spune.

— Găsește-l pe cel care-mi omoară neamul.

20.

„De care legi vă veți teme de veți dansa
fără ca vreun lanț de fier să vă împiedice?

Khalil Gibran, Profetul

Habar n-aveam cum să pun mâna pe Ronald Bryson. Cea mai atrăgătoare idee era să-l împușc. O dovadă, îmi trebuia o afurisită de dovadă. Bineînțeles, puteam să mă rog, dar nu mă așteptam la prea multe. Eram de părere că orice altceva în afară de credință avea să mă ajute să-i fac felul nenorocitului. Așa că am făcut ce-am făcut de fiecare dată când mă împotmolesc: am citit. N-aveți decât să ziceți că evadez. Eu zic că mă calmez. Cea mai recentă descoperire era Robert Irwin. Îmi bucura sufletul. A avut o carieră academică la Cambridge și o apetență sălbatică pentru droguri. Cu el chiar mi-ar fi plăcut să iau la rând *pub*-urile. Ce-ar fi putut să iasă prost? Cartea lui fenomenală și nebunească, *Satan Wants Me*, tocmai fusese reeditată. Acțiunea se desfășoară în Londra în 1967 și e dincolo de cuvinte. Fusesem captivat atât de tare că îl pusesem pe Vinny să-mi facă rost de *An Exquisite Corpse*, un volum despre suprarealism în 1930. Nu trebuie neapărat să fie citite în vestul Irlandei, cu o linie de cocaină și un pahar generos de Bushmills negru alături dar, Doamne, experiența e cu siguranță mai bogată!

Strategia mea ca să dau gata toate cele de mai sus era să-l recitesc pe James Sallis, mai ales romanele cu Lew Griffin – pe urmă aș fi fost în starea perfectă ca să îmbrățișez haosul. Telefonul a sunat. Am înghițit niște Bushmills și l-am ridicat.

— Jack!

— Laura?

Plângea și se chinuia să respire. Am zis:

— Încetișor, iubito, sunt aici. Spune-mi unde ești.

— Într-o cabină telefonică din Eyre Square.

— Nu te mișca, vin imediat.

Am găsit cabina și o Laura aproape înnebunită de frică. Când am deschis ușa, ea a tresărit. Am zis:

— E OK. Șșș.

Am legănat-o, iar o femeie de pe stradă s-a uitat la mine cu o privire otrăvită. Am zis:

— N-am fost eu.

— Asta zic toți!

Laura mi-a întins un pachet zdrobit. Avea pe el logo-ul de la Zhivago. A zis:

— Ți-am luat un cadou, Jack.

Asta aproape m-a ucis. Când sentimentul ăsta se combină cu furia, se obține un exploziv puternic. Am condus-o pe Laura până la o bancă. Un boschetar stătea tolănit într-un capăt al ei și fredona în surdină. Părea să fie o melodie a lui Britney Spears.

Ca să vezi!

Am întrebat:

— Ce-ai pățit, scumpo?

— Vorbeam cu Declan în Zhivago și l-am văzut pe bărbatul ăla.

— Care bărbat?

De parcă era greu de ghicit. A zis:

— Englezul care a fost la tine acasă.

— Bryson.

— M-a urmărit când am ieșit din magazin.

— Ar fi trebuit să-i zici lui Declan, l-ar fi luat la șuturi.

— Nu voiam să fac scandal.

Așa înflorește răul și se răspândește – pentru că oamenii de ispravă nu vor să facă scandal. A continuat:

— M-a speriat. Ajunsesem la Faller's când m-a prins din urmă. A zis „Nu te mai grăbi atâta! N-o să-ți fac rău. Vreau să-i dai ceva lui Jack al nostru, crezi că poți să faci asta?" I-am zis că pot și m-a scuipat în față.

Am curățat-o pe față, de parcă saliva ar mai fi fost acolo. Am văzut negru în fața ochilor. Am ajutat-o să se ridice și am zis:

— O să te duc la niște prieteni de-ai mei, bine?

S-a agățat de mine și m-a implorat:

— N-o să-l lași să-mi facă rău, nu-i așa, Jack?

— Îți garantez, scumpo.

Am dus-o la Nestor's. Jeff era ocupat cu barul, iar santinela era la locul ei obișnuit. Am ajutat-o pe Laura să se așeze pe taburetul meu și m-am dus la tejghea. Santinela a întrebat:

— Ai altă nevastă?

I-am zis lui Jeff:

— Fata a suferit un șoc. Poți să ai grijă de ea un pic?

A ridicat o sprânceană, dar a zis:

— O chem pe Cathy.

— Serena May ce face?

— E bine.

— Mă întorc în câteva minute.

Nebunia ardea în mine. Îmi venea să omor pe oricine.

Jeff a zis:

— Să nu faci vreo prostie.

— Asta ce-a mai fost?

Și-a ridicat mâinile de parcă s-ar fi predat și a zis:

— Hei, ia-o mai ușor, amice. Ar trebui să vezi cum arăți.

Am plecat.

Am gonit pe Forster Street. Mi-am auzit numele. N-am luat în seamă și am mers mai departe. Am simțit că sunt apucat de braț. M-am întors cu o mișcare violentă și am dat de Keegan. A zis:

— Mai ușor, omule!

— Du-te-n mă-ta!

Nu mi-a dat drumul. A zis:

— Nimeni nu mi-a mai zis așa ceva de mult timp, Jack.

— Îmi dai odată drumul la braț?

— Spune-mi ce-ai de gând să faci, Jack.

Am oftat prelung. Maică-mea ar fi fost mândră de mine. Am simțit cum o parte din furie se risipește. Aș fi vrut s-o trag înapoi în mine. Am zis:

— Mă duc să-i rup capu' dobitocului.

— Nu-i o chestie deșteaptă, Jack.

— Dă-le dracu' de chestii deștepte! Chiar tu ai zis că ai distruge pe oricine ți-ar atinge femeia!

A dat din cap.

— Dar nu cu martori. Lasă-mă să merg eu acolo, să văd care-i șpilu'. Tu stai pe-aici, fumează o țigară, revino-ți.

Avea sens, așa că am zis:

— Are sens.

— Bine, ne vedem mai târziu.

M-am uitat cum merge până pe bulevard și cotește spre azil. Chiar și de la distanță îți dădeai seama că avea o alură amenințătoare. Am încercat să nu mă gândesc la violența de care aș fi fost în stare. M-am așezat pe un zid scund, șezătoarea preferată a multor bețivi. Tăriile poștite pe-aici nu erau în sticle șmechere și nici nu se găseau în pub-uri simandicoase. Nu, era cancer la sticlă, care în sud-estul Londrei se cheamă „Jack" sau „Doamna Albă", alcool etilic de 100 de grade. Îl mai încercasem și eu din când în când.

Am schimbat macazul pe cărți. Tommy Kennedy zisese odată:

„Vor veni vremuri când singurul refugiu va fi în cărți. Atunci o să citești cu convingere, de parcă însăși viața ar depinde de asta".

Viața mea și, cu siguranță, sănătatea mea mintală își găsiseră adăpost în lectură de-a lungul a nenumărate zile negre. Mi-am promis să fac rost de James Sallis și de biografia lui Chester Himes pe care a scris-o. Recitisem toate cărțile lui David Gates. *Jernigan* era tabloul vieții mele dacă aș fi avut parte de educație organizată. Deodată am auzit:

— Jack!

M-am trezit din reverie și m-am uitat la Keegan. A întrebat:

— Doamne sfinte, Jack, unde plecasei?

— Eram aici.

— Nu și dacă mă luam după ochii tăi. Îți spun io, amice, tre' să te lași de bombonelele pentru nas. Îți prăjesc creierul.

— Mă gândeam la cărți.

— Poftim.

M-am ridicat și am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Și-a luat tălpășița, a lăsat o înștiințare.

— Băga-mi-aș!

Mai multe variante mi se învârteau cu furie în cap, dar nu reușeam să le leg între ele. Keegan a zis:

— M-a sunat patronul din Londra.

— Cine?

— Inspectorul-șef.

— Ce-a aflat?

— Omu' nostru a crescut în puf, în huzur în toată regula. A fost la o școală publică, toate rahaturile astea șmechere. E asistent social *bona fide* până-n măduva oaselor. Da' uite care-i faza: a colaborat cu cel puțin zece centre. Centre care se ocupau fie de alcoolici de pe stradă, fie de cei pe care binefăcătorii îi numesc „persoane marginalizate". De peste tot a plecat în condiții suspecte. Nu există acuzații propriu-zise, dar cu siguranță a tulburat apele. Da, bun, mai dispăreau oameni, cine dracu' ar fi observat? Apoi a făcut ce fac toți scelerații inteligenți: a emigrat.

Brusc am făcut legătura. Am zis:

— O urmărește pe Laura și o agresează cu bună știință pentru că își dă seama ce-o să facă ea mai departe. O să mă sune pe mine. Iar eu o să vin după el cu o falcă-n cer și una-n pământ, iar la mine-n casă n-o să fie nimeni.

Keegan a aprobat din cap și a zis:

— Hai să mergem.

— A plecat deja.

— Da' hai să vedem ce ți-a lăsat înainte să plece.

În drum spre casă, a zis:

— Jack, tu crezi că nu-i înțeleg pe irlandezi. Că fac băşcălie ieftină de voi.

Am început să protestez, dar nu m-a băgat în seamă.

— Doar pentru că-mi place vrăjeala nu înseamnă că sunt orb. Maică-mea era irlandeză, iar când fac copii în Anglia, irlandezii sunt mai irlandezi ca oriunde. Îi plăcea să spună „Te-am crescut? Nu te-am crescut, ai fost ținut la temperatura camerei, ca un borcan de gem". Poate că tu ai trăit în

atmosfera de aici, băieţaş, dar eu am fost marinat în ea. Ştiam ce-i aia crosă de *hurley* înainte să încep să merg. Când o folosea maică-mea, cu siguranţă nu puteam să merg. Aşa că fă-mi o favoare, amice, şi lasă-mă cu abureala asta celtică.

Am fost scutit de un răspuns pentru că am ajuns în faţa casei. Uşa era deschisă. Keegan a făcut:

— Hopa!

Şi a intrat primul. Mirosul ne-a lovit imediat. Un rahat imens trona în mijlocul bucătăriei. Toată vesela era spartă şi pereţii erau mânjiţi cu excremente. În sufragerie, cărţile noi erau făcute ferfeniţe, iar resturile erau trântite grămadă pe canapeaua tăiată şi puţind a urină. Keegan a zis:

— Mă apuc să fac curat.

Am urcat. Hainele mele noi erau făcute bucăţi şi îndesate în toaletă. Pe pernă era un bilet.

„Vrei să ne jucăm, Jack?”

Keegan a strigat:

— E de rău?

Cocaina dispăruse dar, mai îngrijorător, pistolul dispăruse şi el. Încă mă gândeam dacă să-i spun sau nu asta lui Keegan când telefonul a sunat. A zis:

— Răspund eu.

Bineînţeles, am auzit numai ce-a spus Keegan:

— Jack nu-i aici. O, ştiu cine eşti, Ronald. Cine sunt eu? Sergent Keegan de la poliţia din Londra, şi am un raport întreg despre tine, băieţaş. Mişto istoric ai. Foarte impresionant. Sper că te-ai şters la cur. Nu striga, Ron, fii cuminte. Pleci din ţară! Gândeşte-te la asta, amice: cândva, curând, o să te bată cineva pe umăr. Ia ghici cine. Avem ceva în comun… A, da, am un trecut foarte dubios. Eu sunt animalul care-i face pe ăia care citesc, ca şi tine, *The Guardian,* să aibă orgasm. Nu, nu, Ronald, nu-ţi face griji în legătură cu competenţa juridică, eu sigur n-o să-mi fac. O să te caci din nou în pantaloni şi de data asta îţi bag rahatu’ pe gât. Bineee, paaa! Mă bucur că am vorbit.

Am venit lângă Keegan când a închis şi l-am întrebat:

— Pleacă?

— Aşa zice el.

— Aveam un pistol aici. A dispărut.

— Nu-i nimic, i-l bag pe gât şi pe ăla.

— Nu cred c-o să plece chiar curând.

— Nici eu.

Keegan a zis c-o să caute în Pagini Aurii o firmă de curăţenie şi o să deretice casa. Mi-a zis:

— Du-te şi vezi-te cu mândra.

— Mersi, Keegan.

— Nu-i mare brânză. Eu asta fac, curăț rahaturi.

— Mă simt ciudat să-ți zic Keegan tot timpul. Cum te cheamă pe numele mic?

— Te simți ciudat! Mamă, ce aiurea! Las' că-ți trece.

21.

„*Toți insularii, indiferent de etnie, trăiesc cu un anume dor în suflet.*
E un gen de călătorie ținută în frâu de teama de lumea necunoscută.
Albii dezvoltă o estetică pe baza ei. Aceasta invocă traiul pe o insulă
ca pe o scuză pentru a sta acasă și a visa”.

John Starley, *The Angels Will Not Care*

La Roches se vindeau insigne. Aproape că trecusem de local când mi-am dat seama de nume. Am pus o bancnotă în cutie și am luat două insigne. Pe una am pus-o la rever, pe cealaltă am pus-o în buzunar. Când am ajuns la Nestor’s, Jeff se uita la *Sky News*. A zis:

— Au numărat din nou voturile, dar cred că iese Bush. Ori asta, ori intră la închisoare.

Santinela a întrebat:

— McGovern mai trăiește?

Nimeni n-a răspuns, așa că a adăugat:

— Mi-a plăcut Carter pentru chestia cu alunele.

Jeff a zis:

— Fata e bine. E sus cu Cathy și copilul.

Mi-a zărit sclipirea aurie de la rever și m-a întrebat:

— Ce-i cu insigna? Doar nu e de la *Pioneers*, nu?

M-am apropiat mai mult și l-am lăsat să se uite mai bine. Reprezenta două mâini ale căror degete abia se atingeau. A întrebat:

— Pentru ce e strângerea de fonduri?

Am tras aer adânc în piept, conștient că totul putea să ia o întorsătură foarte nasoală, și am zis:

— Asociația pentru ajutorarea persoanelor cu sindrom Down. E o societate obișnuită care…

M-am oprit. Vorbisem în cel mai prost mod cu putință. A spus:

— Îmi place.

Am scos din buzunar a doua insignă și am zis:

— Poftim.

A ținut-o în mână și a zis:

— Ai riscat.

— Doar mă știi, Jeff, trăiesc la limită.

Și-a prins-o de cămașă și a zis:

— Mulțam.

La etaj, toată lumea îmbrățișa copilul. Cathy se uita la ei cu o expresie minunată pe chip. Am întrebat:

— Ce mai face toată lumea?

Cathy a zâmbit și a zis:

— Excelent.

Am petrecut după-amiaza acolo. Am reușit să trag de câteva beri, nimic grav. M-aș fi băgat și într-o sticlă de whiskey, dar ceilalți m-ar fi ucis. Așa că am luat-o ușor. Cathy a făcut o tocană genială. Laura a întrebat:

— De unde știi să faci asta, ești englezoaică?

— Păi, am pus totul în oală… Carne și cartofi din belșug. Apoi era s-o ard, iar Jeff a zis… pune și *poitín*.

A pronunțat *poitín* ca o femeie din Connemara. În viața mea plină de frământări, foarte rar iau parte la o scenă domestică. Nu că n-aș vrea. Vreau, dar nu sunt pregătit pentru micile dovezi de mărinimie care te fac să ajungi acolo. Natura mea e una esențialmente egoistă, iar ca să participi la viața de familie trebuie să le faci loc și altora. De asemenea, învățasem la perfecție arta sabotajului. Ca să-l parafrazez pe Oscar, fiecare alcoolic distruge imaginea la care tânjește. Voiam să pot să mă îmbăt când voiam și să citesc până dimineața dacă așa aveam chef și nu eram în stare să renunț la asta doar de dragul companiei. Și totuși, tânjeam cu toată ființa să fiu altfel. Să fiu în sânul cald al unei familii și să nu mă complic. Dar în ziua aia am avut noroc. Realizam cât de mult mă bucuram de clipele alea. Slavă Domnului, privind în urmă, n-a trebuit să mă judec prea aspru. Furtunile, mereu anunțate în viitorul meu, nu mai păreau atât de amenințătoare. Când am plecat, Cathy, fără să-și dea seama, a rostit prohodul:

— Ar trebui să facem asta mai des.

În clipa aia am știut, limpede ca lumina zilei, că nu urma să mai repetăm vreodată scena. Conștientizarea realității a atenuat starea de bine, dar n-a distrus-o. Laura m-a prins de braț în timp ce mergeam spre Hidden Valley. M-a întrebat:

— Ți-a plăcut CD-ul?

Iisuse, uitasem complet de pachetul pe care mi-l dăduse cu forța. Îl îndesasem în haină și nici nu mă mai gândisem la el. Am zis:

— Am vrut să-l deschid când eram împreună.

— O, ce romantic ești, Jack!

Da, sigur. Am avertizat-o:

— Casa nu-i chiar în cea mai bună formă.

— A fost… el?

— Nu, au fost niște bădărani.

Casa era imaculată. Nici urmă de haos. Până și biblioteca era burdușită, chiar dacă volumele din ea păreau să fie toate

cele optzeci de romane ale lui McBain. Am zis:

— Wow!

— Jack, casa arată minunat!

— Chiar că.

Nu-mi venea să cred: Keegan umpluse la loc biblioteca. Asta m-a impresionat la culme. Urma să verific titlurile mai târziu. Bucuria apare atât de aleatoriu că trebuie s-o simți cu porția. Am zis:

— Hai să bem ceva!

— Hai să mergem în pat!

— Hai să le facem pe ambele!

Zis și făcut.

A fost bine. Începeam, fără îndoială, să mă descurc mai bine. N-aveam să fiu niciodată vreun amant pasional, dar cu siguranță mă străduiam. Ce-mi lipsea ca experiență compensam prin energie. Cum stăteam întinși în pat, am căutat în sacoșa de la Zhivago, m-am uitat la CD și am făcut:

— O, Doamne!

Ea s-a ridicat alarmată.

— Nu-ți place?

Era *Just Another Town* de Johnny Duhan. Am zis:

— Îmi place la nebunie, dar deschide un sertar cu amintiri pentru care nu știu dacă sunt pregătit.

În ’82 purtam încă uniforma de polițist și eram cu o fată din Bohermore. Doamne, am ascultat albumul ăla în neștire! O melodie, „Shot Down”, devenise ca aerul pentru mine. Fata mă întreba uneori: Azi avem o zi Johnny Duhan?”

Ba bine că nu. Mai multe decât ar putea să îndure orice om normal. În timpul anilor mei negri, eram la curent cu toate albumele lui Johnny. Pe măsură ce melodiile deveneau mai profunde, eu mă duceam tot mai în jos. Înainte să-mi dea papucii, fata îmi zisese:

„— Nu mă înțelege greșit, Jack, îmi plac și mie melodiile triste, dar tu… tu ai nevoie de ele”.

Știam că avea dreptate. Nu a existat nicio ocazie în care, ascultând o fanfară de jazz, să nu-mi vină să plâng. Ăsta da caz de psihanaliză. Mai târziu – mai târziu, adică peste câteva săptămâni –, când ascultam CD-ul iar Coșarul era la mine în bucătărie și a început „Just Another Town”, el a zis:

— Asta e prima oară când mi-am ascultat copilăria povestită într-un cântec.

l-am dat CD-ul, ce era să fac? În lunile îngrozitoare de întunecime sufletească care au venit după întâmplările astea, am fost și mi-am cumpărat din nou toată colecția Duhan. Numai Emmylou Harris mă mai tulbură la fel de tare.

Să ne întoarcem la momentul cu Laura. Am scuturat din cap de parcă asta mi-ar fi șters amintirile și i-am zis:

— N-ai fi putut să-mi iei ceva mai bun!

— Voiam să-ți cumpăr un CD cu Elvis. Îți place?

— Scumpo, eu sunt ăla care judecă oamenii în funcție de cum răspund la întrebarea asta.

Pe față i-a apărut un zâmbet superb. Acum îmi doresc să nu-i fi văzut niciodată fericirea. Abisul se deschide, iar eu mă arunc în el cu capul înainte. Ea a zis:

— Ți-am scris o poezie.

Nu știam cum să răspund, am mers pe:

— Scrii?

Încercând să nu-mi trădez uluiala din glas. Clătinând din cap, a zis:

— O, Doamne, nu! Asta e singura.

S-a întins după geantă, a scos o foaie de hârtie roz și mi-a înmânat-o solemn. Am despăturit-o străduindu-mă să-mi împietresc inima și repetându-mi la nesfârșit:

„Nu, n-o să mă emoționeze sub nicio formă”.

Am citit:

Iubirea care doare
de
Laura Nealon, Galway, Irlanda

Deja eram terminat complet, și mai trebuia să înfrunt și poezia propriu-zisă. M-am concentrat.

Iubirea mea am pierdut-o,
Iubirea din apus.
Tânjesc după noapte,
Noaptea care va să vie.

În pat mă voi întinde
Alături cu iubirea,
Tânjesc s-o ating,
Să privesc iubirea.

Lângă tine
Iubesc să respir,
Iubesc să ucid.
Alături de iubirea mea
Îmi doresc să mă întind.

Nu știu eu prea multe, dar am știut că aveam nevoie repede de tărie, tărie cu găleata. Am zis:

— E foarte bună.

— N-o să mai scriu, voiam doar să…

— Mulțumesc mult.

După un timp, m-a întrebat:

— Soția ta era foarte deșteaptă?

— Doar m-a părăsit, mai deșteaptă de-atât nu se poate!

Nu m-a luat în seamă și a zis:

— Cathy mi-a zis că soția ta a fost la facultate.

Cathy avea gura spartă. Am zis:

— Da.

— Ce-a vrut să facă?

Iisuse, sub influența poeziei era cât pe ce să răspund tăios. Am zis:

— Un doctorat în metafizică.

Și-a mușcat buza de jos și a zis:

— Nu știu ce înseamnă.

M-am muiat și am zis:

— Scumpo, prin locurile prin care am trecut și prin locurile prin care o să mai trec nu faci cu ea nici cât o ceapă degerată.

A cugetat puțin la răspunsul meu, apoi:

— Nici asta nu sunt sigură ce înseamnă, dar mă face să mă simt mai bine.

Somnul începea să mi se insinueze în corp. Am zis:

— Hai să ne odihnim, scumpo.

— OK, dar la job fac o grămadă de bani. Pot să-ți dau și ție.

Iisuse!

A plecat dimineața devreme. Am avut ceva ce se cheamă mahmureală sentimentală. O prefer oricând pe aia provocată de alcool. Măcar pe aia știu de unde s-o apuc. Un plic fusese îndesat pe sub ușă. L-am deschis cu băgare de seamă: un teanc întreg de bancnote mari. Un bilet:

Cred că nu mai aveai. Ai acum.

Coșarul.

Avea o caligrafie superbă. Parcă folosise o pană. Rahat, poate că asta și făcuse.

22.

Una dintre primele lecții pe care le înveți în Gardă e cum să recunoști oamenii duri. Nu înveți așa ceva din manual. Înveți pe stradă. Fiecare oraș are un anumit număr de duri în adevăratul sens al cuvântului. Brutali, neînduplecați, nemiloși. Spre deosebire de durii din *pub*-uri, ei nu fac tam-tam de ce sunt în stare. N-au nevoie. Li se citește în ochi. Cei pe care i-am întâlnit aveau în comun un lucru: o corectitudine de neclintit. Nu contează că era varianta lor de corectitudine – o respectau cu sfințenie. Bill Cassell. Nu că-i un nume dat dracului? Nimeni – repet, *nimeni* – nu făcea pe deșteptu' cu numele lui. Era un hibrid, cu mama care venea din Galway și tatăl care venea din Iad. Bill avea o reputație înspăimântătoare. Polițiștii se țineau departe de el. Fuseserăm colegi de școală. Ani întregi încasase nenumărate bătăi, până când crescuse și devenise el cel care dădea pumni. Fiecare profesor care-l lovise vreodată s-a pomenit că i se-ntoarce. În viitorul îndepărtat, nu în cel apropiat. Bill avea o răbdare nețărmurită.

Lângă docuri e un *pub* care se cheamă Sweeney's. E mic, întunecos și periculos. Cine se nimerește acolo din greșeală e scos afară. Plănuisem să dau o raită pe la Sweeney's. M-am dus la Dunnes și mi-am făcut de cap. În stil mare. Cumpărasem de atâta vreme de la magazinele de mâna a doua că am fost oripilat de prețurile adevărate. Dar mi-am băgat picioarele: aveam rezerve. Am dat iama în magazin ca un mini Haughey. Cu tupeu, ifose și gusturi îndoielnice. Patru pulovere, trei blugi, pantaloni de doc, tricouri albe și o jachetă sport. Vânzătoarea m-a întrebat:

— Aveți card de fidelitate?

— Ia ghici.

— E în fișa postului să întreb.

Habar n-aveam de ce mă luam de ea. Dacă lucrezi la Dunnes, și-așa îți încasezi porția cu vârf și îndesat. I-am dat o mică avere, i-am citit numele de pe ecuson și am zis:

— Faci o treabă pe cinste, Fiona.

— De unde știi tu?

— *Touché*! O s-ajungi departe.

Am dus țoalele acasă. Am stat să mă-ntreb: pentru o întâlnire cu un răufăcător, te îmbraci bine sau… prost? Am mers la compromis. Pulover bleumarin, blugi spălăciți și o haină de piele ca vai de mama ei. Dacă ăsta nu era un mesaj neclar, atunci chiar îmi irosisem timpul petrecut în Gardă. Am mutat insigna cu sindromul Down pe haina de piele. Arătam ca un handicapat care făcea reclamă la asigurări de sănătate

pentru persoane de peste cincizeci de ani. După ce l-am ascultat puțin pe Johnny Duhan eram gata de acțiune. Am pornit pe Shop Street. Am văzut-o pe maică-mea care se uita în vitrina de la Taffe's. Nu era nimic în ea, absolut nimic. Am mers mai departe. La brutăria Griffin's, m-am întâlnit cu agentul de pariuri pe care-l uscasem cândva de bani. Mirosul de pâine proaspătă era divin. Am zis:

— Ce mai faci?

A arătat pâinea cu degetul și a zis:

— Mi-am luat și eu mașină de frământat aluatul.

— Foarte bine.

— N-ai de gând să mă suni curând, nu?

— Nu plănuisem, nu.

— Vești bune, în sfârșit!

Un refugiat mi-a cerut să-i dau haina de piele. Am zis:

— Are valoare sentimentală.

— Nu-mi pasă, dă-mi-o!

Doamne sfinte!

Docurile sunt complet schimbate. Când eram mic, erau un tărâm fermecat, dar în care nu puteai pătrunde. Era, în egală măsură, pericol și ispită. Docherii erau bărbați vânjoși în adevăratul sens al cuvântului. Puteai să te pui cu oricine, numai cu ei nu. Avusesem norocul să-i cunosc pe cei mai buni. Zona fusese cotropită de apartamente de lux, hoteluri noi, institute de limbi străine și localuri de agrement. Poate că era un progres, dar sigur nu era o îmbunătățire. Sweeney's era o adevărată oază a vechiului Galway. Cred că dezvoltatorilor le fusese teamă să se apropie de patroni. Am deschis ușa și am tras adânc în piept mirosul de pește și nicotină. Zumzetul conversațiilor s-a oprit cât am fost măsurat cu privirea. Apoi, abia perceptibil, am auzit un oftat ușurat și toți s-au întors la discuțiile lor. Bill avea o masă lângă bar. Era singur.

Pentru un bărbat cu o reputație înspăimântătoare, avea o fizionomie foarte firavă. Acum încă și mai firavă. Pielea feței era întinsă de parcă stătea să se rupă, de parcă cineva aplicase un strat intermediar și uitase de cel final. Ochii lui, având aceeași culoare de granit dintotdeauna, erau adânciți în orbite. În față avea un pahar demodat, cu fresh de portocale. Sâmburii pluteau la suprafața lichidului. A zis:

— Jack.

— Bill.

— Ia loc.

Am luat.

De aproape arăta ca un bolnav de SIDA. I-a spus barmanului, fără să se miște:

— O bere pentru Jack.

Am întrebat:

— Se poate fuma?

A zâmbit sec și a zis:

— Normal.

Pe scrumieră era o reclamă la Capstan Mild. Am scos o țigară și am aprins Zippo-ul. Bill a întins o mână scheletică și m-a întrebat:

— Pot s-o văd și eu?

I-am dat-o. A cântărit-o în palmă și a zis:

— Greuță.

— Da.

— O vinzi?

— E luată cu împrumut.

— Ca orice altceva.

Berea a venit. Probabil că a fost una dintre cel mai bine turnate beri din câte am băut. Am zis:

— *Sláinte*!

Preț de o secundă cumplită era să zic:

„— Multă sănătate!”

Bill m-a lăsat să savurez prima înghițitură, apoi a zis:

— Ce vrei, Jack Taylor?

— Ajutor.

S-a holbat la sucul de portocale înainte să răspundă:

— Am auzit că le-ai copt-o fraților Tiernan.

— Sper că nu-s prieteni de-ai tăi.

— Dacă ar fi fost, n-am mai fi stat de vorbă.

Barmanul s-a aplecat spre noi și a zis:

— Te caută cineva la telefon.

— Nu acum.

Apoi către mine:

— Umbli prin oraș cu un copoi alături.

— Așa e.

— Iisuse, Jack, e englezoi!

— E jumate irlandez.

— Aiurea!

Când a rostit cuvântul, întregul lui trup firav s-a cutremurat. Am întrebat:

— Ești bolnav?

— Cancer la ficat.

— Doamne ferește!

— Să nu crezi că Dumnezeu a avut mare lucru de-a face cu asta. Mai degrabă reactorul de la Sellafield, măcar e din Anglia. La ce fel de ajutor te gândeai, Jack?

— O fată, Laura Nealon.

— Îi știu familia.

— Vreau să fie protejată.

— Cine mai umblă după ea în afară de tine?

— Un englezoi, îl cheamă Ronald Bryson, uneori lucrează la azilul Simon.

Bill clătina din cap.

— Ce ți-e și cu tine și englezii? Ani întregi ți-ai făcut planuri să pleci la Londra, numai despre asta vorbeai, iar acum Londra vine la tine.

— Ai și tu dreptate.

— OK, Jack, știi cum funcționează treaba, altfel n-ai fi venit. O să mă ocup de ce mă rogi. Dar nu trebuie să-ți reamintesc că brânza e pe bani.

— Ceea ce înseamnă că îți rămân dator.

— Exact.

— Ce vrei?

— Cine știe? O să te sun la un moment dat și o să-ți cer o favoare. Nu se negociază.

— Știu cum funcționează.

— Ține bine minte, Jack.

Întrevederea se încheiase. M-am ridicat și am întrebat:

— Mama ta ce mai face?

— E moartă, mulțumesc.

În 1987, într-un raport despre pregătirea agenților serviciului de eliberare condiționată, o comisie de pregătire din Gardă a conturat pentru prima oară filosofia polițistului modern. Cetățeanul se aștepta de la agenții de poliție

> *Să aibă înțelepciunea lui Solomon, curajul lui David, puterea lui Samson, răbdarea lui Iov, știința de a conduce a lui Moise, milostenia bunului samaritean, pregătirea strategică a lui Alexandru cel Mare, credința lui Daniel, flerul diplomatic al lui Lincoln, toleranța tâmplarului din Nazaret și, în cele din urmă, o cunoaștere amănunțită a fiecărui domeniu al științelor naturale, biografice și sociale*.

Dacă un individ avea toate astea, avea șanse să ajungă un polițist mediocru.

Fragmente din raport mi s-au rătăcit prin vise, și am dormit până a doua zi după-amiază. Eram năuc de-a binelea. Toate întâmplările din zilele trecute își găsiseră un glas comun și strigau:

„— Ajunge!”

Le lăsasem mesaje lui Keegan, Laurei și Coșarului. Lui Keegan ca să-i spun „Mulțumesc”. Laurei ca să-i spun „Hai la dans”. Coșarului ca să-i spun „Aproape i-am dat de cap”. Cele trei mesaje conțineau doar două minciuni. Lipsit de cocaină,

mă culcasem după un whiskey fiert și după ce răsfoisem una dintre cărțile aduse de Keegan. *Kiss Tomorrow Goodbye* de Horace McCoy, un *noir* clasic, cu toate că McCoy e cunoscut cel mai bine pentru *Și caii se împușcă, nu-i așa*? Adormisem pe la jumătatea băuturii. Măcar nu făceam alt rău decât că ardeam becul.

Am stat mult sub duș și m-am învigorat. Am aruncat o privire în oglindă. Era momentul să-mi tund barba, lucru pe care l-am reușit fără să tremur, un progres cam neconvingător. M-am îmbrăcat cu un pulover curat, blugi noi. Arătam mișto. Am coborât și am găsit un plic. Am recunoscut scrisul lui Kiki. Era destul de greu, deci urma să fie cuprinzător. Mai întâi să-mi fac o cafea. Mă simțeam bine dar nu eram prost. Două felii de pâine prăjită cu bucăți de bacon încinse. Sau fâșii, după cum îi zisesem lui Keegan. Am lăsat mâncarea deoparte, mi-am turnat încă o cafea, am aprins o țigară și am simțit parfumul lui Kiki. Am deschis plicul.

Dragă Jack.

Cuvântul „metafizică” este interpretat diferit de indivizi diferiți. Unora le stârnește aversiune, pentru că, pentru ei, termenul se referă la speculații vagi, afirmații imposibil de verificat și încălcarea limitelor rațiunii, ceea ce e mult mai apropiat de poezie decât de vorbire. Alții văd în metafizică exact opusul, și anume încăpățânarea de a te strădui să gândești lucid și coerent. Oare ți-ar fi de folos, Jack, să afli originea cuvântului? Printre operele lui Aristotel se numără și câteva tratate scurte care se ocupă de ceea ce el numește „prima filosofie”. Au fost adunate într-o lucrare care conține zece cărți și pe care se presupune că Andronicus din Rhodos, în ediția lui a operelor lui Aristotel, a numit-o „La Meta Physic”, din pricina locului pe care-l ocupau, după tratatele de fizică.

E suficient de limpede, Jack?

Asta, însă, să-ți fie limpede: divorțez.

Kiki

La radio, Seamus Heaney spune că Irlanda e șic. Keegan ar fi de acord, cu toate că descrierea lui ar fi ceva mai colorată.

23.

Am primit un caz nou!

Îmi beam cafeaua în Nestor’s când un bărbat s-a apropiat de mine.

— D-le Taylor, pot să vă deranjez o clipă?

— Sigur, spune-mi Jack.

Iarăși accent britanic. Speram să nu afle Bill. Era cam de vârsta mea, avea un aer de contabil, un început de chelie vizibil și o față care aproape că reușea să fie interesantă. Purta blugi și o geacă din același material. A zis:

— Eu sunt Michael Tate. Poate ai auzit de mine.

— Nu.

— Sau de GSF?

— Nup.

A părut foarte descumpănit, așa că am zis:

— Ce înseamnă?

— Fundația pentru Lebede din Galway.

— Aha.

— E o muncă strict voluntară. Ne îngrijim de lebede.

— Excelent.

— Ați citit *Galway Advertiser* de curând?

— Nu foarte atent, nu.

— Cineva decapitează lebedele.

— Doamne ferește!

— Polițiștii n-au timp să pornească o anchetă. Am auzit că dumneavoastră obțineți rezultate.

— Nu știu. Eu…

— Șapte lebede în două săptămâni. O să vă plătim, firește.

— Unde și când se întâmplă asta?

— La primele ore ale dimineții, în bazinul Claddagh.

— Strânge câțiva membri ai Fundației și stați de pază tot timpul.

S-a uitat la pantofii din picioare, pantofi de golf maronii de la Dunnes. Mă gândisem și eu să cumpăr același model cu ocazia vizitei pe care le-o făcusem de curând. A zis:

— Cei mai mulți membri nu mai sunt la prima tinerețe, domnule Taylor. Chiar dacă v-am urma sfatul, persoana care face acest carnagiu… Vreau să spun, n-am avea nicio șansă în fața unui astfel de individ… sau mai rău, unei astfel de găști.

— Când a avut loc cel mai recent atac?

— În urmă cu o săptămână. În general sunt la distanță de o săptămână.

— OK, hai că-ncerc.

S-a ridicat și mi-a întins un plic.

— Sper că e îndeajuns.

După ce a plecat, am deschis plicul. Înăuntru era o singură bancnotă de douăzeci de lire. Îmi venea să strig în gura mare:

„— Fac cinste la toată lumea!”

Nu m-am apucat de caz chiar în seara aceea. Aproape că mi-a trecut prin gând să-mi cumpăr echipament termic și să mă duc la Claddagh la primele ore ale dimineții, însă doar mi-a trecut. Laura a trebuit să anuleze întâlnirea. Mă întrebase:

— Jack, putem, te rog, să ne vedem altcândva?

— Sigur.

În cartea lui John Straley scrie așa:

> *În universul meu există băutori și dansatori. Iar cele două categorii n-ar trebui să se amestece vreodată. Eu am fost mereu de partea băutorilor, niște introvertiți autoconștienți care fac băşcălie de muzică și, în același timp, își bat joc de dansatori. Fac asta pentru că sunt măcinați de invidie*.

Ca de obicei, planul era falimentar. Iată planul: mă duc într-un *pub* liniștit, beau ceva în liniște și plec în liniște spre casă. Cum să nu! De curând, mahmurelile fuseseră suportabile. Doar puțină greață și senzație de fragilitate. De data asta, răfuiala a fost feroce. Mi-am venit în simțiri pe podeaua din bucătărie. Pe masă era o jumătate dintr-un pui verde. Am vomitat atunci și acolo, apoi m-am târât cu chiu cu vai prin ce mai rămăsese din orele dimineții. Orice am încercat să înghit – ceai, pâine prăjită, apă – am dat imediat afară. Nu mă simțeam bine. Ca să vă dați seama cât de rău îmi era: în cap îmi tot suna o melodie, „Bend It” de Dave Dee, Dozy, Beaky, Mitch și Tich. Îmi aminteam că fuseseră la *Top of the Pops* în anii ’60, cu Davy care plesnea dintr-un bici pentru tauri: încă mai aud cum șuiera pielea netăbăcită.

M-am îndreptat spre Nestor’s și, din fericire, n-am dat ochii cu nimeni. Abia eram în stare să-mi port haina, darămite o conversație. Jeff făcea inventarul. Am întrebat:

— Înainte să începi, spune-mi, unde-am fost aseară?

A clătinat din cap și am zis:

— Și asta ce înseamnă, mă rog?

— Te duci pe apa sâmbetei, Jack.

Puteam să intru în el, dar aveam nevoie de leac, l-am întrebat:

— Hai să sărim peste predică și să-mi dai o bere.

N-am vorbit după aceea. Eu mi-am luat băutura, iar el și-a făcut de lucru în bar. Luasem o gură zdravănă din bere și îmi

aprinsesem o țigară când ușa s-a deschis. Michael Tate a dat buzna înăuntru, ținând în mână un sac de gunoi. A strigat:

— Stai și te-mbeți!

— La ce avere mi-ai dat, trebuia să sărbătoresc!

A părut gata să mă atace și a zis:

— E-adevărat ce se spune despre tine, nu ești decât un bețivan!

— Iată un cuvânt pe care nu-l aud prea des.

Era atât de furios că nu-și găsea cuvintele. Până la urmă a mers cu:

— Ești jalnic!

Am hotărât să încerc să-l calmez și am zis:

— Vezi c-o să te-mbolnăvești de nervi! O să mă ocup de lebede.

— Ești drăguț să-mi spui…

A ridicat sacul de gunoi.

— … cum o să te ocupi de asta?

L-a aruncat în mine.

Sacul s-a deschis și am fost acoperit din cap până-n picioare de sânge, mațe și bucăți de lebădă. Am sărit de pe scaun și am făcut:

— Iisuse!

L-am auzit pe Jeff cum a făcut:

— Alo!

Tate s-a întors pe călcâie și a ieșit. Jeff s-a uitat la mizeria făcută și a zis:

— O, Doamne!

Am încercat s-o dau pe glumă, cu toate că eram absolut îngrozit, și am zis:

— Se pare că nu tre’ să-mi mai iau de lucru acasă!

24.

Oțel chirurgical.
Undeva înăuntrul meu,
Un bloc de gheață
Îmi ține de răcoare,
Îmi ține mințile acasă.
Moarte prețioasă conturată de diamant,
Oțel dur care sclipește în
Cotloane întunecate,
Ciobind sticlă care,
Roșie și albastră,
Îmi intră în sânge
Și mi se repede spre
Inimă. Oțel chirurgical
Care extirpă trecutul.

Dolores Duggan

M-am întâlnit cu Keegan ceva mai târziu. Jinduiam să fiu în compania cuiva care nu mă judeca. A trebuit să-mi arunc hainele. Îmi schimbam vestimentația mai ceva ca Elton John. Am stat o oră sub duș, încercând să-mi scot mirosul de sânge din trup. Pe vremuri, ca toți locuitorii din Galway, hrăneam lebedele. Face parte din moștenirea noastră culturală. Bineînțeles, ca toate părțile cele mai frumoase ale vieții mele, dispăruse demult. Acum mi se părea foarte improbabil să pot relua obiceiul. În *Stone Junction*, Jim Dodge zice așa:

> *Nu știu nici pe dracu'. Asta înseamnă că sunt în sfârșit sănătos la cap – un moment excelent s-o iau razna din nou*.

Ce să mai zic!

De curând, lângă Hidden Valley se deschiseseră un Lidl și un Argos și, bineînțeles, obligatoriile apartamente de lux. M-am întâlnit cu vecinul meu, care împingea un cărucior ticsit cu bunătățuri cumpărate din ambele magazine. Am zis:

— Îți ajung și peste iarnă!

— Asta dacă nu mănânc timp de șase luni!

S-a holbat la clădirile noi și a zis:

— În sfârșit mi-am dat seama care e diferența dintre „locuință" și „apartament".

Ei, pe asta chiar voiam s-o aud. Am zis:

— Zău?

— Da: dacă primești ceva de la corporație, se cheamă „locuință”. Dacă îți cumperi ceva, se cheamă „apartament”.

— Mi se pare corect.

— Vrei să-ți zic un banc?

— Ăăă…

— Un tip intră într-o bibliotecă și cere cu glas tare un hamburger și cartofi prăjiți. Tipa de la birou îi spune „Asta e o bibliotecă”.

Știam poanta. Dar în Irlanda niciodată, dar niciodată, nu strici anecdota. El începuse deja să râdă. Am zis:

— Și?

— Tipul șoptește: „Un hamburger și cartofi prăjiți, vă rog!”

Era foarte posibil să apuce să mai spună bancul de încă șase ori în aceeași zi și să fie la fel de încântat de fiecare dată. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am întors acasă. Englezii spun bancuri cu un amestec de părere de rău și cruzime. Nu le place atât râsul, cât deriziunea. Kiki mă întrebase odată despre bancurile cu irlandezi, despre apetența englezilor pentru ele și despre inexistența celor făcute de irlandezi pe seama englezilor.

— Ei râd de ce le frică. Nouă, pe de altă parte, nu ne e frică de ei.

Rămăsese uluită și mă întrebase:

— Englezilor le e frică de irlandezi?

— Și pe bună dreptate!

Stabilisem să mă întâlnesc cu Keegan în Garavan’s. Măcar să fie clasic, dacă nu scandalos. Purta o jachetă de fâș verde, pulover Aran împletit și o bască de tweed. M-a întrebat:

— Ce părere ai?

— Synge.[9]

— Care sânge?

— *The Playboy of the Western World*.

— Am fost pe insulele Aran.

— Nu mă-nnebuni!

— Alo, barman, două halbe de neagră!

Când a dat comanda, a răcnit. Apoi mi-a zis:

— Mă cunoaște lumea pe-aici.

— Nu mă-ndoiesc.

Cu o mișcare dibace și-a scos basca și a zis:

— Citește asta.

— Basca?

— Are un mesaj înăuntru.

Mesajul zicea așa: „Multă sănătate tuturor celor care mă poartă”. Berile au sosit și ne-am apucat să ne răfuim cu ele. Apoi a zis:

— Am învățat un cuvânt nou.

— Ai de gând să mi-l spui și mie?
— *Zguduit*.
— Un cuvințel util.
— Ei bine, Jack, tu arăți zguduit.
— Mersi.
I-am povestit despre lebede. M-a întrebat:
— Cât te-a plătit?
— Douăj' de lire.
— Ce?! Te plătea pe cap de lebădă?
— Am dat cu oiștea-n gard, Keegan.
— Păi… repară gardul.
— O să-ncerc.
O vreme a tăcut. Un Keegan tăcut e îngrijorător. Am zis:
— Nu mai face pe silențiosu' cu mine!
— Am găsit o soluție pentru chestia cu țiganii.
— Căldărari, nu țigani.
— Ce contează? Bagă-l în rahat.
— Să-i înscenez ceva?
— Normal Iei niște chestii personale de la victime, le dosești acasă la el și gata, a pus-o.
Am clătinat din cap. El a zis:
— Haide, Jack, tipul e un gunoi, clar e rău. Scapă de mizeria de pe străzi.
— Nu, nu pot.
— Ești sigur că ai fost polițist? OK, o s-o fac eu în locul tău. Amicul tău, Coșarul, o să fie de acord.
— N-o să fie.
— Ce?
— Are integritate.
Keegan a făcut o grimasă dezgustată și a zis:
— Uite alt cuvânt pe care l-am învățat: *aiurea*.
După al treilea pahar mi-a zis:
— Am plecat.
— În club?
— Nu, adică mă întorc în Londra.
— Când?
— Mâine dimineață.
— Ah.
— În joc e slujba mea. Și-așa am întârziat o săptămână.
— Nu pleca.
— E tot ce am, Jack. Fără ea sunt nimic.
Îl înțelegeam perfect. Pentru mine trecuseră atâția ani și încă mă agățam de figura mea de polițist. Era singurul meu aspect acceptabil social. Era și singurul motiv pentru care păstram încă paltonul de serviciu. Vorba cântecului: „*I, I who have nothing*".

A băgat mâna în haină și a zis:

— O să ai nevoie de ceva pentru treaba cu lebedele.

Mi-a pus un obiect în palmă. Am dat să mă uit, dar a zis:

— Nu aici. Pune-l în buzunar.

L-am pus și am întrebat:

— Ce naiba e?

— O armă cu electroșocuri.

— Parcă ar fi un dispozitiv de paralizat vacile.

— E la fel, doar că are încărcătură electrică ceva mai mare.

— Nu-s ilegale?

— Normal că sunt, și așa și trebuie.

Nu credeam că-l cumpărase din Galway și am zis:

— Doar n-ai trecut cu ăsta prin aeroportul din Dublin?

Și-a golit paharul, mi-a aruncat o privire dură și a zis:

— Tu vorbești, care ai trecut cu cocaină!

Am rămas cu gura căscată și am întrebat:

— De unde știi?

— Sunt polițai, ai uitat? Ești vizibil dependent, deci e logic s-o fi făcut.

— Nu mi-ai zis niciodată nimic.

— Hei, e treaba ta, așa țăcănită cum e. Dar crede-mă pe cuvânt, Jack: rahatu' ăla te doboară.

— Mersi pentru pont. Cum merge drăcia asta cu electroșocuri?

— Îndrepți spre țintă și apeși.

— E eficient?

A râs demonic. Mai multe capete s-au întors. A zis:

— O, da!

Un gând m-a fulgerat. Am întrebat:

— Stai așa, doar nu plănuiseși de la bun început să mi-l dai mie, nu?

— Nu.

— Iisuse, adică îl ai la tine așa, de chestie?

— Care-i ideea, Jack?

— Ești în Galway. Peste ce naiba credeai că dai?

— E orașul tău, băiețaș, unde lebedele sunt decapitate și țiganii sunt uciși. Așa că spune-mi tu peste ce credeam că dau.

Nu aveam răspuns la asta, așa că am întrebat:

— Ce altceva mai cari cu tine?

A zâmbit cu gura până la urechi și a zis:

— O, chiar nu cred că vrei să știi!

Avea dreptate.

M-am oferit să-l conduc, dar nici nu voia să audă. A zis:

— Nu, nu-mi place să-mi iau rămas-bun.

La sfârșitul serii eram în fața la Jury's. Nu voiam să-l las să plece. A zis:

— Jack, ai o privire de am senzația că o să mă îmbrățișezi sau ceva.

— Crezi că aș face asta?

— Ești irlandez, așa că orice e posibil.

Voiam să-i zic „O să-mi fie dor de tine” sau ceva cu oarecare încărcătură emoțională. M-am mulțumit cu „Ai grijă de tine”. Și el era cât pe ce să fie mișcat, dar apoi mi-a dat un pumn prietenesc și a zis:

— Fii pe față, Jack.

Și a dispărut. M-a năpădit o senzație puternică de pierdere. Am cotit pe Quay Street și am început să mă plimb. Era patru după-amiaza și strada era animată. O trupă africană bătea ca toți dracii în niște bongo, iar mai încolo un *new-ager* se prefăcea că ciupește corzile unei chitare invizibile. Mi-a atras privirea. Am zis:

— Mișto riff.

— E pentru Oasis, omule, sunt terminați!

Ajunsesem la Kenny’s când doi polițiști s-au apropiat de mine. Am salutat din cap, iar unul dintre ei a zis:

— Scoate tot ce ai în buzunare.

— Ce?

— Deranjezi liniștea publică.

— Cred că glumești! Ai acolo Națiunile Unite ale Muzicii și te iei de mine?

Al doilea a făcut un pas rapid în jurul meu. M-au țintuit. M-am gândit la arma cu electroșocuri pe care o aveam în buzunar și mi-am zis: „Am pus-o”.

Primul s-a aplecat în față până aproape de mine și a zis:

— Inspectorul-șef Clancy zice să ai grijă ce faci.

Apoi m-a lovit în rinichi, cu genul de pumn pe care îl dădusem și eu cândva. E o nenorocire. Te lasă lat. Nici nu mai poți să respiri de durere. În timp ce se îndepărtau agale îmi venea să strig: „Asta-i tot ce puteți?”

Dar n-am reușit să articulez cuvintele.

A doua zi de dimineață, mi-am examinat vânătaia în oglindă. Arăta de parcă un cal îmi trăsese o copită. Trecuse mai mult de o săptămână de când nu mai prizasem cocaină și aveam nervii întinși la maximum. Mai pune la socoteală și mahmureala și deja eram la o aruncătură de băț de morgă. Am auzit cum un colet e împins înăuntru. Era un plic capitonat. Numele meu fusese bătut la calculator, deci scrisul nu-mi spunea nimic. Timbrul era din Belfast. M-am dus la masă și l-am desfăcut încet. Apoi, ținându-l de partea nedesfăcută, l-am scuturat. Pe masă a căzut o mână. M-am împleticit până la chiuvetă. Simțeam că-mi venea să vărs. Am încercat să mă adun, în timp ce inima îmi bubuia de să-mi spargă pieptul. M-

am uitat din nou la mână, apoi m-am apropiat. Era din plastic. Pe un bilet din palmă scria:

Ai nevoie de-o mână de ajutor, Jack?

Coșarul a sosit pe la prânz și a zis:

— Ce-ai pățit?

— Garda.

— Acum știi cum e.

Cumpărase niște sandviciuri și adusese un termos cu ceai. Am zis:

— Am ceai și aici.

— Pliculețele de ceai sunt un rahat.

A despăturit sandviciurile și a zis:

— Rubarbă.

— În pâine? Glumești, nu?

— Încearcă-le, o să fii surprins.

— Aș fi de-a dreptul uluit! Nu, mersi.

A mâncat două sandviciuri, de fapt le-a înfulecat. Am zis:

— Bryson a dispărut.

— Spune-mi cum arată.

I l-am descris. A zis:

— Îl găsim noi.

— Cum?

— Clanurile sunt împrăștiate pretutindeni.

— Ar putea fi în Anglia.

— Suntem mai mulți acolo decât aici.

— Dar dacă n-a comis el crimele?

— De ce a fugit?

— Ai și tu dreptate.

Coșarul s-a ridicat în picioare și m-a întrebat:

— Ce mai face prietenul tău englez?

— A plecat.

— Ciudați oameni mai ții în preajmă, Jack Taylor.

Dacă există vreo replică la așa ceva, eu n-o aveam. După ce a plecat, am încercat să citesc:

„Vântul a dus cu el musculițele de vară. Dumnezeu îi uitase pe ai săi”.

Din Nelson Algren, *The Man with the Golden Arm*.

Telefonul a sunat.

— Da.

— Jack, sunt Cathy.

— Bună, Cathy.

— Jeff a dispărut.

— A dispărut? Unde?

— Bea.

— Oh.

— Știai că n-a pus gura pe pahar de douăzeci de ani?

— Nu.
— Îl găsești?
— Da.
— Promite-mi, Jack.
— Îți promit.
Raymond Chandler, în eseul „Simpla artă a crimei”, a zis că detectivul modern

> *Este un om relativ sărac, fiindcă altfel n-ar mai fi deloc detectiv. Este un om obișnuit, fiindcă altfel nu s-ar amesteca printre oamenii obișnuiți. Nu va accepta niciodată banii cuiva în mod necinstit și nici obrăznicia cuiva fără să se răzbune așa cum se cuvine și fără pic de patimă. Este un bărbat singuratic, iar unica lui mândrie este să îl tratezi ca pe un om mândru dacă nu vrei să-ți pară rău. Dacă ar exista mai mulți asemenea lui, lumea ar fi un loc unde ai putea să trăiești în siguranță, fără să devină însă prea plicticoasă ca să mai merite să trăiești în ea.*[10]

Cuvintele astea îmi răsunau în urechi când am plecat să-l găsesc pe Jeff. M-am dus la Nestor’s. La tejghea era un individ pe care nu-l mai văzusem vreodată. Am întrebat de Cathy și mi-a zis:
— Tu ești Taylor?
— Da.
— Urcă, te așteaptă.
Arăta groaznic, era desfigurată de atâta plâns. Am îmbrățișat-o și am zis:
— O să fie bine, o să dau de el.
— Jack, dacă pățește ceva…
— N-o să pățească. Unde s-ar putea duce?
— Nu știu, nu l-am prins în perioada în care bea. Măcar nu și-a luat motocicleta.
Motocicleta era o Harley. Jeff îmi povestise despre cele două pasiuni ale lui, motocicletele și poezia. Îmi arătase animalul și zisese:
„— E făcută pe comandă, cu suspensia spate ascunsă”.
Dădusem din cap cu subînțeles, ca și cum ar fi însemnat ceva pentru mine.
Am ajutat-o pe Cathy să se așeze și am întrebat-o:
— Ce l-a stârnit?
— Oamenii ne-au tot compătimit pentru copilul nostru cu probleme.
— Doamne sfinte!

— L-am dezamăgit, nu-i așa, Jack?

Nu eram bun la așa ceva, dar trebuia să încerc. Am zis:

— O iubește pe fetița asta și te iubește pe tine.

— Atunci de ce s-a apucat să bea?

Nu știam, așa că am zis:

— Nu știu.

Tot ce-mi doream era să dorm șase luni și să mă trezesc cu niște vești bune. Am întrebat:

— Cine-i tipu' de la bar?

— E de la o agenție.

— Dacă ai nevoie, pot să fac și eu o tură.

Mi-a aruncat o privire care m-a făcut să zic:

— Bun, mă duc să-l caut.

— Spune-i că-l iubesc.

— Știe asta.

— Chiar știe?

Turna cu găleata. De parcă avea ceva cu mine. Mi-am strâns mai tare paltonul și mi-am zis: „Trimiți un bețiv să găsească alt bețiv".

Avea sens.

Întâi am luat la rând suspecții cei mai probabili. Am decis să beau un pahar la fiecare două *pub*-uri. Dacă nu-l găseam după zece *pub*-uri, în punctul ăla deja nu mi-ar mai fi păsat. Ăsta era planul, oricât de groaznic sună. În realitate, am trecut prin cinci *pub*-uri fără să beau nicio picătură, supliciu prin care n-ar trebui să treacă nimeni. Erau sclipicioase, zgomotoase, scumpe și ostile. Mi-am croit drum printre cei care stăteau mărturie pentru prosperitatea tigrului celtic. Banii îi ajutaseră să cumpere o atitudine cu totul nouă, de mercenari grobieni. Brusc, mi-am dat seama că Jeff n-ar pierde nici măcar o clipă într-un loc din ăsta. Fusese muzician, așa că după aceea am luat la rând toate localurile cu muzică. Toate se laudă cu „*Craig agus Ceol*". În traducere liberă, înseamnă „taxă suplimentară". Ca să sublinieze ideea, la uși stăteau paznici cu microfoane. Am zis:

— Nu stau mult.

Cel mai mare dintre ei a rânjit la amicul lui și a zis:

— Să fii sigur.

Nici urmă de Jeff.

Mi-am zis: „Gândește! Ai fost polițai, ar trebui să fii detectiv privat, unde-ar merge? Despre ce *pub* ar fi putut să audă cel mai des? Bingo! Da".

Grogan's, fostul meu bârlog. Practic locuiam acolo pe vremea în care fusese al lui Sean. Apoi el a fost ucis și cretinu' de fiu-su a preluat conducerea. Nu mai eram binevenit. Când am intrat pe ușă, nu m-am simțit ca acasă. Fusese renovat.

Locul, care cândva fusese plin de atmosferă, devenise acum doar o bucată de gunoi din plastic ca oricare alta. Mai rău, avea și muzichie. O casetă din aia ori cu Karen Carpenter, ori cu Bay City Rollers, ori cu Ronan Keating cântându-le melodiile primilor doi. Jeff era într-un colț, cu un pahar de whiskey și o halbă de bere pe masă în fața lui. M-am dus lângă el și am zis:

— Hei.

— Ce te-a ținut atâta?

— Am greșit drumul.

A zâmbit scurt și a zis:

— Ca toată lumea.

Fiul lui Sean nu era pe-acolo, așa că am cerut o bere. Jeff a zis că vrea un Paddy dublu. N-am comentat. Când m-am așezat, m-a întrebat:

— Ai o țigară?

Normal că voiam să zic „Te-ai reapucat de fumat!”, dar era deja redundant. I-am dat un foc. A zis:

— Wow, au un gust de rahat.

— De ce facem asta? Doar nu crezi că ne place, nu?

A dat whiskey-ul peste cap, a așteptat o clipă, apoi a zis:

— Ai de gând să-mi ții o predică?

— Eu? Mă-ndoiesc.

— Bun. Ai auzit vreodată de Phil Ochs?

— Ăăă… nu.

— Cântăreț de folk de la începutul anilor ’60. Era idolatrizat în Greenwich Village, era mai mare decât Dylan. Apoi s-a rătăcit, s-a cufundat în alcoolism. A ajuns să doarmă în camera boilerului de la Chelsea Hotel, unde Leonard Cohen i-o punea la etaj lui Janis Joplin. În final, Ochs s-a spânzurat în baia din casa surorii lui.

Habar n-aveam unde bătea cu asta, așa că l-am întrebat:

— Iar din asta ce trebuie să înțeleg eu, mai exact?

— A compus trei cântece mari, „An Evening with Salvador Allende”, „Crucifixion” și „Changes”. Doamne, aveau de toate: umor, politică, compasiune… Știi câte cântece mari am compus eu?

— Nu.

— Niciunul.

Am lăsat asta să plutească în aer, apoi a zis:

— O femeie mi-a zis ieri în timp ce făcea semn cu capul spre fetiță: „Le place muzica”. De parcă ar fi în pizda mă-sii niște nenorocite de animale de casă.

Jeff nu înjura niciodată, absolut niciodată. A continuat:

— Alta a zis: „Aduc o mare binecuvântare casei”. Iar de departe preferata mea: „Copiii sunt numai iubire”. Doamne

sfinte, mie nu-mi iese din cap *mongoloid*. E un cuvânt urât sau doar mi se pare mie? Ce-o să fie când o să meargă la școală? O să-și bată joc de ea, o să râdă de ea că e retardată?

S-a oprit, iar eu am zis:

— Dacă se întâmplă asta, dăm foc la școală.

— Cică n-o să se poată nici căsători.

— Jeff, amice, ușurel, n-o să poată să ce? Are trei săptămâni și tu îți faci griji pentru nuntă? Crede-mă, căsnicia nu-i așa mișto.

— Nu mă descurc cu situația asta, Jack.

— OK.

S-a holbat la mine, cu furia întipărită pe chip, și a zis:

— Vorbesc serios, Jack. Nu pot să cresc un copil handicapat.

— Atunci nu crește un copil handicapat.

— Ce?

— Crește-o cât de bine poți ca Serena May.

— Crezi?

— Normal. Nu te pierde în chestia cu dizabilitățile mintale. Nu ești obligat s-o apuci pe calea aia. Crezi că fetița și Cathy ar supraviețui dacă tu dispari din peisaj?

A pus asta la inimă și a întrebat:

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Să-ți iau ceva de băut, apoi să te duc acasă.

— Și dacă mă opun?

— Am o armă cu electroșocuri.

— Probabil chiar ai.

Ce era cumplit era că acum eu voiam să beau în continuare. Demonii din sufletul meu începuseră să urle și mi se părea că Jeff era o companie plăcută. Dar m-am controlat și am zis:

— Ești gata?

— Jack… Cu băutura – cum reziști? Eu deja sunt muci.

— Adevărul e că nici eu nu știu.

În timp ce mergeam pe Shop Street, el se împleticea puțin, dar altfel nu era prea luat. A zis:

— Știi că nu poate să fie nici călugăriță?

— Serena May?

— Da, nu primesc persoane cu sindromul Down.

— Mamă, ce tragedie, sunt convins că erai chitit s-o faci călugăriță!

— Totuși, n-ai cum să nu te gândești la asta.

— Jeff, nu te face să te gândești decât la faptul că sunt la fel de negre și pe dinăuntru, și pe dinafară.

25.

Rolul Gărzii

În prezent există aproximativ 11300 de polițiști care

1. Previn infracțiunile
2. Protejează viețile și proprietatea cetățenilor
3. Păstrează pacea
4. Păstrează siguranța publică

În sfârșit am dus-o pe Laura să dansăm. După cum a zis odată Jack Nicholson.

„Mai bine-mi înfigeam ace-n ochi!"

Înainte să plec la Londra, îmi făcusem veacul în hotelul Bailey's. Trebuie să fii din vechiul Galway ca să știi de el. Mă rog, trebuie să fii bătrân în general. Ieși din Eyre Square, mergi spre oficiul pentru turiști, cotești pe o străduță la stânga și ai ajuns. Proprietara avea în jur de optzeci de ani. Era o diavoliță împielițată. Menajera, Janet, era încă și mai în vârstă. Odată îmi dăruise un șirag de mătănii. La puțin timp după aceea, îmi ucisesem cel mai bun prieten. Nu insinuez că ar exista vreo legătură.

Janet a fost cea care mi-a spus despre dansurile de sâmbătă noaptea. Părea mai sigur decât un club, iar trupa cânta *live*. Dacă a purta blazer și a avea peste cincizeci de ani înseamnă *live*. M-am îmbrăcat *casual*: blugi negri și cămașă albă. Peste astea, o anxietate profundă. Am stabilit cu Laura să ne întâlnim în Great Southern. M-a întrebat:

— De ce acolo?

— Ca să începem cu fițe.

Ea, ca de obicei, habar n-avea despre ce vorbeam, dar a fost de acord. Când am dat buzna pe ușile batante, portarul a zis:

— Jack Taylor! Pe toți sfinții!

— Ce mai faci?

Nu-mi aminteam cum îl cheamă, așa că am sperat ca răspunsul la salut să fie suficient. A părut să funcționeze, pentru că a zis:

— Excelent! Am auzit că ai plecat în Londra.

— M-am întors.

— Asta-i foarte bine, Jack.

M-am așezat pe un fotoliu în hol. Te cufunzi cu totul în drăciile alea. Te fac să te simți important.

Laura a ajuns și ea, cu o haină neagră scurtă și niște picioare de ți-era mai mare dragul. L-am ginit pe portar cum îi arunca o

privire plină de admirație. M-am ridicat, iar ea m-a sărutat și a zis:

— Nu te-am mai văzut de secole!

I-am scos haina și am văzut că purta un tricou polo negru și fustă neagră. Am zis:

— Doamne, arăți senzațional!

— Pentru tine, Jack.

Portarul a venit lângă noi și a întrebat:

— E fiica ta, Jack?

— Da, are vacanța de la mijlocul semestrului.

Laura a comandat sherry, iar eu am luat un Jameson. Așa, ca să începem să ne încălzim. Portarul, încercând să-și revină din șoc, a întrebat:

— Poate preferați să stați în bar?

— Nu.

I-am povestit Laurei despre Bailey's. A zis:

— Ah, dansurile de sâmbătă! Și tata mergea acolo.

Ups!

Am mai băut câte un pahar și ne-am ridicat ca să plecăm. Portarul m-a luat deoparte și mi-a zis:

— Jack, n-am vrut să insinuez nimic cu ce am zis.

— Las-o baltă.

— N-aș vrea să mă pun rău cu Garda.

Nu l-am corectat. Măcar pentru că demonstra faptul că, în ciuda a ce se spune în popor, portarii de la hotel nu știu chiar totul.

Doamna Bailey ne-a primit regește și a întrebat:

— Cine e domnișoara?

— Laura Nealon.

— Ah, toate vă cad la picioare!

Laura s-a dus la toaletă, iar doamna Bailey a zis:

— Am auzit că v-ați căsătorit.

— Nu cu Laura.

— Mă gândeam eu. Îi sunteți mult prea drag ca să-i fiți soț.

Iată un exemplu cât se poate de grăitor de compliment irlandez. Are în el ceva care să-ți placă, dar suspectezi că te ia și peste picior. În orice caz, te ține în șah. Acum a zis:

— Nu știam că dansați.

— Nu dansez.

Trupa n-a dezamăgit. Aveau blazerele albastre de rigoare și pantaloni albi. Depășiseră cu toții cincizeci de ani. Nu că ar fi cedat ușor. Nu, fie că purtau peruci, fie că se vopsiseră, aveau o claie de păr îngrijit, care nu se mișca. Iar dinții? Doamne, aveau niște molari de ți-era mai mare dragul. Ca orice trupă care se respectă, cântau cu convingere. Piesa de rezistență erau trompetele, cu un pas de dans pe măsură. Bineînțeles, aveau un

repertoriu uriaș. Cântau tot ce auziseră vreodată și cântau energic. De la Roy Orbison la Shadows (cu influențe de Eagles) sau la Daniel O'Donnell. Era ca la radio, când îți alegi melodia, doar că *live*. Formula clasică: o melodie rapidă, apoi ceva ales de doamne, apoi din nou o melodie rapidă. Din când în când mai apărea și un vocalist singuratic. Scena se întuneca de tot, iar pe cântăreț rămânea o singură lumină. Se ridica în picioare, cu capul plecat, iar o voce rostea:

— Doamnelor și domnilor, Elvis Presley!

Sau Chris de Burgh sau chiar și Buddy Holly.

Cântărețul era același, bineînțeles. Avea genul de voce care n-ar fi primit voturi pozitive la concursurile de talente. Pe la jumătatea serii, trupa a luat o pauză. Ca tot restul lumii, membrii trupei s-au îndreptat spre bar. Ce să vezi, m-am nimerit lângă vocalist. Transpirația îi curgea șiroaie. A îngăimat:

— Salutare!

— Îți dau o băutură?

— Nu, primim din partea casei.

— Le meritați, e un spectacol excelent.

— Mersi, e ultimul înainte de tur.

— Tur?

— Da, Canada, apoi două luni în Las Vegas.

Am încercat să nu mă înfior și am zis:

— Norocoșilor.

— Și pregătim un album.

— Wow, cum se cheamă?

— *Greatest Hits*.

Am avut buna cuviință să nu întreb ale cui.

El a luat o tavă cu băuturi și a zis:

— E posibil să apărem la *The Late Late Show*.

— Vă țin pumnii.

— Ne-am scoate.

— Hei, v-ați scos deja!

I-a plăcut la nebunie. Când am dat să-mi plătesc băuturile, mi s-a spus că erau acoperite de trupă. Există momente rare, rare ca norocul, în care te bucuri sincer că trăiești. Ăsta era unul dintre ele. Am dansat de trei ori. De două ori am reușit să ne mișcăm încet. E mai ușor să te prefaci când ritmul e lent. Nu trebuie decât să-ți ții partenera aproape și să n-o calci pe picioare – e ușurel. Mișcările rapide au fost un coșmar. Am încercat să pară că știam ce fac. O femeie îmi zisese odată:

— Tu ai învățat să dansezi în anii '60!

E una dintre afirmațiile pe care nu le pui la îndoială. Nu există vreun moment potrivit în care să vrei să auzi răspunsul. Laura, bineînțeles, dansa de minune. Între timp, eu mă

împleticeam, transpirația îmi curgea șiroaie pe tot corpul, iar o voce din cap urla necontenit „ești de râsu' curcilor!" Când ne-am ridicat ca să ascultăm imnul național, mi-am jurat să nu mai fac niciodată așa ceva. În timp ce mergeam spre casă, Laura m-a luat de brat și a zis:

— A fost minunat!

Când am ajuns acasă, ea a zâmbit și a spus:

— Pot să rămân la tine peste noapte.

După ce am făcut dragoste, ea s-a sprijinit într-o mână și m-a studiat cu atenție. Îmi venea să cufund camera în beznă. Mi-a atins tatuajul cu degetele și m-a întrebat:

— E un înger?

— Da.

— Îngerul tău păzitor?

— Nu știu, l-am făcut la un meci de snooker.

— Ai câștigat?

— Nu, am pierdut.

Un lucru pe care-l învățasem de la tata a fost cu siguranță snookerul. Jucase în finalele regionale. Învățasem bine. N-am pierdut aproape niciodată. Asta până la stagiul de pregătire din Templemore. Într-un weekend, plecaserăm în Dublin, în centru, la o sală de snooker de pe Mary Street care avea o reputație bună. Îi bătusem pe toți ceilalți cadeți. Apoi a venit sergentul nostru și m-a provocat la un meci. M-a dus capul să nu joc pe bani, așa că am hotărât să stabilim orice altă miză. Sergentul, cu mânecile suflecate, era acoperit de tatuaje. A zis:

— Nu ești de acord cu ele, Taylor?

— Nu mă pasionează.

— Ei bine, dacă pierzi, îți faci un tatuaj. Ce zici?

Floare la ureche, mi-am zis, și am pierdut. Am coborât până pe chei. Atelierele de tatuaj de pe vremea aia erau dubioase. Dintre toate simbolurile înfiorătoare pe care le puneau la dispoziție, îngerul mi s-a părut cel mai puțin jignitor.

Dacă m-a durut? Ca dracu'.

26.

„Fabulația cuiva cu tine în întuneric.
Fabulația cuiva care fabulează cu
tine despre cineva în întuneric.
Și cât de bine că, la sfârșit,
tot chinul ăsta e în van și e liniște.
Iar tu – așa cum ai fost dintotdeauna.
Singur”.

Samuel Beckett, Company

M-am dus la un magazin militar și mi-am cumpărat niște bluze groase cu guler, pantaloni termali și șosete. Vânzătorul, un tinerel pe la douăzeci de ani, m-a întrebat:

— Cât de frig credeți că o să fie?

— Acolo unde merg – foarte.

— Gen Siberia?

— Nu, gen Claddagh.

La ieșire, un chip cunoscut a zis:

— Salutare!

M-am oprit și am încercat să-mi dau seama cine era. Urechea stângă o avea perforată de patru cercei. M-a ajutat zicând:

— Umblam cu Cathy pe vremea când era punkistă.

— A, da.

— Tu ești bătrânu’… Taylor… nu?

— Mersi.

— A zis că ești mișto.

— Mersi din nou.

Am crezut că urma să-mi ceară bani cu împrumut așa că am zis:

— Mă bucur că te-am văzut.

— Ascultă, vrei niște *speed*?

Eram pe cale să refuz, dar mi-am zis „ia stai oleacă!” Dacă făceam o noapte albă, aveam nevoie de ajutor. Am zis:

— Sigur, dă-mi câteva.

Scump. Bineînțeles că dependentul din mine voia să înghită imediat o pastilă și să vadă ce se-ntâmpla. Îmi clănțăneau dinții în gură de la lipsa de cocaină. M-am dus acasă și am sunat-o pe Cathy.

— Jack, ce mai faci?

— Bine. Ce-ți face bărbatul?

— Suferă.

— E normal.

— Dar nu s-a mai atins de pahar sau altceva, așa că sper să se fi terminat. Crezi că așa e?

— Doamne sfinte, Cathy, nu știu! Dar are șanse mai mari decât mulți alții.

— Jack? N-o să-ncerci să-l ademenești?

— Ce?

— Te rog, Jack!

— Nu, îți garantez că n-o să încerc să-l ispitesc.

— Mersi, Jack.

Click. Îmi venea să găuresc peretele cu pumnul. Telefonul a sunat. Avea de gând să-și ceară scuze. Când colo – Keegan.

— Ți-e dor de mine, băiețaș?

— Ba bine că nu.

— L-am mai verificat pe Bryson, am vorbit și cu maică-sa.

— Și?

— Da, babacu' era un bețiv sălbatic și l-a agresat pe băiat în toate felurile posibile.

— Deci are motive să urască bețivii.

— Da… dar…

— Dar ce?

— Nu cred că-i omu' tău.

— Pe bune, Keegan, când ai fost aici, erai gata să-i înscenezi ceva!

— Ascultă, Jack, nu suport să n-am dreptate. Și maică-sa, și alții au zis că întotdeauna a pretins că a făcut tâmpenii ca să atragă atenția. Și uite șmecheria: poate că urăște alcoolicii, dar le-a și făcut o grămadă de bine, chiar i-a ajutat.

— Îmi pare rău, Keegan, dobitocul mi-a trimis o mână.

— Adevărată?

— Nu, de plastic și crede-mă, șocul a fost foarte adevărat.

— Asta-i tot, Jack. E enervant și merită să-i dai un capac, atât.

— Keegan, Londra ți-a muiat creierii. El e!

— Uite ce e, Jack, mai sunt și altele, eu…

— Trebuie să închid, Keegan.

— Jack, pe bune, gândește-te la ce ți-am zis!

— M-am gândit deja. Tre' să închid.

Click.

Londra e în stare să-ți facă din astea, să-ți sădească îndoiala în cap. Trebuia să-l aduc pe Keegan înapoi și să-l fac să-și revină.

27.

Sperasem să nu mai văd niciodată Nimmo's Pier. E o sarcină dificilă dacă trăiești în Galway pentru că e punctul culminant când mergi pe Promenadă. Plimbarea asta e obligatorie. Aici mi-am înecat cel mai bun prieten, cu premeditare chiar. Cea mai mare adunare de lebede e la Claddagh, iar cheiul e zona principală. Există un singur mod de a te apropia de păsări, și anume pe o rampă care coboară spre apă. Cineva e acolo aproape în fiecare zi și le împarte pâine. Lebedele se adună aici, în locul în care sunt și hrănite. Dacă ai de gând să ucizi vreuna, ăsta e locul în care s-o faci. La o săptămână de la ultimul măcel, am coborât acolo la două dimineața. Luminile orașului străluceau deasupra golfului. Am evitat să-mi îndrept privirea spre Nimmo's. Am găsit un loc în care să mă ghemuiesc ca să mă protejez de vânt. În hainele închise la culoare, eram invizibil pentru trecători. Cel puțin, așa speram.

Încotoșmănat cu paltonul de poliție, echipamentul termal și mănuși, puteam suporta vântul. Pe urechi îmi trăsesem un fes negru. Ca și provizii, îmi umplusem un termos cu cafea și brandy. Pe deasupra apei pluteau sunete de muzică și râsete. Am sorbit din termos. Picioarele îmi amorțiseră și mă dureau, așa că am făcut câteva exerciții ca să le detensionez. Pe la patru m-a apucat oboseala și am înghițit amfetaminele. Preț de douăzeci de minute – nimic. M-am gândit că tipul mă trăsese pe sfoară. Îi dădeam eu lui! Imediat după aia am fost aproape aruncat în sus de un val de energie. Ce în priză? Eram în hiperspațiu. Prin minte mi-a trecut „Speed kills", urmat de „Cui dracu-i pasă?" Inima îmi accelera văzând cu ochii, iar mie-mi plăcea la culme. Ai mari probleme dacă palpitațiile puternice îți fac bine.

Și chiar îmi făceau. Am simțit că puteam să îndoi drugi de fier cu dinții. Inspirația pentru un roman a venit ca un șuvoi de apă și l-am scris cât ai clipi. Îmi venea să urlu:

„— O să devină clasic!"

Am continuat să țopăi în sus și-n jos ca Johnny Rotten la apogeu. Am sărit până pe trotuar, invitându-l pe ucigașul de lebede să se arate la față. Nu s-a arătat. Pe la opt, când efectele pastilelor au început să dispară, m-am îndreptat spre casă. Fața îmi tresărea întruna și mă ustura. Terminațiile nervoase erau excitate. Un lăptar a zis „Bună dimineața!" iar eu am răcnit „BUNĂ DIMINEAȚA ȘI ȚIE!" Am încercat să mă abțin, dar am strigat și la un poștaș, și la un măturător. Am ajuns acasă în două ore. Picioarele mă propulsau în sprinturi de o sută de metri. Când am intrat, am alergat frenetic în sus și-n jos pe

scări. Cu echipamentul termal pe mine! Când efectul a dispărut de tot, căderea a fost urâtă și brutală. M-am prăbușit pe canapea, complet extenuat. Am focalizat pe ceas și am văzut că se făcuse ora prânzului. Am murmurat:

— „La amiază”, cu Gary Cooper!

Am dormit până la zece noaptea. Când mi-am revenit, mi-am zis: „Nu ești deloc în formă”.

Am încercat chestiile revigorante: duș, mâncare, cafea, haine curate. Abia dacă le-am simțit după sevrajul provocat de Speed.

Când s-a făcut miezul nopții, m-am pregătit iarăși. Când am terminat, m-am uitat în oglindă. Nu era bine. Aveam un ten cenușiu și ochi ca de nebun. M-am târât din nou până la Claddagh. Orice-ar fi fost, nu mai aveam de gând să folosesc Speed. M-am pus la locul meu, sprijinit din nou de zid. A început să plouă puternic. Dacă atacatorul apărea, în cel mai bun caz reușeam să-l iau la rost. N-a apărut. Din când în când ațipeam, suficient cât să am un coșmar cap-coadă. Pe la patru, m-am trezit când două lebede au început să mă ciupească de picior. Am strigat:

— … dracului de-aici!

Au sâsâit și s-au pregătit de atac. Sunetul e de-a dreptul intimidant. Mi-am impus să rămân nemișcat și, în cele din urmă, s-au îndepărtat agale. Începeam să-mi pierd repede simpatia pentru ele. În primele ore ale dimineții, înfrigurat, ud și deprimat, am murmurat:

— Oare sunt prea bătrân ca să merg la Tesco?

Lebedele începuseră să mă sperie de moarte. Arătau amenințător în lumina difuză. Beam des din termos, rugându-mă ca brandy-ul să-și facă efectul. Când a început să se crape de ziuă, mi-am jurat:

— De-ajuns! Am terminat-o cu asta.

La nouă am ieșit din ascunziș și m-am urcat cu greu pe faleză. M-a luat un val de amețeală și abia am reușit să ajung pe o bancă. Am încercat să-mi aprind o țigară, dar erau umede. La puțin timp după aceea am auzit:

— Jack Taylor?

M-am întors și l-am văzut pe tipul cu lebedele. Am dat din cap, iar el a zis:

— Dumnezeule, arăți groaznic!

— Sunt deghizat.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Da.

A arătat cu degetul la casele din spate și a zis:

— Uite, eu locuiesc acolo… Saint Jude’s. Hai să mănânci ceva, să faci un duș.

— Nu, sunt OK.

— Îmi cer scuze pentru izbucnirea de zilele trecute. Acum văd cu ochii mei că ești o persoană conștiincioasă.

M-am ridicat și am zis:

— Trebuie să plec.

A întins mâna și a zis:

— Mulțumesc pentru ajutor!

Făcusem cam o sută de metri când a strigat:

— O să mă îngrijesc personal să mai primești niște bani!

Era să zic „Mă copleșești!”

Dar el era, așa cum se spune în Irlanda, „un idiot inofensiv”, așa că doar i-am făcut cu mâna. Puteam să-mi îndrept ura spre o țintă mai bună.

Laura a trecut pe la mine în seara următoare. Cumpărase mâncare chinezească și am pus de-un mini festin. A zis timidă:

— Am cumpărat vin.

— Bun.

— Nu știu nimic despre el.

— Nici eu.

Zâmbet larg.

— Ești un om minunat!

— Deci, ce-ai luat?

— Beaujolais; e în regulă?

— E perfect.

Mai târziu a zis:

— Azi-noapte s-a întâmplat ceva ciudat.

— Spune-mi.

— Am ieșit la un suc cu Vicky… Știi tu, prietena mea.

— Așa.

— Bun, eram în Busker’s și doi tipi tot nu ne lăsau în pace, nu se potoleau. Oricum, când am plecat, au încercat să ne înhațe pe stradă. Apoi de nicăieri a apărut un bărbat și…

Și-a deschis larg brațele.

— … i-a dat…

Și-a apropiat palmele, poc.

— … cap în cap, i-a băgat în perete. S-a întors la noi și a zis: „Domnișoară Nealon, acum puteți să plecați liniștită”. Am rămas ca la dentist.

Mi-am zis că Bill se ținea de cuvânt. Nu puteam decât să sper că, la momentul potrivit, urma să pot și eu să mă țin de-al meu. Am zis:

— Cei din vechiul Galway au grijă unii de alții.

— Ah, nu e vreun cunoscut de-al tău?

— De-al meu? Nici vorbă.

Ce era să-i zic, că-i angajasem gardă de corp? Nu, câtă vreme n-avea nevoie să afle, tăceam mâlc. Și, la dracu’, nici n-

avea nevoie să afle vreodată. Mi-am ridicat paharul și am zis:

— *Sláinte*!

28.

E a treia noapte și stau chircit, lipit de zid. Ploaia pătrunzătoare nu m-a cruțat deloc pe drumul încoace. Lebedele stăteau înghesuite una într-alta lângă țărm. Mă simțeam de parcă aș fi fost prins într-un episod din Zona Crepusculară, încercuit pe veci de lebede imprevizibile. Hotărâsem s-o șterg repede de la priveghiul ăsta, s-o întind altundeva pe la cinci. Imediat după patru, o siluetă s-a oprit lângă zid, chiar deasupra mea. Auzeam o respirație anevoioasă, ca de astmatic sau ceva de genul ăsta. Am privit cum se apropie de rampă. Apoi a coborât.

Tot ce puteam să văd erau o haină de fâș lungă, cizme de cauciuc și, apoi, o sclipire de metal. O macetă.

S-a îndreptat spre apă. M-am ridicat, încercând să-mi alung durerea din articulații. Am auzit sunete identice cu ale lebedelor. Le chema. Asta m-a băgat în sperieți mai tare decât orice. Două păsări se apropiau. A ridicat cuțitul. Am zis:

— Alo, căcănare!

S-a întors, iar eu m-am apropiat. Nu putea să aibă mai mult de șaișpe ani. Avea păr blond tuns scurt, o față comună, nimic care să iasă în evidență. Asta până să-i vezi ochii. Am citit odată că Hemingway l-a descris pe Wyndham Lewis ca având „ochii unui violator profesionist”, Iată-i aievea în fața mea. A zis:

— Marș dracului de-aici sau te tai!

— De ce faci asta?

— Pentru examene.

— Ce?

— Lucifer o să-mi dea 10 pe linie pentru optsprezece capete.

— Optsprezece?

Pe chip i se citea iritarea. Aproape că a scuipat:

— Șase, șase, șase, numărul fiarei!

— Iisuse!

S-a năpustit asupra mea. L-am lăsat să se apropie, apoi l-am lovit cu arma cu electroșocuri. Curentul l-a ridicat și l-a aruncat în apă. Am fost uluit ce putere avea. În timp ce puștiul se zbătea, mi-a trecut prin minte să-l las să se înece. Apoi lebedele s-au repezit asupra lui. A fost o adevărată bătălie să le țin la distanță în timp ce înotam cu el la mal. Mi-am tras sufletul o clipă, apoi l-am ridicat pe un umăr. Gemea întruna în timp ce ne îndreptam spre strada principală. Am ciocănit la ușa de la Saint Jude’s până când s-a aprins o lumină. Tate a deschis ușa și a făcut:

— Dumnezeule mare!

— Iată-l pe ucigașul pe lebede.

— Ce să fac cu el?

L-am lăsat jos pe puști.

— Orice-ai face, fă-o repede, cred că lebedele i-au scos un ochi. M-am întors pe călcâie și am început să merg. A strigat în urma mea:

— Unde te duci?

— La o bere.

29.

Rămășițele gloriei apuse

Povestea a ajuns pe prima pagină.

EROU LOCAL

Jack Taylor, născut în Galway, a ajutat la prinderea persoanei bănuite că ar fi ucis lebede. Locuitorii din Claddagh au fost ultragiați de atacurile din ultimele câteva săptămâni.

Un purtător de cuvânt al locuitorilor din zonă a spus că „Lebedele fac parte din patrimoniul nostru".

Domnul Taylor, fost polițist, a stat de veghe preț de mai multe nopți. Se crede că presupusul infractor ar fi un adolescent din zona Salthill. Inspectorul-șef Clancy, într-o declarație scurtă, a spus că:

„Garda e tot mai îngrijorată din pricina lipsei de respect a celor tineri față de instituțiile care țin de domeniul public. Nu vom tolera astfel de acte nechibzuite de vandalism".

Inspectorul-șef le-a mai cerut părinților să joace un rol mai activ în supravegherea tinerilor. Domnul Taylor nu a fost disponibil pentru comentarii.

30.

În sfârșit rezolvasem un caz. Dap, îl terminasem. Mă simțeam bine? Pe dracu'. Mă cuprinsese un sentiment de dezolare. Să fi fost teama de necunoscut? Nu tocmai. Știam ce urma și nu eram consolat. Mă simțeam gol pe dinăuntru, pradă unei groaze aproape materiale. Era momentul să mă întorc la lucruri de bază, să mă întorc la cărți. Am citit cu pasiune. În '91, am dat peste David Gates. Primul lui roman, *Jernigan*, nu fusese prea lăudat de critici. Naratorul e alcoolic, pus pe harță, țicnit. Supus la cazne de propria ironie, face numai judecăți strâmbe. Zugrăvește ororile suburbiei americane. Am împrumutat-o mai multor oameni care n-au suportat-o. Întrebasem:

— Dar umorul?

— Ești la fel de bolnav ca și Jernigan!

Un argument valid. Dar m-am răzbunat când a fost nominalizat la Pulitzer. M-am apucat să-i citesc proza scurtă, o carte cu titlul *Wonders of the Invisible World*. În „Star Baby", un homosexual dă traiul de la oraș pe viața la țară, unde se pomenește că trebuie să joace rolul de figură paternă pentru fiul surorii lui, care e la dezintoxicare.

„În general evită să-l ducă pe Deke la restaurant, nu din pricină că l-ar acuza cineva de pederastie, ci pentru că amândoi arată de parcă ar fi complet singuri pe lume".

M-am gândit ce cuvânt genial e „pederastie". Cam greu de introdus într-o conversație de zi cu zi, dar nu se știe niciodată. Apoi urma „The Crazy Thought". Unei femei îi e dor de cel pe care îl iubește cu adevărat și e sătulă de viața la oraș cu un soț morocănos.

„Nu-i nimic în neregulă cu John Le Carré", a zis cândva Paul. „Oricum îl citesc dracului mai curând pe el decât pe dobitocul de John Updike. Dacă tot vorbim despre John-i".

Soneria a sunat. Am zis:

— Rahat.

Și m-am ridicat să deschid. La început nu l-am recunoscut, apoi:

— Inspector-șef Clancy!

Era îmbrăcat în civil, într-un costum din trei piese. Se vânduseră în draci la Penney's în urmă cu trei ani. A întrebat:

— Pot să intru?

— Ai mandat?

S-a întunecat la față, iar eu am zis:

— Glumesc. Intră.

L-am condus în bucătărie și am întrebat:

— Îți dau ceva?

— Ceai, un ceai ar fi minunat.

S-a așezat cu grijă pe scaun, de parcă s-ar fi accidentat de curând la spate. A studiat încăperea și a zis:

— Confortabil loc.

N-am considerat că trebuia să răspund în vreun fel. M-am uitat bine la el. Când l-am întâlnit prima oară, era subțire ca o așchie. Fuseserăm prieteni apropiați. Toate astea se întâmplau cu mult timp în urmă. Acum, burta i se revărsa peste pantaloni. Lângă ochi avea pungi de grăsime, fața îi era stacojie, iar respirația anevoioasă. I-am pus o cană în față și am zis:

— Am rămas fără crănțănele.

A rânjit mânzește și a zis:

— Trebuie să te felicit.

— Pentru că nu mai am sărățele?

A clătinat din cap și a zis:

— Treaba cu lebedele. Tot orașul numai despre tine vorbește.

— Am avut noroc.

— Dar cealaltă treabă, cu căldărarii – încă te mai ocupi de ea?

— Nu, n-am ajuns nicăieri. Doi băieți de-ai tăi m-au cotonogit de curând, cică au primit ordin de la tine.

— Ah, Jack, băieții ăștia noi pot fi din cale-afară de zeloși.

— Ia zi, de ce ești aici?

— Doar de dragul conversației. Ne știm de foarte mult timp.

Și toată perioada fusese nasoală. S-a ridicat, fără să se fi atins de ceai.

— Era, totuși, ceva.

— A, da?

— Bill Cassell, durul orașului – ai face bine să te ții departe de el.

— E un avertisment?

— Jack, devii paranoic! E doar un sfat prietenesc.

— Uite-aici sfat prietenesc: caută *pederastie* în dicționar. Merită.

Când a ieșit pe ușă, o mașină a alunecat până în fața lui, un polițist s-a dat jos din ea și a deschis portiera din spate. Am zis:

— Impresionant.

— Pozițiile superioare aduc privilegii.

M-am holbat la el și am zis:

— Se vede. Chiar ești un om cu greutate.

Mă apucasem din nou de citit Derek Raymond și am ținut minte asta:

TRAI PE SPONCI

> *Mi se pare că, indiferent dacă te căsătorești, te așezi la casa ta sau trăiești cu o pasăre, unele chestii pur și simplu au numele tău scris pe ele, ca bombele în război. Și, chiar dacă se întâmplă să nu-ți placă din cale-afară, nu poți să faci nimic în direcția asta – numai dacă nu ești gata să petreci o viață întreagă argumentând că soarta nu face parte din existență. Se poate face dacă te străduiești, dar eu nu sunt genul*.

În următoarele câteva zile m-am dat la fund. Se întâmplase o minune: o lăsasem mai moale cu băutura. Pofta nebună de cocaină se diminuase. Acum era doar o durere surdă pe care puteam s-o tolerez. Mi-era teamă că, dacă ieșeam, tot acest castel de nisip urma să se năruie. Am citit din Merton, într-o căutare zadarnică de hrană spirituală. Evident, n-am găsit nimic.

De fapt, începuse să mă calce rău de tot pe nervi. Ăsta era, în general, preludiul unei razii feroce prin *pub*-uri. Când Laura a sunat, i-am zis:

— Scumpo, am gripă.

— Vin să am grijă de tine.

— Nu, nu, lasă că beau Fervex și-mi trece.

— Vreau să te văd, Jack!

— Bolnav nu vrei, crede-mă.

— Nu-mi pasă.

— Iisuse, de câte ori tre' să-ți zic: nu vrei să mă vezi bolnav!

— Nu-mi pasă!

— Mie da. Lasă-mă maximum trei zile și-mi revin.

Și ea mă călca pe nervi. Mă rog, mi-ar fi fost greu să găsesc ceva sau pe cineva care să nu mă calce pe nervi. În a doua zi de arest la domiciliu, soneria a sunat. Am deschis ușa și am dat nas în nas cu cineva din clan. Îl văzusem alături de Coșar. M-am răstit:

— Ce e?

— Coșarul m-a rugat să verific dacă ești OK.

— Ai verificat, la revedere.

Am încercat să închid ușa. El a întins mâna și a zis:

— Eu sunt Mikey. Pot să intru câteva clipe?

— Câteva clipe, atât. Vezi că număr.

A intrat și și-a aruncat privirea în jur. Am întrebat:

— Ce căutai?

— Nimic. Ai păstrat casa în stare bună.

Vorbea studiat și răspicat, de parcă voia să guste fiecare cuvânt. A întrebat:

— Crezi că ai putea să-mi dai un pahar cu apă?

I l-am dat, a luat o gură mare și a zis:

— Nu mai puteam de sete. Cred că de la fâșiile de bacon de dimineață.

— Mikey, de ce am senzația că ai un plan ascuns?

— Am locuit aici.

— Coșarul mi-a zis că înaintea mea fusese o familie.

— Nu, doar eu.

— De ce-ai plecat?

— Coșarul m-a mutat ca să-ți facă loc ție.

Am aprins o țigară și am suflat fumul spre el.

— A, ești ofticat.

A strâns paharul în mână și a zis:

— Nu m-ar deranja dacă ai fi meritat-o.

— L-am găsit pe cel mai probabil suspect.

— Și este… unde?

Mă săturasem, am zis:

— M-am săturat. Mai voiai ceva?

— Nu. Aș putea să împrumut câteva cărți?

— Citești?

— Crezi că niciun căldărar nu citește?

— Lasă-mă-n pace! N-am chef de treburi din astea cu discriminare.

Nu s-a mișcat. A zis:

— Deci, cărțile?

M-am dus la ușa din față și am zis:

— Fă-ți abonament la bibliotecă.

A rămas în prag și a zis:

— Nu-mi dai cărți?

— Cumpără-ți!

Și i-am trântit ușa-n nas.

Soneria a sunat din nou. Am smucit ușa, gata să sar la bătaie. Era vecinul meu. Am zis:

— Oh.

În zilele lui bune, arăta rău. Acum părea să fi fost întors pe dos și călcat în picioare. În mână ținea o sticlă. A zis:

— *Poitín*.

— Ăăă… mersi… cred.

— Am cumpărat un loz răzuibil și am câștigat.

— Mult?

— Trag la măsea de-o săptămână-ncoace.

— Multicel.
— Am fost într-un *pub* omenesc ieri.
— Un ce?
— Am deschis ușa și toată lumea cânta… „I'm only human".
Am ridicat sticla. Licoarea era limpede ca lacrima. Am zis:
— Un McCoy veritabil.
S-a cutremurat și a zis:
— Pun rămășag că așa e. Distileria e în Roscommon.
— Am crezut că numai polițiștii se-nfruptă de-acolo.
— Chiar un polițist mi-a vândut-o.
— Ceea ce e în sine o garanție.
— Cea mai sigură.

31.

„… am înțeles în sfârșit că întunericul
pe care am luptat dintotdeauna să-l țin ascuns este,
în realitate, cea mai de nezdruncinat legătură a mea…”

Samuel Beckett, *Ultima bandă de magnetofon*

Încă o zi de hibernare. La radio, cine știe de ce, se dă un interviu cu Muhammad Ali. Ascult doar cu o ureche, când deodată:

„Cine privește lumea la cincizeci de ani la fel ca la douăzeci și-a irosit treizeci de ani de viață”.

Închid afurisenia.

Doamne sfinte!

32.

Mi-am zis că era momentul să mă întorc la munca de detectiv, cel puțin la cea din cărți. M-am oprit la Lawrence Block. Era obligatoriu să-l citesc pentru că Matt Scudder, eroul lui, vorbește cu lux de amănunte despre cum își revine din alcoolism. Pășește pe cea mai subțire pojghiță de gheață cu putință. Mai rău, la un moment dat descrie diferența dintre un alcoolic și un dependent de droguri. Amenințat de cocaină și de Speed și cu o sticlă de *poitín* în dulap, mă simt prins între Scilla și Caribda. Când n-am fost? Of! Scrie așa:

„Dacă-i arăți unui narcoman Grădina Edenului, o să-ți spună că vrea să fie întunecoasă și rece și deprimantă. Și că vrea să fie singurul om din ea”.

M-am ridicat și am luat o țigară. Nu-mi plăcea pasajul ăsta. Am pus *Flame* de Johnny Duhan. Era albumul perfect pentru sufletul meu fărâmițat. La a treia melodie am început să mă liniștesc și am zis:

— OK.

Și m-am întors la Block.

„Diferența dintre un bețiv și un drogat este că bețivul îți fură portofelul. La fel face și drogatul, dar după aceea te ajută să ți-l cauți”. Am pus cartea deoparte și am zis:

— Gata, e momentu’ să ieșim.

Și dus am fost, din nefericire.

Am trecut de brutăria GBC și m-am gândit la ultima mea întâlnire cu Keegan. Împins de capriciu, am intrat, am luat un cappuccino dublu și un croissant cu migdale. Am rugat-o pe chelneriță:

— Să nu pui zahăr colorat pe el.

A rămas cu gura căscată și a zis:

— Cum puteți să beți fără?

— Cu mare plăcere, bine?

M-am așezat la geam, ca să mă uit la lumea care trecea pe stradă. Am tăiat o bucată de croissant și am început să mestec. Dacă era bun? Era dumnezeiesc. M-a ajutat să temperez pofta de cocaină. O femeie s-a apropiat de mine și a zis:

— Sunteți Jack Taylor.

Cu îmbucătura în gură, abia am reușit să îngaim:

— Da.

— Putem vorbi o clipă?

— OK.

Se apropia de șaizeci de ani, dar se conservase bine. Purta genul de costum popularizat de Maggie Thatcher. Ceea ce-mi

transmitea un singur lucru: „Ai grijă”. S-a așezat, m-a fixat cu o privire neînduplecată și m-a întrebat:

— Mă cunoașteți?

— Nu, nu vă cunosc.

— Sunt doamna Nealon, mama Laurei.

Am întins mâna. S-a uitat la ea cu dispreț și a zis:

— Suntem în aceeași categorie de vârstă, nu credeți?

Spuma de pe cafeaua mea începuse să dispară. Am încercat să fiu finuț și am zis:

— Plus sau minus zece ani.

Proastă idee. A sărit:

— Chiar nu cred că Laura e în categoria dumneavoastră, ce ziceți?

— Doamnă Nealon, nu e ceva serios.

Ochii i-au scânteiat.

— Cum îndrăzniți? Fiica mea e îndrăgostită nebunește.

— Cred că exagerați.

S-a ridicat și a ridicat și tonul.

— Las-o-n pace, perversule!

Și a ieșit ca o vijelie.

Toți ochii din local erau ațintiți asupra mea. În ei se citeau acuzele. M-am uitat la croissantul care începuse să se chircească și mi-am zis: „De fapt, e cam prea dulce”.

Cappuccino-ul își pierduse definitiv farmecul.

După ce m-am strecurat afară, mi-am amintit de o frază din Borges pe care Kiki o cita cu plăcere:

„M-aș trezi, dacă dimineața ar însemna nimicnicie”.

Am încercat să-mi repet în minte clasica formulă din Glasgow:

„GBC e pentru provinciali. Pentru ei și pentru comis-voiajori”.

A funcționat? Pe dracu’.

Am sunat-o pe Laura, care a exclamat:

— Te simți mai bine!

— Ce?

— Ți-a trecut gripa.

— Ah, da.

— Ce mă bucur! Ți-am luat o felicitare, e cu Snoopy, nici măcar nu știu dacă-ți place. Of, Jack, sunt atâtea pe care abia aștept să le aflu despre tine! Trec chiar acum pe la tine.

— Laura… eu… ăăă… ascultă… nu vreau să ne mai vedem.

— Adică azi?

— Azi și… în general.

— De ce, Jack? Am făcut ceva greșit? Am…

Trebuia s-o termin odată și am zis:

— Am cunoscut pe altcineva.

— O, Doamne, e frumoasă?
— E mai mare.
Și am închis.

33.

Slavă Domnului, aproape niciodată în viață nu m-am simțit bine. Dar, cum stăteam acolo, cu telefonul mort în mână, regretele au atins noi cote. M-am dus la dulap, am scos sticla de *poitín*, iar soneria a sunat. Am zis:

— Băga-mi-aș!

Am ieșit ca o furtună din bucătărie și eram gata să smulg ușa de la intrare din țâțâni. Era Brendan Flood, fostul polițist, fanaticul religios, marele maestru al informațiilor. Am zis printre dinți:

— Am dat bani la slujbă.

I-a luat ceva să proceseze, apoi:

— N-am venit să cerșesc de la tine.

Am trecut pe lângă el și am studiat ușa. S-a uitat la mine întrebător. Am zis:

— M-am gândit că poate era vreun semn cu „Reuniunea măgarilor”.

Am intrat și l-am condus în sufragerie. Sticla de *poitín* strălucea îmbietor în bucătărie. I-am făcut semn lui Flood să se așeze pe canapea. Avea cu el o servietă uzată pe care și-a pus-o pe genunchi. A zis:

— Arăți mai bine, Jack.

— Trăiesc sănătos.

— Rugăciunile noastre au fost auzite. Aleluia!

— Ce vrei?

A deschis servieta, a început să caute printre niște hârtii și a zis:

— Probabil știi câte ceva despre psihologia medico-legală.

— Nu prea multe.

— În ciuda lipsei de interes a Gărzii, cineva de la criminalistică a fost suficient de interesat de moartea acelor tineri încât să facă un studiu.

— Pe toate cadavrele?

— Da.

— De ce ar face așa ceva?

— Scrie o carte.

— Iar tu îl cunoști… cum?

— E în grupul nostru de rugăciune.

— Bineînțeles.

— Uite ce am găsit.

Ucigașul este bărbat, are aproximativ treizeci de ani. E burlac și singur la părinți. IQ foarte mare. Meseriaș. Conduce o dubă recondiționată. În

copilărie probabil că ucidea sau tortura animale. A învățat de mic să-și acopere urmele. Când a crescut, probabil că a avut confruntări minore cu legea, dar a învățat din fiecare greșeală. La un moment dat, probabil a încercat un atac grav asupra altui bărbat. În lume e politicos, vorbește bine, e educat, dar nu simte nimic. E pur și simplu absent. Remușcările îi sunt străine. Trăsăturile principale de caracter sunt grandomania și agresivitatea disimulată. Diagnosticul psihiatric este tulburare narcisică a personalității și slab control al impulsurilor. E inevitabil să se ajungă la violență. Gratificarea sexuală vine odată cu prima victimă. După aceea, nu se va mai putea opri.

Flood a terminat de citit și a întrebat:

— Poți să-mi dai un pahar cu apă, te rog?

Să mor de n-a făcut ca Richard Dreyfuss în *Fălci*. M-am dus să iau apa, m-am gândit dacă să i-o îmbunătățesc cu niște *poitín*, dar am renunțat. Când i-am întins paharul, mâna i-a tremurat. Am zis:

— Iisuse, rahatul ăsta chiar te afectează.

— Te rog să nu înjuri. Da, răul mă tulbură profund.

M-am așezat, am aprins o țigară și am zis:

— E foarte impresionant, dar ce mai contează? Deja știu cine e criminalul.

A sorbit îndelung din apă, a înghițit, apoi a zis:

— Ah, domnul Bryson. De asta am și venit. Nu sunt sigur că i se potrivește profilul.

— Profil, pe naiba. Unde te crezi? La Quantico? Trezirea. Ești un fost polițist fără viitor care face pe detectivul. Crede-mă, știu cât de trist e. Tu te rogi, eu beau, și fie ca cineva să se milostivească de sufletele noastre jalnice.

Tirada mea l-a năucit. S-a lăsat pe spătarul canapelei de parcă l-aș fi lovit. Într-un fel, chiar îl lovisem. A tăcut câteva clipe înainte să răspundă, apoi a zis:

— Nu mi-am dat seama până acum de profunzimea amărăciunii tale. Îmi pare sincer rău că ai căzut pradă disperării.

— Alo, Flood, stai ușor! Nu-ți vreau mila.

A tras adânc aer în piept și a zis:

— Jack, evaluarea asta e incredibil de precisă.

— Și?

— Dacă era Bryson, n-ar fi fugit.

M-am ridicat în picioare și am zis:

— Ba el e.

S-a ridicat și el în picioare și a zis:

— Jack, ascultă-mă, te rog. Îl ai pe prietenul tău, polițistul englez, pune-l să verifice trecutul lui Bryson și să vadă dacă i se potrivește profilul.

— Mai ai ceva de spus?

— Jack!

I-am arătat ușa și am zis:

— Spune-i amicului tău că o să-i cumpăr cartea.

— Ai o inimă de piatră, Jack Taylor.

— Mi s-a mai zis.

Și am închis ușa.

Telefonul a sunat încontinuu toată după-amiaza. Mă durea-n cot. Eram cel mai varză din parcare.

34.

„În ziua aceea vei începe să ai parte de
singurătatea la care ai jinduit atât de mult.
Nu mă întreba când sau cum va veni ziua aceea,
dacă într-un deșert sau într-un lagăr de concentrare.
Nu contează. Așadar, nu mă întreba,
pentru că nu o să-ți răspund.
Nu vei ști până ce nu o vei trăi”.

Thomas Merton, *Muntele cu șapte trepte*

Puține coșmaruri îi ating pe cei zămisliți de *poitín*. La începutul anilor ’60 apăruse o melodie de dragoste clasică numită „Tell Laura I Love Her”. Tipul din cântec e ucis pe motocicletă în timp ce strigă cuvintele de mai sus. Am visat scena. Tipul era Jeff pe Harley-ul lui, iar Laura mea îmi striga numele. Eu eram acoperit cu mațe de lebădă, iar Clancy se îndrepta spre mine cu o macetă în mână. Mi-am venit în simțiri în curtea din spate, cu ploaia care tăbăra asupra mea. Habar n-am cum am ajuns acolo. Sticla de *poitín* zăcea spartă lângă peretele casei.

M-am târât în hol și mi s-a făcut rău. Voma mi-a curs șiroaie pe hainele ude. Mă ardea o sete cumplită. Am reușit să mă ridic în picioare și să smulg de pe mine hainele făcute terci. Le-am îndesat în mașina de spălat și am pornit-o la turație maximă. Apoi a trebuit s-o deschid forțat, împrăștiind peste tot apă, ca să pun și câteva linguri de detergent. Am închis-o cu un șut. M-am dus la bucătărie și am găsit o doză de Heineken. Mi-am zdrelit degetele încercând s-o deschid. Am murmurat:

— Mulțumescu-Ți, Doamne!

Am înghițit jumătate de doză și am vomitat din nou. Am urcat scările și am intrat la duș. Am rămas cinci minute sub apa opărită, apoi m-am uscat încet. Mă dureau toți mușchii. Nimic nu te face praf mai sistematic decât *uisce beatha*.[11] Nu-i de mirare că bărbații din Connemara beau sherry în timpul postului ca ritual de pocăință. Am tras pe mine o pereche de blugi și un tricou. Spre groaza mea, tricoul avea imprimeu. Când am reușit în sfârșit să focalizez, am citit „Sunt omul de la gaze”.

Băga-mi-aș.

M-am întins în pat și am leșinat. M-am trezit abia seara târziu. Alte coșmaruri. M-am ridicat tresărind. Inima îmi bubuia. Vomitasem din nou, așa că am aruncat cearșaful cât colo. Am făcut încă un duș. M-am simțit mai puțin groaznic.

Am coborât la parter în căutare de alcool tămăduitor. Niciun strop: ioc, *nada*, nimicuța. Băusem tot ce era în casă. Trebuia să ies. Am tras pe mine ultima pereche de blugi, puloverul și paltonul de poliție. L-am încheiat strâns. Un fior ca de gheață mi-a scuturat tot trupul. Rece ca moartea. Telefonul a sunat și aproape că n-am răspuns. Dacă n-aș fi răspuns, mă întreb dacă lucrurile s-ar fi derulat altfel. Probabil că nu, dar n-am cum să nu mă-ntreb. Am răspuns și am zis:

— Alo?

— Jack, sunt Coșarul.

— Da?

— L-am prins.

— Ce?

— E în Athlone, lucrează cu oamenii străzii.

— Iisuse.

— Vrea să vorbească cu tine.

— De ce?

— Nu știu. Vrei să te vezi cu el?

— Ăăă… OK.

— Îl trimit pe Mikey să te ia.

— Spune-i că mă găsește la Nestor's.

— OK.

M-am îndreptat spre *pub*. Jeff era la tejghea. Arăta sănătos și în formă. Santinela era la locul ei și a zis:

— Iată-l și pe mântuitorul lebedelor!

L-am ignorat. Jeff a zis:

— Nu arăți prea bine, Jack.

— Zi-mi ceva ce nu știu. Tu, în schimb, arăți sclipitor.

— Mulțumită ție, prietene. Rămân dator.

— Da, da, bine. Dă-mi o bere și o cinzeacă.

A ezitat o fracțiune de secundă, iar eu am zis:

— Ce?

A adus băutura. Santinela a încercat din nou:

— Ești un erou, Jack Taylor.

— Mai du-te dracului!

Jeff a pus băuturile pe tejghea și a zis:

— Fac cinste.

Am scos banii și am zis:

— Nu, mersi.

Am luat băuturile. Mâinile îmi tremurau, așa că a trebuit să pun paharele la loc. Jeff era gata să mă ajute, dar mi-a văzut fața și s-a retras. Am luat whiskey-ul în ambele mâini și l-am băut dintr-o gură. Santinela era fermecată. Am spus:

— Ce ți-am zis adineauri?

A început să-și studieze obișnuitul pahar pe jumătate gol. Whiskey-ul mi-a lovit stomacul ca un obuz. Am simțit că

sângele îmi năvălește în vinișoarele de pe față și mi-am dat seama că urma să capăt bronzul caracteristic barurilor. Din măruntaie s-a ridicat o căldură care mi-a ajuns în piept. M-am detensionat. Câteva clipe mai târziu, am reușit să ridic halba de bere cu o singură mână, fără să tremure. Eram gata să-i zic lui Jeff să-mi placă plinul când Mikey a apărut lângă mine și m-a întrebat:

— Petrecem?

— Vrei ceva?

— N-avem timp. Dăm și noi propria noastră petrecere.

Avea un început de rânjet. Am zis:

— E timp destul pentru una rapidă.

Am cerut un whiskey dublu și i-am zis lui Mikey:

— Hai și tu.

— Nu prea cred.

— Cum vrei.

Am aprins o țigară cu Zippo-ul de argint. Mikey a zis:

— Aia-i bricheta Coșarului.

— Și, care-i faza?

Nu era nicio fază. Am golit paharul, am așteptat valul de căldură, apoi am zis:

— Hai să mergem.

Jeff a zis:

— Ai grijă de tine, Jack.

N-am răspuns. Jameson-ul își făcea efectul, răpindu-mi pe moment graiul.

Mikey parcase duba afară. Pe dinafară arăta ca vai de ea, dar când urcai se vedea că fusese recondiționată la comandă. Înăuntru se putea trăi chiar confortabil.

— Mișto transformări!

— Mă pricep să lucrez cu mâinile.

A pornit motorul și ne-am încadrat în trafic. Am întrebat:

— Unde mergem?

— Headford Road, în comunitatea așezată.

Disprețul din vocea lui era ca un cuțit. N-am mușcat momeala, iar el s-a uitat la mine și a zis:

— Nu sunt căldărar.

— Ce?

— Credeai că sunt.

— Bă Mikey, eu nu cred nimic despre tine. S-ar putea să-ți vină greu să crezi, dar chiar nu mă gândesc deloc la tine. Ne-am văzut… cât… O dată?

— De două ori.

— De două ori?

— Am venit și eu la treaba cu frații Tiernan, ai uitat? Mă rog, bineînțeles, tu n-ai văzut decât o bandă de țigani.

Am clătinat din cap și mi-am scos țigările, apoi am dat să scot Zippo-ul. A zis:

— Aș prefera să nu fumezi în duba mea.

Am aprins-o și am zis:

— Mă doare-n fund.

Când am ajuns la Woodquay a zis:

— Când aveam patru ani, maică-mea m-a scos la plimbare la miezul nopții. Am ajuns în Fair Green. Și-a sfâșiat hainele de pe ea. Întotdeauna când bea ajungea să facă asta.

N-am răspuns. A continuat:

— A lovit-o o dubă. A omorât-o imediat. Nu că a simțit ceva, era prea beată ca să simtă. Căldărarii m-au adoptat.

— De ce?

— Era duba lor.

— Și familia ta?

— Eram doar eu și ea… A, da, și băutura. Într-un apartament din Rahoon. Le mai ții minte? N-ai lăsa nici măcar un câine să stea în ele. E un ghetou de Galway, ca alea din America.

Am stins chiștocul pe podea și am zis:

— Și de ce ai rămas cu ei? Acum ești adult.

Tocmai trăgeam pe aleea din fața unei case mari. A zis:

— Dintre toți, tu ar trebui să știi cel mai bine că nu există cale de întoarcere.

Când am ieșit, am întrebat:

— Cine locuiește aici?

Era o clădire cu trei etaje, cu o anexă pentru garaj. Transmitea faptul că proprietarul avea bani, mulți bani. Nu puteam să-i văd fața lui Mikey, dar i-am simțit disprețul din voce:

— Cine altcineva? Coșarul.

35.

„Viața e un fel de film horror. E OK, dar e obositoare.
Dușmanii și hoții nu te lasă în pace când puterile îți scad.
Cei răi înfloresc, fiind neînduplecați chiar și atunci.
Dacă ești bolnav, trebuie să ai un avocat bun.
O condamnare la moarte îți schimbă complet planul de luptă.
În funcție de circumstanțe, uneori trebuie să te dai la o parte
și să nu ieși în evidență. Ești slab.
Moartea pare mai bună decât izolarea zilnică”.

Harold Brodkey, *This Wild Darkness*

Mikey m-a condus în casă. Am mers de-a lungul unui coridor ticsit cu fotografii alb-negru. Înfățișau vechiul Galway. Femei cu șaluri, bărbați cu băști. Poate că era din vina whiskey-ului, dar păreau vremuri mai bune. Am intrat într-o sufragerie decorată din belșug cu antichități și mobilă de piele. Un foc uriaș ardea în cămin. Coșarul stătea în fața lui, cu mâna sprijinită pe șemineul de marmură. Trei tineri în treninguri negre stăteau lângă el. Coșarul a lătrat:

— Ce-a durat atâta?

M-am uitat la Mikey, care mi-a aruncat o privire scurtă și a zis:

— A fost aglomerat.

Coșarul s-a întors spre mine și a întrebat:

— Vrei ceva de băut?

Mikey a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am zis:

— Nu, sunt în regulă.

Ba bine că nu. Mă lăsasem învăluit de liniștea artificială indusă de patru pahare de whiskey. Coșarul a dat aprobator din cap și a zis:

— Te duc la el.

M-a condus prin restul casei. Într-o altă cameră, o femeie și trei copii se uitau la *Vrei să fii milionar*? L-am auzit pe Chris Tarrant, gazda emisiunii, cum întreba:

— Răspuns final?

Am intrat în garaj. Ronald Bryson era legat de un taburet, în pielea goală. Lângă el era un radiator. Coșarul a zis:

— Te las să-ți faci treaba.

Un al doilea scaun a fost așezat în fața lui Bryson. Capul îi atârna deasupra pieptului. Părea că doarme. Avea pielea albă

ca varul, fără niciun fir de păr. N-am văzut nici urmă de vânătaie și m-am simțit ușurat. Am zis:

— Ronald.

Capul i s-a ridicat brusc. În jurul buzelor avea sânge. A durat o clipă să focalizeze, apoi:

— Jaf… jambră împușită.

Dinții îi dispăruseră, iar gingiile erau acoperite de o crustă de sânge uscat și salivă. Vorbea distorsionat și era imposibil să descifrez ce spunea. De dragul sănătății mintale a tuturor, o să-i redau ultimele cuvinte așa cum le-am decodat în cele din urmă. Am zis:

— Voiai să ne vedem.

S-a smucit în legături și a zis:

— Mi-au scos dinții cu cleștele.

Mi-am dorit să fi acceptat băutura. A zis:

— Jack, trebuie să le spui că fac o greșeală monstruoasă. Știu că nu m-am purtat cum trebuie, dar nu le-am făcut felul oamenilor ălora.

— Ba da.

— Jack, te rog! Am în mine ceva care are nevoie de atenție. Îi las pe oameni să creadă că am făcut chestii oribile, dar…

Apoi glasul i-a devenit o șoaptă.

— … e doar un joc. Îmi văd de treabă, apoi brusc parcă sunt posedat. Mă întorc împotriva oamenilor pe care-i ajut și încep să pretind că am făcut nasoale. După aia trebuie să plec mai departe. Poți să verifici. În Londra… de o grămadă de ori, dar sunt numai scorneli.

Am aprins o țigară și am zis:

— Mi-ai făcut casa vraiște, ai dat telefoane, mi-ai terorizat prietena.

— Îți căutam doar atenția! Voiam să te fac să crezi că eram peste puterile tale!

M-am ridicat iar el a strigat:

— O, Doamne, Jack, nu pleca!

M-am apropiat de el. Frica ieșea din el ca un abur. Am zis:

— Chiar dacă te-aș crede câtuși de puțin, un lucru tot te condamnă.

— Ce, Jack? Spune-mi… Pot să-ți explic… orice.

— Mâna.

A părut cu adevărat confuz și a întrebat:

— Care mână?

— Uneia dintre victime i-a fost tăiată mâna și lăsată în pragul ușii. Apoi eu am primit o mână de plastic într-un plic. Cum ai fi putut să știi asta, dacă n-ai făcut-o chiar tu?

— Jack, îți jur, habar n-am nimic despre mâini! Nu ți-am trimis niciodată nimic prin poștă! Doamne Dumnezeule,

trebuie să mă crezi!

— Ei bine, nu te cred.

M-am întors să plec, iar el a început să plângă, implorându-mă să nu-l părăsesc. Am închis ușa în urma mea și am intrat din nou în sufragerie. Coșarul a întrebat:

— A mărturisit?

— Nu.

Coșarul s-a uitat în ochii mei și a întrebat:

— Care-i verdictul final?

— El a făcut-o.

— OK, Mikey o să te ducă înapoi cu mașina. Te sun în câteva ore ca să reglăm conturile.

36.

Pe drumul de întoarcere, Mikey n-a vorbit. Am auzit un orologiu bătând ora douăspe și mi-am zis: „Când bate de miezul nopții, urli de unul singur”.

Ajunși la Hidden Valley, tocmai mă dădeam jos din mașină când Mikey a zis:

— Încep să citesc poezie. Ce autori îmi recomanzi?

Am tăcut o clipă ca să pară că stau pe gânduri, apoi am zis:

— Mă doare fix în cur pe cine citești.

În casă aproape că mi-era frică să încep să beau în aceleași cantități ca până acum, așa că am hotărât să încerc să citesc. L-am ales pe Chester Himes. Fusese sălbatic și amuzant. Din *The Primitive* am subliniat următoarele rânduri:

> *Dar în acest moment de trezire, înainte ca mintea ei să-și fi recăpătat impasibilitatea, să-și fi expus justificările, să-și fi întărit antagonismele, să-și fi formulat raționamentele, în această clipă de neajutorare emoțională… n-a putut să dea vina pe toți bărbații. Asta era ca să plângă, iar ziua era ca să mintă. Dar dimineața era ca să se teamă*.

Ațipisem în fotoliu. Soneria a sunat și m-am ridicat nesigur pe picioare. Am verificat cât era ceasul. Cinci. Coșarul era singur și adusese o sticlă de Bushmills negru. L-am condus în bucătărie. A zis:

— Am adus și cuișoare, poate facem niște whiskey fiert.

— De ce nu?

Am pus ceainicul la fiert și am preparat niște băuturi mari. Am amestecat cuișoarele, zahărul și whiskey-ul. I-am întins paharul și m-am așezat. A zis:

— S-a terminat.

— OK.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Mi-ai spune?

— Probabil că nu.

Am băut, apoi el a turnat următorul rând. Am zis:

— Mâna nu-mi dă pace.

— Ce?

— Cea din plic.

A râs scurt, fără să fie amuzat, și a zis:

— Ala a fost Mikey.

— Ce?

— Merge des în Belfast. S-a gândit că aveai nevoie să te scuture cineva. N-am aflat decât după ce a făcut-o. Mi-au zis băieții.

— Dumnezeule mare!

— Ce?

— Iisuse… Stai să mă gândesc.

Am încercat să mă liniștesc, să-mi amintesc de cuvintele lui Brendan Flood. Am zis:

— Coșare, o să-ți descriu o persoană. Vreau să asculți cu atenție și pe urmă să-mi spui de cine-ți amintește.

— OK.

Am tras adânc aer în piept, apoi am început:

— Un bărbat între treizeci și treizeci și cinci de ani, burlac, cu inteligență mult peste medie… Singur la părinți. Se pricepe să lucreze cu mâinile, conduce o dubă recondiționată la comandă, a avut câteva ciondăneli minore cu Garda, probabil a bătut grav pe cineva la un moment dat. E politicos, vorbește frumos, e educat.

Transpirația țâșnea din mine. Coșarul n-a ezitat și a zis:

— Mikey, de ce?

— Nimic, eram curios.

Dacă n-ar fi fost atât de amețit, poate ar fi insistat. Dar ochii i se închideau de oboseală. A dat din umeri, a scos un plic și a zis:

— Un bonus. Te-ai descurcat bine.

— O să mă mut de-aici.

— La Londra?

— Nu, înapoi la hotelul Bailey's.

— Dar poți să stai aici.

— Mersi, dar e momentul să fac o schimbare.

S-a ridicat, a întins mâna și a zis:

— Ne mai vedem, Jack Taylor.

— Da.

După ce a plecat, am deschis plicul. Ce era acolo urma să-mi ajungă multă vreme. L-am resigilat.

A doua zi stăteam în Sweeney's. Țipetele pescărușilor se auzeau peste docuri. Bill Cassell a ajuns la scurt timp după mine. Părea încă mai subțire. S-a așezat la locul lui obișnuit, iar eu m-am așezat în fața lui. Am pus plicul pe masă și am zis:

— Numără-i, te rog.

I-a numărat și a zis:

— E un purcoi de bani, Jack. Ce vrei? Să omori pe cineva?

Am aprins o țigară, m-am uitat pentru ultima oară la Zippo, l-am împins peste masă spre Bill și am zis:

— Îl cheamă…

MOARTE ÎN CLAN
Jack Taylor #2
KEN
BRUEN
virtual-project.eu

mastica

[1] Inel tradițional din Irlanda care simbolizează iubire, loialitate și prietenie. (*n. trad.*).

[2] Model de medalion care a apărut în 1830, în Franța, după ce o măicuță a spus că Fecioara i s-a arătat în timpul rugăciunii. (n. trad.).

[3] Aprox. „La Jegos Afurisescu”(eng.) (n. *trad.*).

[4] „Player’s please” – sloganul mărcii de țigări „Player’s Navy Cut”, scris în interiorul pachetului. (n. *red.*).

[5] Poem creștin scris de Francis Thompson (1859-1907). (*n. red.*).

[6] Articolul 8234 – paltonul primit de Jack pe vremea când lucra ca polițist și pe care refuză cu obstinație să-l returneze Gardei, în ciuda nenumăratelor scrisori primite în acest sens (v. *Garda, Martirele de la Magdalen*). (*n. red.*).

[7] „Să mă pupi în fund” în irlandeză în original. (*n. trad.*).

[8] Joc de cuvinte intraductibil. „A face (to do) înseamnă a fi (to be). A fi înseamnă a face. Do be do be do.” *(n. red.*).

[9] John Millington Synge, poet, prozator și dramaturg irlandez. Autor, printre altele, al piesei menționate în dialogul celor două personaje. (*n*. *red.*).

[10] Raymond Chandler, „Simpla artă a crimei”, Ed. Fabulator, 2006, pag. 34, trad. Alina Sârbu și Mădălina Monica Stancu. (*n. trad*.).

[11] Whiskey, în irlandeză în original. (*n. trad*.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.

Table of Contents

1. 2
2. 13
3. 18
4. 21
5. 24
6. 27
7. 30
8. 33
9. 35
10. 42
11. 49
12. 52
13. 58
14. 69
15. 75
16. 78
17. 80
18. 86
19. 88
20. 91
21. 97
22. 102
23. 107
24. 110
25. 120
26. 124
27. 126

28. 130
29. 132
30. 133
31. 138
32. 139
33. 142
34. 145
35. 149
36. 152